

၀ ၄ ၉ ၁၁ ၁၇ ၁၈ ၂၀

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မယ်ခင်

အလွမ်းသိတဲ့ကြိုး

BURMESE
CLASSIC

မယ်ခိုင်

အလွမ်းသီတဲ့ကြိုး

BURMESE
CLASSIC
COM

ဘဝကို တည်ကိန်းထားပြီး
အချစ်နဲ့စားရင်
စားလဒ်ဟာ သံယောဇဉ်
အကြွင်းက ဘာလဲ...။

ပင်လယ်ပြင်ဟာ ဘဝ
ကောင်းကင်ဟာ အချစ်
မိုးစက်တွေဟာ ရင်ခုန်ခြင်း
လေတိုက်နှုန်းဟာ ကြေကွဲခြင်း
ဒါဆို
ဒီရေက ဘာလဲ...။

ကြင်နာတာက တခြား □

ရက်စက်တာက တခြား

အချစ်နဲ့ဘဝဟာ

တကယ်တော့

တခြားစီဆိုတော့

တူညီမှုဆိုတာ ဘာလဲ....။

ဘဝဟာ တောင်တန်းနဲ့တူတယ် □

အချစ်ဟာ စိတ္တဇဆန်တယ်

အမှန်တရားဟာ ဂူသွပ်ခြင်းပဲ

ဒါဆို

ကောင်းခြင်းက ဘာလဲ....။

ဒါပေမဲ့ ငါလည်း

ဘာလဲဆိုတဲ့လောကထဲက

ဘာလဲပါပဲ....။

— ဂျာနယ် —

“ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက်တော့ လွတ်လပ်ခွင့်

ပေးစေချင်တယ် မေမေ”

ဟုဆိုတော့ သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောကြသူများမို့

သူ နှစ်ခါမပြောရဘဲ အော်တိုမစ်တစ်ပင် သူ့မှာ လွတ်လပ်
ခွင့်တွေ ရသွားရပါသည်။

အမြဲအဆောင်အယောင်များနှင့် ကိန်းကြီးခန်းကြီး

နှင့် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်သာ စမတ်ကျကျ ဝတ်စားဆင်
ယင်ခဲ့ရပါသော သူက ချက်ချင်းပင် အချိန်တိုတိုတွင်း
တိရုပ်နှင့် ဂျင်းပင်နံကို ဝတ်ဆင်ထားလိုက်ပါ၏။

ထိုသို့ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်လိုက်တော့မှ ပေါ့ပါး

လန်းဆန်းသွားရသလို ခံစားမိလာခဲ့ပါ၏။

— ဂျာနယ် —

သူက ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ပြီး ဆင်း
လာခဲ့တော့ အိမ်သန့်ရှင်းလုပ်နေသူများက သူ့ကို မသိ
မသာ အကဲခတ်လာခဲ့၍ သူ့ရင်ထဲ မနေတတ် မထိုင်တတ်
ဖြစ်ရပေမယ့် ဟန်လုပ်ကာ ခါတိုင်းလိုပင် ခပ်တည်တည်
ကြီးနှင့် ဆင်းလာခဲ့မိ၏။

သူ ဒီလိုအဝတ်အစားမျိုး မဝတ်ရတာ ဘယ်
လောက်ကြာသွားခဲ့ပြီလဲ။

သူက မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ရန်စာကြည်ခန်းထဲ
ဝင်လာခဲ့စဉ်မှာတော့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးနှင့် အလုပ်များနေ
သည့် မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မေမေ”

“တစ်လပဲနော်သား”

စည်းကမ်းကြီးပြီး တိကျတဲ့ မေမေက ထိုသို့သာ
ပြောပြီး လုပ်ရောရှိတာဆက်လုပ်နေ၍ ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ မပြော
တတ်တဲ့သူကလည်း ခေါင်းလေးညွတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး
ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

—မျှသာ—

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတစ်လလောက်တော့ လူဖြစ်ခွင့်
ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။ နို့မဟုတ်ရင် သူက စက်ရုပ်ကြီး
တစ်ရုပ်ဖြစ်ပါသည်။

မနက်တိုင်း နံနက်ရှစ်နာရီဆို အိပ်ရာထ၊ ကိုးနာရီ
ဆို မနက်စာစားပြီး စက္ကထရီနှင့်အတူ အပြင်သွား၊ ကုမ္ပဏီ
ကို ပြေးလိုက်၊ စက်ရုံကို ပြေးလိုက်၊ သူပိုင်သော ရှော့ပင်း
မော်လ်တွေကို ပြေးလိုက်နှင့်၊ ဧည့်သည်တွေကို တွေ့ဆုံ
လိုက်နှင့် စာရင်းယေးဖွဲ့ကြား မွန်းကြပ်နေတာ ကြာခဲ့ပါ
ပြီ။

သူကလည်း စက်ရုပ်လိုလှုပ်ရှားနေခဲ့ရသလို သူ
နှင့်ပတ်သက်ဆက်နွှယ်သူများကလည်း စက်ရုပ်တွေချည်း
သာ ဖြစ်ပါသည်။

သူရောက်လျှင် စာရင်းတွေ တင်ပြမယ်၊ အလုပ်
ကနေ အလုပ်အကြောင်းသာ တစ်လုပ်တည်းလုပ်နေတဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငြီးငွေ့မိသလို ဒီလိုအနောက်တိုင်းဆန်
ဆန် စည်းနဲ့ဘောင်နဲ့ အဝတ်အစားမျိုးကိုလည်း တစ်ခါ

—မျှသာ—

တစ်ရံမှာ စိတ်ပျက်မိပါသည်။ ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားပြီးချိန် ကစလို့ ကနေဒါတွင် ကျောင်းတက်နေခဲ့သော သူက ချက် ချင်းပင် ကျောင်းနားကာ ထိုလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးခဲ့သည်မို့ အခုဆို ငါးနှစ်တိတိရှိခဲ့ပါပြီ။

လုပ်ငန်းကလည်း ဖေဖေရှိစဉ်ကထက် ပို၍ အောင်မြင်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် သူ လောဘမကြီးချင်ပါ။ အလုပ်တွေကြား ချာလပတ်ယမ်းနေခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုပဲ စိတ်ပျက်ရပါ၏။

ဒါကြောင့် သူက အလုပ်တွေအားလုံးကို စက္ကထရီ သောင်းကျော်နှင့် ခေတ္တလွှဲပေးခဲ့ပြီး တစ်လ အနားယူဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမြဲတမ်း စက္ကထရီနှင့် ဒရိုင်ဘာပါနေကျ လမ်း ကို သူတစ်ကိုယ်တည်းလာရသဖြင့် ဘာလိုသလိုလိုကြီး တော့ ဖြစ်မိသားပင်။

ခါတိုင်း အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကိုပဲ စမတ်တကျ ဝတ်နေကျမို့ အခုလို လူငယ်ဆန်ဆန်ဝတ်စုံကြီးကို ရုတ်တ

ရက် ဝတ်လိုက်တော့ တစ်ခုခုကို ရုတ်ရွံ့မိသလိုတော့ ဖြစ် မိသားပင်။

ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့အိမ်ကနေတော့ ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။ သူ ဘယ်သွားရမလဲ။ ဘယ်သွားချင်သလဲဆိုတာမျိုးကို မစဉ်းစားတတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ရောက်တတ်ရာရာနှင့် နောက်ဆုံး တွင် တက္ကစိတစ်စီးကိုငှားစီးပြီး တွေ့ကရာလမ်းကို လျှောက် ပတ်မိရာမှ လူစည်သော အဟောင်းတန်းတွင် ခရီးဆုံးမိ သွားပါသည်။

သူက ကားခကိုရင်းပြီး လူများသော ထိုအထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာမှ စိတ်မွန်းကြပ်လာခဲ့ရပါသည်။

လူသိပ်များတာမို့ လူတွေကိုရှောင်ရတာနဲ့ပင် ခေါင်းက မူးချင်လာခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အပုံလိုက်ရောင်းနေသော စာအုပ် ဟောင်းတစ်အုပ်ကို ဝယ်ကာ အေးဆေးမည့် ဥယျာဉ်တစ်ခု ဆီသို့ ကားငှားပြီး လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

လေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်ရာ ရုပ်ပြစာအုပ်လေး ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

သူက ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘဲ ထိုစာအုပ်လေးကို လှန်လှောလိုက်ရာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသူ ဝတ်စုံလေးနှင့် လှပသက်ဝင်နေသော မိန်းမပျိုလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုပုံလေးက သူ့မျက်စိထဲအေးသွားရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးက အပြင်မှာ တကယ်ရှိတာလား။ စိတ်ကူးယဉ်ရုပ်ပြလား။

သူ ထိုပုံလေးကို အချိန်အတန်ကြာကြည့်နေမိပြီးမှ မျက်လုံးလေးအကြည့်ကို ချက်ချင်းလွှဲပစ်မိပါသည်။ သူဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူ ရှက်သွားမိတာပါ။

သူဟာ ဘယ်သောအခါကမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခုလို မကြည့်ခဲ့ဖူးချုပ်။

မိန်းကလေးတွေဟာ လှကြပါလားဆိုတာ သူလုံးဝ မသိခဲ့ဖူးလို့ပါ။

သူ့မျက်လုံးကို ဝိတ်ချပစ်မိပါသည်။

—ရွှေသော—

သို့သော် ရှမ်းဝတ်စုံလေးနှင့် သူမကတော့ သူ့အာရုံထဲမှာ အပြုံးလှလှနှင့် ထင်ဟပ်နေရပါ၏။

သူပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်ချင်မိ၍ပါ။

“ခဏလေးပါ အစ်ကိုရယ်။ အမေ နေမကောင်းလို့ ခဏပြန်မှာပါ”

“လိမ်ခေါ်တာပဲဖြစ်မယ်။ မင်းကို ကြောင်းလမ်းမယ်လို့ ကိုယ် ထင်နေတယ်”

“ဟာ . . . အစ်ကိုကလည်း ထွက်ပြေးခဲ့မှာပေါ့။ ရှမ်းပြည်နဲ့ဒီက ဘယ်လောက်ဝေးတာမှတ်လို့။ တောင်တန်းတွေကို ကျော်ပြီး ဗာဗ်ညအိပ်ဆီ ရောက်ပြီပဲ”

ဟု အပြန်အလှန်ပြောနေကြသော နောက်နား ရံ့ကွယ်ဆီမှ အသံကို သူက နီးကပ်လွန်း၍ အတိုင်းသား ကြားနေရပါသည်။

ထိုစကားသံများကြောင့် သူ့အာရုံထဲ လင်းလက်သွားရပါသည်။

—ရွှေသော—

ဒီလိုကားအကြီးကြီးမျိုးကို လူအများကြီးနှင့် မစီး
ခဲ့ဖူး၍ ခရီးမှာ ကရိကထိုင်လှပါသည်။

ကားကြီးက ဂဏအနားပေးလိုက် ပြေးလိုက်နှင့်မို့
ထိုင်ရသည်မှာ ကြာရှည်ပေမယ့် အညောင်းအညာတော့
ပြေသားပင်။

သို့သော် အညောင်းဆန့်ပြီး ကောင်းကောင်း
မအိပ်ရ၍တော့ အဆင်မပြေလှပါ။ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ
သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ခဲ့ဖူးသည့် တောင်ပေါ်မြို့
ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

•—•—•—•—•

ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပေမယ့် သူ ဘယ်သွားလို့
သွားရမှန်း မသိပါ။

“အစ်ကို ဘယ်သွားမလဲဗျ။ ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

ဟု လူတွေအများကြီးက သူ့ကို အံ့ခဲပြီး မေးလာ
၍ သူက လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ မွန်း
ကြပ်လို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ပါတယ်ဆိုကာမှ မွန်းကြပ်လို့ သေ
ရချည်ရဲ။

“ကျောက်မဲကို . . . ကျောက်မဲသွားမှာ”

ဟု ကားလေး၏စပယ်ယာအော်သံကို သူက
ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ကျောက်မဲ။ ဒါဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ။ သူ ပို၍စိတ်
ဝင်စားမိပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် ဘာမှစပ်စုမနေတော့ဘဲ ထိုကားကို
စီး၍လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

သို့သော် လူတစ်ဦးမှမရှိနေသေးသောကားမှာ သူ
တက်စီးလိုက်သည်နှင့် ရန်ကုန်တည်းက ကားကြီးထဲမှာ သူ

•—•—•—•—•

နှင့်အတူပါလာခဲ့သော လူနှစ်ယောက်မှာ ထိုကားပေါ်သို့ သူ
နည်းတူစွာပင် လိုက်တက်ကြပြန်ပါသည်။

သူရဲရဲထဲ သံသယဝင်သွားရပါသည်။

ဒီလူနှစ်ယောက်က ဘာလဲ။

တစ်လမ်းလုံးလည်း သူနားမှာ မယောင်မလည်
နှင့်။ ဒီလူနှစ်ယောက်ကို သူ သတိထားမိနေသည်မှာ
အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် တိုက်ဆိုင်တာပဲဟု အမှုမဲ့
အမှတ်မဲ့နေခဲ့မိပါသည်။ အခုတော့ ဒီလောက်ထိကြီးဆို
တော့ ဒါတိုက်ဆိုင်တာ မဖြစ်လောက်ဘူးဟု သံသယ ဝင်
လာခဲ့ရတာပါ။

ဒါဆို လူနှစ်ယောက်က ဘာလဲ . . . ။

ဘယ်သူတွေလဲ . . . ။

သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုမည့်လူတွေလား . . . ။

ဒါမှမဟုတ် မေမေရဲ့လူတွေလား . . . ။

သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရပါသည်။

သူ တစ်ခုခုလုပ်ရတော့မည်ဆိုတာ သူ သိလိုက်

— ထွက်ခွာ —

ပါသည်။

လွတ်လပ်မှုကို လိုချင်တယ်ဆိုကာမှ သူ့မှာ
မလွတ်မလပ်ဖြစ်ရ၍ သူ့စိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပါ
သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ခရီးတစ်ထောက်တွင် ကားရပ်နား
စဉ် ထိုလူနှစ်ယောက် အပေါ်သွားတုန်း သူက ကားထဲမှ
မသိမသာဆင်းကာ ထရုံစုတ်လေးများ ကာရံထားသည့်
ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ကာ မယောင်မလည်နှင့် ပုန်းခိုနေလိုက်ပါ၏။
ဆယ်ငါးမိနစ်ပြည့်လို့ ကားပြန်ထွက်ချိန်မှာတော့ . . .

“ခရီးသည်တွေ စုံပြီလားဟေ့”

“ပွမ် . . . ပွမ်”

“လူစုံရင်ထွက်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်တော့ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ရေးကြီး
သုတ်ပျာနှင့် ကားပေါ်ပြေးတက်၍ လိုက်ပါသွားသည်ကို
ထရုံကွယ်လေးမှ သူ အတိုင်းသားတွေမြင်လိုက်ရပါသည်။
ထိုအခါမှ သူက စိတ်ချသွားပုံမျိုးနှင့် အသက်ကို

— ထွက်ခွာ —

ဝဝရှူနိုင်ပါတော့သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် ကားပေါ်သုတ်သီးသုတ်ပျာ ပါ
သွားခဲ့ပေမယ့် သိပ်စိတ်မချရသေးပါ။

အကယ်၍ သူပါမလာခဲ့မှန်းသိလျှင် သူ့နောက်
လိုက်နေတဲ့လူမှန်ရင် ဒီကိုပြန်လာပြီး သူ့ကိုလာရှာမှာပဲဆို
တာ သူ အတတ်သိနေပါ၏။

ဒါဆို သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူတို့ပြန်ရောက်မလာခင် သူ ဒီနေရာက သွား
တော့မှ အဆင်ပြေမှာပဲဆိုတာ သိနေပေမယ့် သူ ဘယ်
သွားလို့ သွားရမှန်းမသိပါ။

ထို့ကြောင့် သူပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်
ရာ လူနေအိမ်တွေကိုလည်း မတွေ့ရတာကြောင့် ဒါရွာတော့
ဟုတ်ပုံမရဘူးဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့သာ ဆိုင်
စုတ်စုတ်လေး သုံးလေးဆိုင်သာ ရှိနေခဲ့သော တောထဲကြီး
တစ်ခုဖြစ်ပါ၏။

“အမေ . . . ကျွန်တော် ရွာထဲ ခဏသွားလိုက်

—ရွာထဲ—

ဦးမယ်”

“အေး . . . အေး . . . ခြေထောက် . . . ရှည်ပေါက်ရွက်
နဲ့ ဝရုတ်သီးရယ်၊ ဆီတို့ဟူးရယ် သယ်လာခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့် သူ့မှာ အကြံ
တစ်ခုရလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ထိုကောင်လေးသွားရာနောက်သို့
သူက မယောင်မလည်နှင့် လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

အိုက်မောင်မှာ လမ်းလျှောက်ရတာပင် မလုံမခြုံ
ဖြစ်လာရပါ၏။ သူ့နောက်တွင် လူတစ်ယောက် ထပ်
ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့လို့ပါပဲ။

ထိုလူဟာ ရိုးရာရိုးရဲလား။

သူ့ကို ဖမ်းပြီး နယ်စပ်မှာရောင်းစားမှာလား။

ဒါမှမဟုတ် အနုကြမ်းစီးမည်လူလား။

အနုကြမ်းစီးရအောင် သူ့ဆီမှာ အမေပေးသော
ငွေတစ်ထောင်ကလွဲရင် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုး

—ရွာထဲ—

သူ လန့်သွားရပါသည်။

သူ့အဖြစ်က ကျားကြောက်၍ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီး
က ကျားထက် ဆိုးဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေရပါ၏။

သူဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီလိုဓားကြီးနဲ့ ထောက်ထားပုံ
အရဆို သူ လှုပ်ရှားတာနဲ့ သေမှာပဲ။

သူသာ အကယ်၍ သေသွားခဲ့ပါလျှင် လောကကြီး
က လုံးလုံးပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။

သူ့အကျီစလေးကိုတောင် ရှာမရနိုင်အောင် ဒီလူ
က လက်စဖျောက်ပစ်နိုင်ပါသည်။

သူ သေမှန်းကို မေမေအပါအဝင် သူ့ပတ်ဝန်း
ကျင်က သိလိုက်မှာ မဟုတ်ပေ။

“ဟေ့ . . . ဘာအကြံထုတ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမထုတ်ပါဘူး”

“မင်း ဘာကိစ္စကြောင့် ငါ့နောက်လိုက်လာတာ
လဲ”

“လမ်းမသိလို့ပါ။ လမ်းမသိရင် . . . ”

— သူ့အသံ —

“ဘာ . . . ငါ့ကို ခွေးလို့ပြောလိုက်တာလား”

“ခွေးတောင် တစ်လုံးမှမပါလိုက်ရသေးဘူး”

“ဟေ့ကောင် . . . မရှည်နဲ့”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“အံ့မယ် . . . သူရီးက လူပြန်ဟင်လို့”

“သူရီးမဟုတ်ပါဘူး။ လူကောင်းပါ။ ခရီးသွား . .

ခရီးသွား”

“ခရီးသွားက ဘာကြောင့် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်မသွား

ရတာလဲ”

“သွားစရာလမ်းမရှိလို့ပါ”

“သွားစရာလမ်းမရှိဘဲ ဘာကြောင့် ခရီးသွားလဲ”

“ကျွန်တော့်နောက်ကို လူဆိုးတွေလိုက်နေလို့ပါ”

“လူဆိုး”

“ခင်ဗျားကို လူကောင်းထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက လူဆိုးထက်ပိုဆိုးနေတယ်”

“ငါ့ကို တစ်ရွာလုံးက ရိုးသားလို့ ချစ်ကြတာပါ။

— သူ့အသံ —

မင်း ရှေးနေသလား”

“အဲဒါ တစ်ရွာလုံးက ရှေးကြတာပဲ။ ဓားတစ်ချောင်း
နဲ့ သောင်းကျန်းနေတဲ့လူကို”

“ဘယ်မှာဓားလဲ”

“ကျွန်တော့်ခါးကို ထောက်ထားတယ်လေ”

“မင်း အရူးပဲ။ လက်ညှိုးနဲ့ ဓားကို မခွဲတတ်ဘူး
လား”

“လက်ညှိုး”

ထိုအခါမှ သူက သဘောပေါက်သွားရကာ
ညောင်းညာနေသော ကျောရိုးကို ဆန့်ထုတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

ထိုလူကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်လိုက်တော့
မျက်လုံးတွေက ကြည်စင်နေပြီး ရိုးသားမည့်ပုံ ပေါ်နေတာ
ကြောင့် သူ အသက်ရှူချောင်သွားရပါသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ခင်ဗျားက သဘောကောင်းပုံတော့ ရပါတယ်။
ထောင်ထွက်ဆိုတော့ ခင်ဗျားက မိန်းကလေးအမူနဲ့လား”

— ထွေးသော —

“ဘာ . . . မင်းပြန်ပြောစမ်း”

“သတ်ရဲဖြတ်ရဲတဲ့ပုံမပေါ်နေတော့ အဲဒီအမူပဲ ဖြစ်
နိုင်တယ်”

“ဘာမိန်းကလေးအမူရမှာလဲ။ ဘာအမူမှ မဟုတ်
ဘူး။ မင်းကို ခြောက်တာ။ ဘာထောင်ထွက်မှလဲ မဟုတ်
ဘူး။ ယင်မတောင် သန်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ . . . ယင်မ၊ မသန်းသေးဘဲကိုး”

“ဟေ့ကောင် စကားပြောတာကြည့်ပြောနော်။ လူ
ကို လှောင်သလို ပြောင်သလို မလုပ်နဲ့။ ဒါ ငါ့ပိုင်နက်။
ဇက်ပြုတ်သွားမယ်။ ဘာထင်နေသလဲ”

“ခင်ဗျားက ချောချင်ရဲ့နဲ့ ဒေါသကကြီးလိုက်တာ
ဗျာ”

ဟု မြှောက်သလိုလိုနှင့် ပင့်ပြောလိုက်တော့ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အကြည့်က ချက်ချင်းပြောင်းသွားရပါသည်။

“အင်း . . . တချို့ တချို့ကတော့ ချောတယ်လို့
ပြောသား”

— ထွေးသော —

ဟုဆိုကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ထိုလူက ထွက်
သွားတော့ သူက အနောက်မှထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာပြန်
ပါသည်။

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါ”

“ကျွန်တော် လမ်းမသိလို့ပါ”

“လမ်းမသိဘဲ ဘာဖြစ်လို့လာသလဲ”

“ခင်ဗျားနောက်လိုက်လာတာလေ”

“ငါ့နောက်လိုက်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ညနေက စောင်းပြီ၊ မကြာခင် မိုးချုပ်တော့မှာ
လေ။ ဒီမှာ ဟိုတယ်တွေကလည်း မရှိတော့ တည်းခရာများ
ရှိနေမလား”

“တည်းခရာ”

“အိပ်လို့ရတဲ့နေရာဆို ဖြစ်ပါတယ်”

ဟုပြောလာသော ထိုလူစိမ်းကို အိုက်မောင်က
သေချာစွာကြည့်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားမှာ ပိုက်ဆံတော့ပါလား”

—ရွှေသော—

“ပိုက်ဆံ”

“ခင်ဗျားက မြို့သားပုံပေါက်တယ်။ ခင်ဗျားတို့မြို့
မှာဆို တည်းခိုခန်းခက ပေးရတာပဲ။ ဘယ်မှာမှ အလကား
မရဘူးဗျ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား။ ပေးပါမယ်”

“အေး . . . အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့အိမ်မှာ တည်း
လို့ရတယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ညကို ငါးရာကျမယ်ဗျ”

“ငါးရာ”

“ဈေးကြီးလို့လား”

သူ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။

တစ်ညငါးရာဆိုတဲ့ တည်းခိုခန်းမို့ပါ။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အကြွေးတော့ မရဘူးနော်”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

—ရွှေသော—

ဘယ်လိုလူလဲဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးကြောင့်ပါ။

“တစ်ည ငါးရာ လက်ငင်း။ တည်းမှာလား မတည်း
ဘူးလား”

ဟု ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်
ထဲမှာတော့ တည်းပါ တည်းလိုက်ပါဟု အကြိမ်ကြိမ်
တောင်းဆိုနေမိပါသည်။

“တည်းမှာပါ။ တည်းမယ်”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ အိုက်မောင်မှာ ကြိတ်၍ပြုံး
မိသွားခဲ့ပါသည်။

ရွာဟုဆိုပေမယ့် အိမ်ကတော့ လက်ချိုးရေတွက်
လို့ ရနေပါသည်။

ဝါးလုံးလေးများ၊ ခန့်ဝိုးလေးများကို ဝါးထရဲလေး
နှင့် ကာကာတည်ဆောက်ထားသော အိမ်လေးများကို သူ
က ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

အိမ်ဝင်းလေးတွေမှာ ပြောင်ရှင်းပြီး နေချင့်စဖွယ်
လေး ဖြစ်နေရပါသည်။

သူ အိုက်မောင်နောက်လိုက်လာရာ လမ်းတစ်
လျှောက်တွင် သူ့ကို လူတွေက ကြည့်နေခဲ့သလို သူက

လည်း ထိုအိမ်တွေကို ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

ဒီလိုအိမ်မျိုးကို သူ အမှန်တကယ် မမြင်ခဲ့ဖူးလို့ပါ။

“ကဲ . . . ဒါ . . . ငါတို့အိမ်။ အဲ . . . တည်းမိုခန်း”

ပဲဟုဆိုလိုက်တော့ သူ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်
ချင်သွားရပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူများလို ဝါးများနှင့်အိမ်
မဟုတ်ဘဲ ရွှံ့ကလေးများကို အုံ့ဖွဲ့ထားသော အိမ်ကလေးမို့
ပါ။

အိမ်လို့သာမပြောခဲ့ပါလျှင် သူက ဘာကြီးလဲဟု
စိတ်ဝင်စားမိမှာ အမှန်ပါပဲ။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဒါ ကျွန်တော်နေရမှာလား”

“အင်းလေ”

“ဒီကျည်းကျည်းလေးထဲမှာ”

“ကျယ်တယ်ဗျ။ အပြင်ကကြည့်ရင်သာ ကျည်း
တယ်ထင်ရတာ။ ပြီးတော့ နွေးတယ်။ ညဆို အေးတယ်ဗျ”

—ရွှေသွယ်—

“ထားပါတော့။ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းဆို
တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟမ်”

“အမေက ဆိုင်မှာအိပ်တော့။ ငါနဲ့မင်းနဲ့ . . .”

“ဘာ . . . ဒီသေးသေးလေးမှာ”

“အင်း”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ရင် မတည်းနဲ့ပေါ့”

ဟု တင်းတင်းကြီးပြောလာလျှင် . . .

“တည်းမှာပါ”

“အဲဒါဆို ပိုက်ဆံ”

လက်ဝါးဖြန့်လာသဖြင့် သူက တစ်ထောင်တန်
တစ်ရွက်ကို ပေးလိုက်ပြီး . . .

“နှစ်ရက်စာ”

ဟု တုံးတံတဲကြီးပြောကာ ထိုရွှံ့အိမ်လေးထဲသို့

—ရွှေသွယ်—

ဝင်လာခဲ့မိပါသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မင်းရှပ်လွှာ”

“မင်းရှပ်လွှာ၊ နာမည်ကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နာမည်ပဲ။ ခင်ဗျားနာမည်ရော”

“အိုက်မောင်”

“ဘာ”

“အိုက်မောင်”

“ဘာနာမည်ကြီးလဲ”

“ရှမ်းနာမည်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားလို့မပြောနဲ့၊ မင်းနဲ့ငါက

အသက်တူတူလောက်ပဲရှိမယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“မင်းနဲ့ငါပေါ့”

“ဘယ်လိုကြီးလဲမသိဘူး၊ သိပ်မပြောတတ်ဘူး။

တစ်ခါမှမပြောဖူးဘူး”

“မင်းက နိုင်ငံခြားသားမို့လား”

•—•ရွှေသီတာ—•

“နည်းနည်းတော့ ဟုတ်တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ

ခြောက်နှစ်လောက် နေဖူးတယ်”

“အိုးတိုက်ပန်းကန်ဆေးလား”

“ဟမ်”

“လူတွေက အဲဒီတိုင်းပဲ။ ထိုင်းလေးရောက်သွား

တာနဲ့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အမေမိကန်က ပြန်လာသလိုလိုနဲ့”

“ထိုင်း”

“မင်း ထိုင်းမှာ ဘယ်လိုနေခဲ့သလဲ”

“ထိုင်းကို ကျွန်တော် အကြာကြီးမသွားဖူးဘူး။

သုံးရက်လားပဲ။ အဲလောက်ပါပဲ”

“သုံးရက်”

“အင်း”

“အဲဒါဆို ခြောက်နှစ်နေတာက တရုတ်ပြည်မှာ

လား”

“တရုတ်ပြည်။ အဲဒီမှာတော့ ဆယ်ရက်လောက်

နေဖူးတယ်”

•—•ရွှေသီတာ—•

“ဘာ . . . ဒါနဲ့ပဲ ငါ့ကို ခြောက်နှစ်လို့ လိမ်စားရသလား”

“အင်း . . . ခြောက်နှစ်။ ကျွန်တော်က ကနေဒါမှာ အနေများတယ်။ ပြီးတော့ ဩစတြေးလျ၊ ပြင်သစ်၊ နယူးဇီလန်၊ အဲဒီမှာတွေလည်း တော်တော်ကြာကြာနေဖူးတယ်”

“လျှော့ပြော . . . လျှော့ပြော။ ကြာလာရင် ငါ အိမ်လေး လေထဲလွင့်သွားဦးမယ်”

“ဗျာ”

“ကဲ . . . မင်းရုပ်လွှာ မင်း ဝေနဲ့တော့။ ငါ အလုပ် ရှိသေးတယ်။ ပြေးရလွှားရဦးမယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမှာလဲ”

“အမေမှာတာတွေ သွားပို့ရဦးမယ်”

“အဝေးကြီးပဲနော်။ ခြေထောက်ညောင်းမှာပဲ”

“ငါမရှိတုန်း။ အပြင်မထွက်နဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

— လှူဒါန်း —

“မင်းက ဧည့်သည်မို့ကွာ။ သူစိမ်းဆိုရင် ငါတို့ရွာက ပြဿနာရှိတယ်”

“ဪ . . . ဒီလိုလား။ ဒါဆို ကျွန်တော် လျှောက်လည်ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“လျှောက်လည်မယ်”

“အင်းလေ . . . ဒါမျိုးတွေက မမြင်ဖူးဘူး။ တောတွေ ဘာတွေကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းပျောက်မှာလည်း စိုးရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ ဧည့်လမ်းညွှန်လေး ဘာလေး မရှိဘူးလား”

“ဧည့်လမ်းညွှန်”

“အင်း . . . ဧည့်သည်ကို ထူးဆန်းတဲ့နေရာတွေ လိုက်ပြတာပေါ့။ နယ်မြေကျွမ်းကျင်တဲ့လူလေ”

“ဒီရွာမှာတော့ ငါ အကျွမ်းကျင်ဆုံးပဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ရဲ့ဧည့်လမ်းညွှန်လုပ်ပါလား”

ဟုတို့လူက အားတက်သရောကြီးပြောလျှင်

— လှူဒါန်း —

အိုက်မောင်မှာ မျက်လုံးလေး မှေးကျဉ်းသည်ထိ ဝဉ်းစားပစ်လိုက်သည်။

မဆိုးဘူးပဲ။ ဝင်ငွေတိုးတာပေါ့။ နည်းနည်းတော့ အိုင်တင်ခံဦးမှပဲဟု တွေးကာ မှင်သေသေနေလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်က ဖြူရနံ့ကို ပြီးငွေလို့ တောရနံ့ရှူဖို့ ထွက်လာတာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဝမ်းရေးပြဿနာကိုလည်း ခင်ဗျားပဲ တာဝန်ယူဗျာ”

“ဘာ”

“ကုန်ကျတဲ့တန်ဖိုးကို ကျွန်တော် ရှင်းမှာပါ”

“မင်း တစ်ရက် ထမင်းဘယ်နှနပ်စားသလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆန်ဈေး၊ ဆီဈေးရှိသေးတယ်။ ကိုက်အောင် တောင်းရမယ်လေ”

“ဧည့် . . . ဒါလား။ နှစ်ခါစားတယ်။ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီ တစ်ကြိမ်၊ ည ခုနစ်နာရီတစ်ကြိမ်”

“ဆယ်နှစ်နာရီထိကြီး မင်း နေနိုင်လား”

— ဂျူဒီယာ —

“အဲလိုပဲ စားတာပဲ။ ဧည့် . . . ဒါပေမဲ့ မနက် ကော်ဖီသောက်တယ်လေ။ မနက်စာက ကော်ဖီနဲ့မုန့်၊ နေ့လယ်စာက ထမင်း၊ ညနေစာက ထမင်း၊ ညစာက ကော်ဖီ”

“အစားကြီးတာ”

“နေစရိတ်၊ စားစရိတ်၊ ဧည့်လမ်းညွှန်စ ဖုတ်ပေါင်း တွက်လေ။ တစ်ရက် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ဟုဆိုကာ သူက ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်ပြီး ရွံများ နှင့် ပြုလုပ်သော အိမ်နံရံကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ငါးထောင်၊ တစ်ရက် ၇၀၀ ထောင်ပေး”

“ဗျာ”

“ဘာလဲ . . . များလို့လား။ ဈေးဆစ်မယ်မကြံနဲ့။ ကော်ဖီက နှစ်ခါသောက်တယ်။ မုန့်ကပါရဦးမယ်”

“ခင်ဗျား ရွံးနေမယ်နော်”

“ရပါတယ်။ ရွံးပလေ့စေ”

— ဂျူဒီယာ —

ဟုပြောလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ကြိတ်ပြီး
လိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီဈေးနှုန်းကို မပြင်တော့ဘူးလား”

“မပြင်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝ မပြင်နိုင်ဘူး”

သူပြုံးကာ အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံငါးသောင်းကို ရေ
တွက်ပြီး ပေးလိုက်၏။

“ဆယ်ရက်စာ”

အိုက်မောင်မှာ ဒါအိပ်မက်များ မက်နေတာလား
ဟု ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ်ရှိက်ပစ်လိုက်မိပါသည်။ နာသားပဲ။ ဒါ
တကယ် အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး ဟု သိလိုက်စဉ်မှာတော့
ပျော်သွားရပါသည်။

ဒီမြို့သား အတော့ခံပေဦးတော့။

ဟွန်း . . . အိုက်မောင်တို့ကတော့ ကံဇာတာ
တက်နေပြီပဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ။

အမေ့ဆိုင်ကထမင်းကို သူစားဖို့ဆိုပြီး နှစ်ယောက်
စာများများ ခိုးထည့်လာမယ်။ ပြီးရင် မျှစားမယ် . . . ဟဲ

—ရွှေသွယ်—

ဟဲ . . . ကော်ဖီမစ်ပေါင်ထုပ်မှ သုံးထောင့်ငါးရာ၊ ဒီလူ
မပြန်ပါနဲ့။ အကြာကြီးနေပါစေ။ စီးပွားရေးသိပ်ကောင်း
လာပြီ . . . ဟဲ . . . ဟဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ နန်းလုံနဲ့
သိပ်မဝေးတော့ပါဘူးဟု တွေးမိရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိ
လိုက်ပါသည်။ ဆယ်ရက်ကို ငါးသောင်း၊ တစ်လကို တစ်
သိန်းခွဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . သုံးလဆို လေးသိန်းခွဲ . .
ဟီး . . . ဟီး . . . မင်္ဂလာဆောင်နိုင်ပြီ။

အိုက်မောင်မှာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပျော်ရွှင်နေ
ရပါတော့သည်။

—ရွှေသွယ်—

ကောက်ရိုးတွေကို ခင်းပြီး အိပ်ရတာမို့ ကျောမနာ
ပါသော်လည်း ကောက်ရိုးအနံ့ကြောင့်တော့ သူ့ခေါင်းမှူးချင်
နေမိပါသည်။

တစ်ညလုံး အိုက်မောင်ရဲ့ဟောက်သံကြောင့်
ကောင်းကောင်းအိပ်မရ၍ မနက်မိုးလင်းပိုင်းမှ အိပ်ပျော်
သွားရ၍ သူနီးလာသောအချိန်တွင် ရောင်နီလင်းနေခဲ့ပါပြီ။

“မြို့သား . . . မထသေးဘူးလား”

“ကျွန်တော် ဆက်အိပ်ဦးမယ်”

“နေဖင်ထိုးနေပြီဗျ”

•—•—•—•—•

“ခင်ဗျားဟောက်သံကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ည
လုံး အိပ်မရဘူး”

“အိပ်ရင်တော့ လူတိုင်း ဟောက်ကြတာချည်းပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အိပ်ဦးမယ်”

“ငှက်တွေတောင် အိပ်တန်းပြန်တော့မယ်။
အချိန်ကိုလည်းကြည့်လိုက်ဦး။ ခင်ဗျားပဲ တောလည်မယ်
ဆို”

ထိုအသံပြကြီးကို သူ နားညည်းလာရပါသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် သူက မျက်စိမဖွင့်နိုင်စွာ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲ
ထပြီးမှ ရှုံ့သုတ်ထားသော တံခါးချပ်သေးသေးလေးကို ဆွဲ
ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ခပ်အေးအေးရာသီဥတုက တိုးဝင်လာရ
ပါသည်။

“ကဲ . . . မျက်နှာသစ်မှာလား။ ဒီလိုပဲ ဝေးနေ
တော့မှာလား”

ဟုပြောလိုက်တော့မှ သူက ရေချိုးခုံဘက်သို့ ကူး
လာခဲ့ပါသည်။

•—•—•—•—•

အကာအကွယ်မရှိသော ထိုရေချိုးသည့်နေရာမှာ ပျဉ်ချပ်ကြီးနှစ်ခုသာ ခင်းကျင်းထားခဲ့ပါသည်။ ပိန်ရွဲ့နေသော ဒန်ရေချိုးခွက်ကြီးမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းလား မသိလေးနေပါသေး၏။

ကုန်လုကုန်ချင် ကာဘော်လိတ်ဆပ်ပြာ အနီရောင်ကြီးကိုကြည့်ကာ မျက်နှာကို တိုက်ရွတ်ရမှာပင် ရွဲ့တွန့်တွန့်ဖြစ်သွားရပါသည်။ အင်တုံထဲမှ ရေတွေကလည်း ရေညှိများနှင့် ပင်လယ်ကြီးလို သူ့ကို စိန်ခေါ်နေခဲ့ပါသည်။

“ညစ်ပတ်တာ”

ဟုပင် တီးတိုးလေးဆိုပြီး မလွဲသာ မရှောင်သာ မို့ ထိုရေနှင့် ထိုဆပ်ပြာကိုသာ သုံးလိုက်ရပါ၏။

သူ မျက်နှာသစ်ပြီး အိပ်ထဲပြန်ဝင်လာတော့ အိုက်မောင်က စားပွဲသေးသေးလေးနှင့် စားစရာလို့ထင်ရသော အရာများကို ခင်းကျင်းနေခဲ့ပါသည်။

“ဒီမှာ ကော်ဖီရပြီ”

ဟုဆိုကာ ဟောင်းနွမ်းနေသော ခွက်တစ်လုံးကို

—ရွှေသွယ်—

ကမ်းပေးလာသည်တွင် သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားရပါသည်။

“ခွက်ကောင်းတာမရှိဘူးလား”

“အနေရုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့မြပဝါပါဗျာ။ ဒါဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်ကခွက်။ ခုခေတ်မှာ ဒါမျိုး မရှိနိုင်တော့ဘူး။ မင်း ကံကောင်းလို့ ဒီခွက်နဲ့သောက်ရတယ် မှတ်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဆေးထားပြီးသားပါ။ စိတ်သန့်သန့်နဲ့ သောက်။ တို့ရမ်းမျိုးတွေက ဆင်းရဲရင်လည်း မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းတော့ သန့်ပါတယ်”

ဟု တခမ်းတနားပြောလာသော အိုက်မောင်ကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ပင် အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသော ကော်ဖီကို မှတ်၍ သောက်လိုက်ပါ၏။

“အား . . . ဘာအရသာကြီးလဲ”

“ကော်ဖီမှတော့ ကော်ဖီအရသာပေါ့”

“အချို့လည်း များလိုက်တာ”

“သူ့အစပ်နဲ့သူ ပါပြီးသား။ ရယ်ဒီလာတာ”

“ဘာ . . . ခင်ဗျား . . . အဲလို ရယ်ဒီအထုပ်တွေ

—ရွှေသွယ်—

ဇေယျာတိုက်တာလား”

“ရယ်ဒီမတိုက်လို့ ကော်ဖီစေ့ကို ကြိတ်တိုက်ရမှာ
လား”

“အင်း . . . ကျွန်တော် အဲ့လိုကော်ဖီအစစ်ပဲ
သောက်တယ်”

“ဒီလောက်ခါးနေတာကြီး”

“ကျွန်တော်က ခါးခါးပဲကြိုက်တယ်”

“ရတယ်လေ။ ပိုတောင်သက်သာသေးတယ်။ အဲ
အလုပ်တော့ ရှုပ်မှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြတ်များများရဖို့က
ပိုအရေးကြီးတာပါ”

“ဘာ”

“အယ် . . . ဘာမှဟုတ်ဘူး။ ဘာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါကရော ဘာကြီးလဲ”

“ကောက်ညှင်းပေါင်းလေ။ ကော်ဖီနဲ့မြည်းဖို့”

“ဘာကြီး”

“ကောက်ညှင်းပေါင်း”

•—•—•—•—•

“မကြားဖူးပါဘူး”

“ဗဟုသုတနည်းလိုက်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဒါကြီးမစားတတ်ဘူး”

“မစားတတ်လည်း စားရမယ်။ ဒါပဲရှိတယ်။ မစား

ချင်လည်း မသိဘူးနော်။ ဝိုက်ဆံတော့ ပြန်မပေးနိုင်ဘူး”

သူ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ။ အောင့်သက်သက်
ကြီး စားရတော့တာပေါ့။

အဆင်မပြေစွာ စားသောက်ရတာဆိုပေမယ့်
အချိန်တန်တော့ ဝိုက်ပြည့်သွားရပါသည်။

“စားပြီးရင် သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ လောက်လေးငွေကို ကိုင်ပြီး လွယ်အိတ်
စုတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်တော့ သူ့မှာ အံ့အားတကြီးပင်
အိုက်မောင်ကို ကြည့်ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ခင်ဗျားက ကလေးလား”

“မင်း မကန်းသေးရင်မြင်မှာပေါ့”

•—•—•—•—•

ဟုဆိုကာ အိုက်မောင်က လက်မောင်းကိုကွေးပြဲပြီးမှ ဖက်ရွက်များနှင့်ထုပ်ပိုးထားသော အထုပ်လေးများကို လွယ်အိတ်စုတ်ထဲထည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဘာတွေလဲ”

“ထမင်းနဲ့ဟင်းခင်း”

“ဘာ . . . ချိုင့်နဲ့မထည့်ဘူးလား”

“အဲဒီချိုင့်ကြီးကို မင်း သယ်မှာမို့လား”

“ခွက်မရှိဘဲ ဘာနဲ့ထည့်စားမှာလဲ”

“ဒီအတိုင်းဖွင့်စားမှာပေါ့။ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထက် အများကြီး အနွှာရယ်ကင်းတယ်”

ဟု သူပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသော အိုက်မောင်နောက်သို့သာ သူက ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

စိင့်ပြီးအေးနေသော တောထဲတွင် သစ်ပင်အုံ့ ဆိုင်းဆိုင်းများကြောင့် နေမင်းကိုပင် မမြင်ရတော့ပါ။

အိုက်မောင်က သစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်ကြားက သွား

— ထွက်သွား —

ရင် သူလည်း အဲဒီက သွား၊ ချုံနွယ်တွေကို ရှင်းလင်းပြီး သွားရင် သူလည်း သွားနှင့် လိုက်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတော့ ယုန်လေးတစ်ကောင်ကို မြက်ပင်ရှည်တွေကြားမှာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ . . . ယုန်လေးပဲ”

ဟုသူကပြောပြောချင်းပင် အိုက်မောင်က မဆိုင်းမတွ လောက်လေးဝှေ့နှင့် ပစ်ပါတော့၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပစ်တာလေ။ ယုန်သားဟင်းချိုက သောက်လို့ ကောင်းတယ်ကွ”

“စာနာမှုမရှိလိုက်တာ”

“နေရာမှားနေပြီ။ အမှန်တော့ မင်း ဘုန်းကြီး ကျောင်းသွားရမှာ။ ဒီတောထဲကို မလာရဘူး”

ဟူ သူ့ကိုရွံ့ပြီးပြောကာ ပြေးထွက်သွားသော အိုက်မောင်နောက် သူက မမီမကမ်းပြေးလိုက်လာခဲ့ပါသည်။

— ထွက်သွား —

အိုက်မောင်က ယုန်မှလွဲရင် သူ အနောက်မှာ
ပြေးလိုက်နေပါသေးတယ်ဆိုတာပင် သိလေရောသလား။

ဒါမှမဟုတ် ယုန်နှင့်အပြေးပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပလေ
ရောသလား။

ယုန်နောက်ကို သဲမဲကာလိုက်နေသော အိုက်
မောင်က မမောပေမယ့် သူက အကျင့်မရှိသူမို့ မောဟိုက်
လာခဲ့ပါသည်။

“အိုက်မောင် . . . အိုက်မောင်”

“ဘာလဲ”

“နားဦးစို့၊ ကျွန်တော် မောလာပြီ”

ဟုဆိုတော့ အိုက်မောင်မှာ သူ့ကိုကြည့်လိုက်
ယုန်ပြေးထွက်သွားရာကို ကြည့်လိုက်နှင့်လုပ်ပြီး မျက်နှာ
ကြီး နီရဲလာကာ . . .

“မင်းလုပ်ပုံက ယုန် ဘယ်ထွက်ပြေးသွားမှန်း
မသိတော့ဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်စွာဆိုလာခဲ့ပါသည်။

•—————•

အိုက်မောင်က ဘယ်လိုပဲမကျေမနပ်ပြောပြော
သူက ထိုင်နားလိုက်ရပြီမို့ ကျေနပ်သွားရပါသည်။

မောနေပြီဖြစ်သော အိုက်မောင်ကလည်း သူ့နား
လေးမှာထိုင်ပြီး မြင်ပင်ကျိုးတို့ကျွတ်များပေါ် လှဲချပစ်လိုက်
ပါသည်။

“တောက တော်တော်ထူတာပဲ။ နွယ်ပင်တွေက
ဘယ်လိမ်တွေဖြစ်ကုန်ပြီ။ တောကြမ်းမယ်နဲ့တူတယ်”

“တူတယ်”

“အင်း . . . ညာလိမ်ပြီး အပင်ပေါ်တက်ရင် ပုံမှန်
ပဲ။ ဘယ်လိမ်ပြီးအပေါ်တက်ရင် အဲလိုနွယ်ပင်မျိုးများတဲ့
နေရာက တောကြမ်းတောတာပဲလို့ အဖေ ပြောဖူးတယ်”

“ပြောဖူးတယ် . . . ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား အမြဲတမ်း
ရောက်နေတာပဲ မသိဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါ ဒီနေရာကို တစ်ခါမှ
မရောက်ဖူးဘူး”

“ဘာ”

•—————•

"ယုန်ကိုလိုက်ရင်း ဘယ်ရောက်လာခဲ့မှန်း မသိ

ဘူး"

"ဟမ်"

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အဲဒီမျက်လုံးကြီးက"

"ဒါဆို ဘယ်လိုပြန်မလဲ"

"ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . တော်တော်ရယ်

ရတာပဲ"

"မရယ်နဲ့။ ဒီလောက်အေးနေတာ စောင်မရှိ

ခုတင်မရှိနဲ့ ဘယ်လိုအိပ်မလဲ"

"ပူတတ်ရန်ကောဈာ။ ငါတို့ဖြင့် အဲဒီလို တစ်ခါမှ
မတွေ့ဖူးပါဘူး။ တောထဲမှာ မျက်စိလည်ရင်လည်း နှစ်ရက်
ထက်ပြင် ပိုမလည်ဘူး"

"နှစ်ရက်"

"ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မင်း အိပ်စရာ
ပူနေပြန်ပြီလား။ မပူနဲ့ ဖြစ်သလိုအိပ်ဖို့တော့ ငါ ဇန်တီးတတ်
ပါတယ်။ ငါက တောသားပါ။ လောလောဆယ် မင်းရဲ့ဂိုက်

—ရွှေသွယ်—

က မြည်နေပြီ။ ထမင်းစားရဦးမယ်"

ထိုအခါမှ တစ္ဆေမြည်နေသော သူ့ခိုက်ကို သတိ
ထားမိသွားခဲ့ပါသည်။

သို့သော် အိုက်မောင်ကပါလာသော ဇက်ထုပ်
ကလေးများကို ကိုင်ပြီးမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၍ သူက
ပျာပျာသလဲ . . .

"ဘာလဲ"

"ရေမရှိရင် ထမင်းဘယ်လိုစားမလဲ။ ရေ အရင်ရှာ
ရမှာပေါ့"

ဟုပြောပြီးထွက်သွားသဖြင့် တောထဲမှာမို့ သူ
လည်း လန့်ရသောကြောင့် အိုက်မောင်နောက် ထပ်ကြပ်
မကွာ လိုက်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

"အဲ . . . ရေ . . . ရေသံကြားတယ်"

ဟုဆိုကာ အိုက်မောင်က ဦးတည်ချက်ကို ချက်
ချင်းပြောင်းလိုက်ပြီးမှ ရေသံရေးရေးလေးကြားရာဘက်သို့
သွားလိုက်ရာ စမ်းချောင်းသေးသေးလေးကို တွေ့ရပါ၏။

—ရွှေသွယ်—

အိုက်မောင်က စမ်းချောင်းလေးဘေးရှိ ကျောက်
တုံးလေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ခေတ္တတွင် လက်ကိုဆေးကာ
ထမင်းထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး . . .

“မင်း မစားဘူးလား”

“ပန်းကန်ပြားမပါဘူးလား”

“အဝတ်ခံနိုင်ရင်နေပေါ့။ ဒါ တောထဲမှာ၊ ရွာထဲမှာ
မဟုတ်ဘူး။ စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ နှစ်ထုပ်လုံးစားလိုက်ရင် မင်း
ငတ်မှာပဲ”

ဟုဆိုကာ ထမင်းထုပ်မှ နီးများကိုဖြုတ်ပြီး စား
သောက်လိုက်သဖြင့် သူ့မှာ တံတွေးများပင်မျိုချလိုက်ရပါ
သေး၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမလုပ်ဘူး
ခဲ့သည့်အလုပ်ကို သူ လုပ်လိုက်ပါတော့သည်။

တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ချောင်းထဲတွင်
လက်ကိုစိမ်လိုက်ပြီး ပွတ်ဆေးကာ အိုက်မောင်နည်းတူပင်
ဖက်ရွက်များနှင့်ထုပ်ထားသော ထမင်းထုပ်ဆိုသည်ကို

—မျှသော—

စည်းထားသော နီးများဖြေကာ လက်သုံးချောင်းလေးနှင့်
စားလိုက်ပါသည်။

ကိုင်းလိုက်တဲ့ထမင်းလုံးတိုင်းက လက်ထဲမှ ဖြုတ်
ကျချင်နေရပါသည်။

ဗိုက်က သိပ်ကိုဆာလောင်နေပြီး လက်ထဲမှ မပါ
ချင်ပါချင်ပါလာရသော ထမင်းနှစ်စေ့ သုံးစေ့ကြောင့် သူ
စိတ်တိုနေမိပါသည်။ ဇွန်းနဲ့ဆိုရင်တော့ အနည်းဆုံး ပါးစပ်
ထဲပြည့်သွားအောင်တော့ ထမင်းလုံးက ပါနိုင်သေးတယ်
မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ဇွန်းမရှိသော ဒီတောထဲမှာ သူ ဘယ်လို
တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

သူသာ စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေရပေမယ့် အိုက်
မောင်ကတော့ ထမင်းများကို တစ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ် လက်
ထဲတွင် အပြည့်ကြီး ကျုံးစားနေခဲ့ပါသည်။

ပဲသီးချက်ကို ထမင်းလုတ်နှင့်မြှုပ်စားလိုက်၊ ငါး
ကြော်ကို ကိုက်စားလိုက်လုပ်နေသောကြောင့် သူပင်လျှင်

—မျှသော—

အိုက်မောင်ကိုကြည့်ပြီး ချိုလာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အိုက်မောင်နည်းတူ ထမင်းကြီးကို လက်ထဲတွင်ပြည့်သွားအောင် ကျုံးပစ်လိုက်သည်။ သိပ်အဆင်မပြေလှပေမယ့်လည်း ပါးစပ်ထဲအများကြီးရောက်သွား၍တော့ စိတ်အလိုဆန္ဒက ပြည့်ဝသားပင်။ သူလည်း အိုက်မောင်လိုပင် ဘယ်တုန်းကမှ မစားခဲ့ဘူးသော ပဲသီးချက်ကို စားလိုက်၊ ငါးကြော်ကို စားလိုက်နှင့် ထိုပေါက်တတ်ကရအစာတွေက သူ့ကို ဘယ်လိုကြီးခံတွင်းတွေစေမှန်း မသိတော့ပါ။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် စားစရာတွေက ပြောင်သွားပေမယ့် ဗိုက်ကတော့ မဝနိုင်သေးပါ။

သူ့လိုပင် အိုက်မောင်လည်း ဝမည့်ပုံမရပါ။ အိုက်မောင်နှင့်သူက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ပြီး အိုက်မောင်ကပင် . . .

“ထမင်းစားရင် ရေတစ်ခွက်စာချန်ရတယ်လေ။ မပြည့်တဲ့နေရာက ပြည့်သွားတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရေက ဘယ်မှာလဲ”

—ရွှေသော—

“မင်း ရှားနေပြီလား မြို့သား”

ဟုဆိုလျှင် တသွင်သွင်စီးနေသော ရောင်းငယ်လေးထဲ ဆင်းကာ လက်ခုပ်နှင့်ရေကို ခပ်သောက်လိုက်တော့ သူ့မှာ မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။

“အိုက်မောင် . . . ခင်ဗျား ဒီရေကိုသောက်တယ်”

“ငါးပိသောပြည့်ရင် ဘယ်ရေမဆို သန့်တယ်။ ဒါတောထဲဗျ။ ရေသန့်ဘူးမရနိုင်ဘူး”

“တစ်ယောက်ယောက် အညစ်အကြေးစွန့်ပစ်ခဲ့ရင် . . . ဟာ . . . ခင်ဗျား . . . ဗျာ”

“ရေသောက်ပြီးရင် တစ်မှူးအိပ်မယ်။ ဒါဆို ပြည့်ပြီ။ မင်းဟာမင်း သောက်ချင်သောက် မသောက်ချင်နေ။ ရှင်းတယ်နော် မြို့သား”

ဟုဆိုပြီး နေရိပ်အကွယ်ကျောက်ဆောင်လေး နောက်တွင် သွားကာမှီနေသဖြင့် အိုက်မောင် သူ့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးဆိုတာ သူ သိသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဝိုးမွှားရှိနိုင်သော ထိုရေကို မလွဲသာမရှောင်သာ

—ရွှေသော—

သောက်လိုက်ပြန်ပါ၏။ အိုက်မောင်ပြောသလိုပင် ထိုအခါ
သူစိုက်မှာ ပြည့်သွားရပါ၏။

သူလည်း အိုက်မောင်လိုပင် ကျောက်ဆောင်
ကွယ်လေးမှာ မိုလိုက်တော့ ဝနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက် မော
လည်း မောပန်းနေ၍ မျက်စိများပင် ကျိန်းစပ်လာခဲ့ရ၏။

“အိုက်မောင်”

“ဘာလဲဗျာ။ ခင်ဗျား သိပ်စကားများတာပဲ”

“မြွေတွေဘာတွေမရှိဘူးလား”

“တောပဲ ရှိတာပေါ့ဗျ”

“ငါတို့အိပ်နေတုန်း မြွေလာခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“ကောင်းတာပေါ့။ ညနေစာအတွက် အဆင်ပြေ
သွားမယ်လေ။ ကြီးလေကောင်းလေပဲ”

“ဘာ”

“ဝါးအကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်၊ မြွေကို အရေခွံဆုတ်
ပြီး ဟင်းချိုလုပ်သောက်ပစ်လိုက်မယ်။ မြွေသားက ချို

•—•—•—•—•

တယ်”

သူ့မှာ အာမေဇိုတ်သံပင် မထွက်နိုင်လောက်
အောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မြွေ . . . မြွေ . . . အဲလိုကြီး မင်း စားတယ်”

“ခင်ဗျားမစားဖူးလို့၊ စားဖူးရင် လျှာလည်သွား
မယ် . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . စိတ်မပူပါနဲ့။ ခင်ဗျားကို မကျွေး
ပါဘူး။ ကျွေးချင်ဦးတောင် မြွေက လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီ
လောက် ပြောင်ရှင်းနေတဲ့နေရာကို မြွေတွေက မကြိုက်ဘူး
ဗျ။ မြွေကြီးရင် လူတွေနဲ့ဝေးဝေးမှာနေတယ်။ မပူပါနဲ့ အိပ်
ရာကနီးရင် မင်းကို ငါးဖမ်းကျွေးမှာပါ။ ဒီမှာ ကျောက်ငါးတွေ
ရှိနိုင်တယ်လေ။ ဒီည ငါးကင်နဲ့ နှစ်ပါးသွားကြတာပေါ့”

“နှစ်ပါးသွားမယ်”

“ဗိုက်ပြည့်အောင်စားမယ်လို့ ပြောတာ . . . ဟား
တကယ်ပဲ”

ငါးကင်နဲ့မို့ ထိုအခါမှ သူက စိတ်သက်သာရာ ရ

•—•—•—•—•

သွားရပါသည်။

အိုက်မောင်က သူ့ကို ရန်စောင်ကာပြောပြီး အိပ်
ပျော်သွားခဲ့ပေမယ့် သူ့မှာတော့ စည်းကမ်းကြီးသောမိခင်
ကိုလည်းကောင်း၊ အလုပ်ကိစ္စများကိုလည်းကောင်း ဖျတ်
ခနဲ သတိရသွားရပါသေး၏။

သို့သော် ထိုအချိန်မျိုးမှာ ဒါတွေကို မတွေးချင်၍
ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်တော့ ခဏတွင်း
ပင် မှေးစက်သွားရပါသည်။

—ရွှေသော—

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဝေ့ . . . ဟင်း

ဟင်း . . . ဟင်း”

ကြားလိုက်ရသော ရယ်မောပျော်ရွှင်သံလွင်လွင်
ကြောင့် သူ့ရော အိုက်မောင်ပါ လန့်နှိုးသွားရပါသည်။

“ဘယ်ကအသံလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“ဟိုဘက်ကပဲ၊ ရွာရှိလား”

“မကြားဖူးဘူး၊ မရှိဘူး၊ ငါ မသိဘူး”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ရယ်သံဆိုတာ သေချာတယ်”

—ရွှေသော—

ဟု သူက တွေးဆဆလေးပြောလိုက်သဖြင့်
အိုက်ရော သူပါ ထိုအသံကို ပို၍နားစွင့်ဖြစ်သွားပါသည်။

“အိုက်မောင် . . . ရေတံခွန်သံမဟုတ်လား”

“မင်းအစောကြီးတည်းက မကြားဘူးလား။ ဒီ
ချောင်းလေးက ရေတံခွန်ကလာခဲ့တာပဲ”

“ရေတံခွန်ရှိမှန်းသိနှင့်နေတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲခန့်မှန်းမိတာ”

“လူပဲဆိုတာ သေချာတယ် အိုက်မောင်။ ခင်ဗျား
လည်း လမ်းမမှတ်မိတဲ့တူတူ အကူအညီလေးများ ရလို
ရငြား သွားကြည့်ရအောင်။ ကျွန်တော် ဒီတောထဲမှာ ည
အိပ်လို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ သူက ထပြီးကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်
လွယ်လိုက်သဖြင့် အိုက်မောင်ပါ အလိုလိုပါလာရပါသည်။

သူတို့က ထိုချောင်းငယ်လေးအတိုင်း ဆန်တက်
ပြီးလာခဲ့ရာ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ရေတံခွန်သံက တခါခါ
နှင့် ပို၍ပီပီပြင်ပြင် ကြားလာရပါသည်။ ထိုရေတံခွန်သံနှင့်

အတူ စောစောက ရယ်မောပျော်ရွှင်နေသံကိုလည်း ပို၍
ပီပီပြင်ပြင်ကြားလာရ၍ အိုက်မောင်က . . .

“မိန်း . . . မိန်းကလေးအသံပဲ”

“အင်း . . . ဟုတ်မယ်”

“ရေတံခွန်ဘက်က မိန်းကလေးဆိုတော့ . . .”

“ဘာလဲ”

“ဥ . . . ဥစ္စာစောင့်လား။ သူယောင်မယ်လား။
စုန်း . . . စုန်းမလား”

“ဟာ . . . လူပါဗျာ။ လူသံပါ။ သေချာနားထောင်
ပါဦး”

“မင်းက ငါတို့ရမ်းပြည်အကြောင်း ဘာသိလို့လဲ။
မသိဘူးပဲထားပါဦး။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ငါတောင် မရောက်ဖူး
တဲ့ ဒီတောနက်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က . . .”

ဟုဆိုရင်း အိုက်မောင်မှာ မွေးညင်းပေါက်ကလေး
များပင် စုထွက်လာသည်ထိ လန့်နေရပါသည်။

“ခင်ဗျားက ယုတ္တိမရှိတာပြောတော့မယ်။ ကျွန်

တော်က မဖြစ်နိုင်တာတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူးဗျ”
 ဟုဆိုပြီး တုန်ယင်နေသော အိုက်မောင်၏လက်
 ကို ဆွဲပြီး ဆက်၍တက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“ဟင် . . . အသံတွေက အများကြီးပဲ”

သူပင်လျှင် အံ့သြနေရပါသည်။ လန့်ချင်သလိုလို
 နှင့် ရင်ထဲမှာ အေးအေးကြီးခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါကြောင့် မင်းကိုပြောတာပေါ့ကွ။ ဥစ္စာစောင့်
 တွေ၊ သူယောင်မယ်တွေဆိုတာ အသင်းလိုက်နေကြတာ”

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး။ လာပါဗျ။ မျက်စိနဲ့
 မြင်ရတော့ ပိုသေချာသွားတာပေါ့”

“မင်းတောင်သတ္တိရှိမှတော့ ဝါလည်း သတ္တိမွေးရ
 တာပေါ့။ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင်တော့ ကြည့်ထားဦးမှပဲ”

နှစ်ယောက်သား အားမာန်အပြည့်နှင့် ကျောက်
 တုံးကြီးတွေကြား ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးတက်လာခဲ့သည်တွင်
 နောက်ဆုံးတော့ ရေတံခွန်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ၏။

—ရွှေသီတာ—

သူတို့က ရေတံခွန်အောက်ခြေရှိ ရေအိုင်လေးသို့
 ဆက်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ရေကစားနေသော မိန်းကလေး
 သုံးယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မှင်တက်နေကြစဉ်မှာ . . .

“သျှိုမင်း . . . တက်တော့။ သိပ်အေးနေပြီ။
 ခမ်းဖောင်ရော တက်တော့”

ဟုဆိုကာ ကုန်းပေါ်သို့တက်သွားသော မိန်းက
 လေးတစ်ယောက်ကြောင့် အိုက်မောင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်း
 သား ဖြစ်သွားရပါ၏။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ လူတွေပါဆို။ လူစကား
 ပြောနေတယ်။ သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

ဟု သူက ဘာသာစကားကို နားမလည်သူမို့ မေး
 လျှင် . . .

“တစ်ယောက်နာမည်က သျှိုမင်း။ နောက်တစ်
 ယောက်နာမည်က ခမ်းဖောင်လို့ခေါ်သွားတယ်”

“သျှိုမင်း။ ခမ်းဖောင် . . . အင်း . . . နာမည်တွေ

—ရွှေသီတာ—

က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ”

ဟုဆိုကာ ပြန်ကြည့်လိုက်စဉ် ကုန်းပေါ်ကိုတက်လာသော ထိုနှစ်ယောက်ကြောင့် သူပင်လျှင် မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။

“ဟင် . . . ဆံပင်ကြီးတွေက အရှည်ကြီးတွေပဲ”

“အင်း . . . ရှမ်းစကားသံထွက်လာလို့သာ။ နို့မဟုတ်ရင် ငါ သူတို့ကို သူယောင်မယ်တွေလို့ပဲ ထင်မှာ။ သုံးယောက်လုံးက ဆံပင်အရှည်ကြီးတွေလေ။ ပြီးတော့ ရှပ်တွေကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်တူနေကြသေးတယ်”

“ညီအစ်မတွေ ထင်တယ်”

ဟု သူက တွေးဆဆလေးပြောကာ ထိုသုံးယောက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ထိုသုံးယောက်မှာ ရေစိုအဝတ်များပေါ်တွင် အင်္ကျီရှည်ကြီးများကို ထပ်ဝတ်ကာ တဘက်ခြုံလိုက်ကြပြီး . . .

“မမကြီး . . . ငါ ဆော့ရတာ အားမရသေးဘူး”

“ခမ်းဖောင် . . . နင် အဲလိုဗမာစကားကို ကြင်

—ရွှေအေး—

ကြပ်ပြော ကြားလား။ ယျာယျားသိသွားမှ အထောင်းခရဦးမယ်။ ယျာယျားက ဗမာစကားကို သိပ်ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“အခု ဒီမှာ ယျာယျားရှိတာမှမဟုတ်တာ။ သူမကြားနိုင်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ဆော့ချင်သေးတယ်”

“ငါလည်း ဆော့ချင်သေးတယ် မမကြီး”

“ငါလည်း ဆော့ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ မကြာခင် ယျာယျားက ဘုရားဝတ်ပြုပြီးတော့မှာ။ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်။ မနက်ဖြန်ပြန်ပြီး ခိုးလာတာပေါ့”

ဟုဆိုသဖြင့် ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ကျေနပ်သွားရဟန်နှင့် ထိုမိန်းကလေးနောက် ပြေးလိုက်သွားကြပါသည်။

“တော်တော်လှတဲ့မိန်းကလေးတွေပဲ”

“သူတို့ပြောတဲ့ ယျာယျားဆိုတာ ဘာလဲ”

“သူတို့အဘွားကိုပြောတာ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီတောထဲမှာမှ ရေလာ

—ရွှေအေး—

ကစားကြတာလဲ။ စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဒီနားကရွာသူတွေနေမှာပေါ့”

“ငါ သိသလောက်တော့ ဒီနားမှာ ဘာရွာမှမရှိဘူး။

ယာခင်းတွေလည်း မရှိဘူး။ ဒါ တောထဲကြီး”

ဟုဆိုပြီး အိုက်မောင်မှာ အပြင်းအထန်စဉ်းစားနေ
ခဲ့ပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့မှာအိပ်တော့ရှိမှာပဲ။ တစ်ည
လောက် တည်းခိုခွင့်တောင်းရအောင်။ မိုးပေါ်မော့ကြည့်
လိုက်ဦး။ နေရောင်ပျောက်နေပြီ။ မကြာခင် မိုးချုပ်တော့
မယ်”

“ဘာလဲ . . . မင်းက အဲဒီမိန်းကလေးတွေ အိပ်မှာ
သွားအိပ်မယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“အင်းလေ . . . ကျွန်တော်တို့မှ အိပ်စရာအိမ်မှ
မရှိတာ”

“မင်းကို ဟိုကမရိုက်ထုတ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်း
လိုက်မယ်နော်”

—ရွှေအောင်—

“ကောင်းကောင်းပြောမှာပေါ့”

“မင်းတို့ မြို့လို မဟုတ်ဘူးဘူး။ ဒီက ဒေသခံတွေက
အစွဲကြီးတယ်။ မိန်းမပျိုရှိတဲ့အိမ်မှာ ယောက်ျားသူစိမ်းတွေ
ကို အိပ်စေမယ်ထင်သလား။ အိပ်ရဖို့မပြောနဲ့ အိပ်ခွင့်
တောင်းတာနဲ့ မင်းခေါင်းမှာ သွေးတွေ မြင်နေပြီ”

“အဲဒါဆို ဘယ်မှာအိပ်မလဲ”

“အိပ်ဖို့က နောက်သုံးနာရီလောက် လိုဦးမယ်။
အခု မမှောင်ခင် စားဖို့လုပ်ရဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ အိုက်မောင်က ပါလာသော ဓားရွှန်
လေးနှင့် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ခုတ်လိုက်ကာ အရွှန်လေး
ပြုလုပ်လိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနားမှာ လူနေအိမ်ရှိတယ်ဆိုတဲ့
အသိက ကြောက်စိတ်ကို သက်သာစေတယ်”

ဟုဆိုကာ ငါးထိုးနေသော အိုက်မောင်၏ဘေးမှ
ကျောက်တုံးပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်တွင် . . .

“ဒီမှာ ဘာစကားလာများပြန်ပြီလဲ။ ငါတွေက မင်း

—ရွှေအောင်—

အသံကြားတာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

“မီးမွှေးဗျာ၊ မီးတော့ မွှေးတတ်မှာပါ။ မမွှေးတတ်လည်း မွှေးတတ်သလို မွှေးကွာ”

ဟုဆိုကာ အချွန်လေးကို ထမ်းကာ တခြားနေရာသို့ ရွှေ့သွားသော အိုက်မောင်ကြောင့် သူ့မှာသွားစရာမရှိလာစရာမရှိနှင့်မို့ အိုက်မောင်ရဲ့အမိန့်ကို နာခံရပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ဆွဲယူကာ မီးဖိုပြုလုပ်ရ၏။

လုပ်စမရှိခဲ့၍ အဆင်မပြေပေမယ့် ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ မီးတစ်ဖိုဖြစ်လာရပါသည်။

“အိုက်မောင် . . . ရပြီဗျ”

ဟု သူက အော်လိုက်စဉ် ရေစပ်ဘေးမှ ကုံးကွကုံးကွနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေသော အိုက်မောင်မှာ ထလာခဲ့၍ အိုက်မောင်လက်ထဲမှ ငါးတွေသီထားသော တံစို့ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။

— ဂျွနီယာ —

“အား . . . လား . . . လား . . . အများကြီးပဲ။

ခင်ဗျားတော်တယ် အိုက်မောင်”

ဟုပဲ ချီးကျူးလိုက်ရပါသေးသည်။ ဝံ့ထည်လာသော မျက်ဝန်းကြောင့် သူ့စကားသူ နောင်တရသွားရပါသေး၏။

မီးခိုးကြပ်တိုက်ပြီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးပင် မကျက်ချင်ကျက်ချင် ကျက်သွားရသော ငါးလေးဟာ သူ့စားဖူးသမျှငါးကင်တွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးငါးကင်ဟု ထင်ပါသည်။

စားမပါ။ အချို့ရည်မပါတဲ့ ငါးကင်က သိပ်ကိုခံတွင်းတွေလှပါသည်။

သူနှင့်အိုက်မောင် စားသောက်ပြီးကြချိန်မှာတော့ မိုးကမှောင်စပြုလာပြီမို့ အေးချမ်းစလည်း ပြုလာခဲ့ရပါသည်။

ပြီးတော့ သူ့အသားတွေမှာ ပူခနဲ ပူခနဲဖြစ်သွားရပြီး အကောင်ကိုက်သလို ခံစားလာရ၍ တချပ်ချပ်နှင့် ရိုက်

— ဂျွနီယာ —

သေးလေးတွေ မကိုက်ဘူးလား။ အင်း . . . ခြင်လုံဆန်ခါ
တပ်ထားမှာပေါ့။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင်က သေး
သေးလေးပဲ။ ဝင်လို့ရမှာပေါ့။ အာ . . . ငါ ဘာတွေစဉ်းစား
နေတာလဲ။ သူတို့အသားနဲ့သူတို့ ကိုက်ချင်ကိုက် ငါ့အပူ
လား . . . ဟူး”

အတွေးစအချို့ကို လွှင့်ပစ်မိလိုက်ပါ၏။ သို့သော်
မပိတ်နိုင်တဲ့ သူမျက်လုံးကိုတော့ သူ ဒေါသဖြစ်မိပါသည်။

သူ ဘယ်လိုအိပ်မရလဲ။ ဘယ်လိုမှအိပ်ပျော်နိုင်
မှာလဲ။ အိပ်မပျော်ရင်တော့ ဒီငှက်သံတွေ တောကောင်
အော်သံတွေကြောင့် သူ ရူးပြီး ဝေပေရပါတော့မည်။

သူမိတ်ပျက်ပျက်နှင့် လူးလဲနေမိရာ အာခေါင်
တွေ ခြောက်လာတာကြောင့် ချေစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပြန်ပါ
သည်။

သူက ရေကို လက်ခုပ်နှင့်စပ်သောက်လိုက်ရာ

“လွမ်းပြယ် လွှင့်ငွေရောင် * * * ကြင်နာသူက
ရှောင် * * * လရောင်ကမှောင် * * * လွမ်းမိတယ် * * *

—ရွှေသော—

တေးသီကျုံးသံကို အဝေးဆီမှ ဝိုးတဝါး ကြား
လိုက်ရပါသည်။

“သီချင်းဆိုနေတာပဲ။ ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်ကလာ
တဲ့ အသံလဲ”

ဟု တွေးဆဆလေးနှင့် စဉ်းစားလိုက်တော့ နေ့
ခင်းမှ မိန်းကလေးသုံးယောက်က သူ့အာရုံထဲ တန်းဝင်လာ
ခဲ့ရပါသည်။

သိပ်လှတဲ့မိန်းမလှလေးတွေပါ။ ဖြူဝင်းနေသော
အသားအရေပေါ်မှာ ပိတ်နန်းရောင်ပြောင်လဲ့အိကျနေသော
ဆံနွယ်ရှည်ကြီးတွေက ရပ်သိုင်းလျက် မဟာဆန်ချင်တိုင်း
ဆန်နေကြပုံလေးမှာ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာပါ။

သူလည်း လုလင်ဖျိုဖို့ ရင်ခုန်သွားမိပါတယ်လို့
ပြောရင် မရှက်မကြောက်ဟု အိုက်မောင်က ဟားတိုက်
နေလိမ့်မလား။

ညကမှောင်သည်ထက် နက်လာတော့ အကြို
အကြားမှ ဗိုတ်တုတ်ဗိုတ်တုတ်လေးများက ဝဲယုံလာရပါသည်။

—ရွှေသော—

သူက မမြင်ဖူး၍ ထိုအရာများကို ဘာတွေလဲဟု
စူးစမ်းစွာကြည့်နေမိခဲ့ပါ၏။

“ဝိုးစုန်းကြူး . . . ဒါ ဝိုးစုန်းကြူးဆိုတာပဲ”

သူရင်ထဲ ကြည်နူးသွားမိပါသည်။

တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းလေး
ရယ်၊ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နှင့် ဝဲယုံနေသော ဝိုးစုန်းကြူး
လေးတွေရယ်၊ ပေါ်တစ်ဝက် ပျောက်တစ်လှည့် လမင်း
ရေးရေးလေးရယ်၊ ချိုသာသောတေးသီကျုံးသံရယ်တွေက
သူ့နှလုံးသားကို ညှို့ယူဖမ်းစားသွားရပါ၏။

ထိုသို့သဘာဝအခြေအနေက တေးသီချင်းကို
သာမန်ထက်ပိုပြီး သက်ဝင်အောင် ပံ့ပိုးပေးနေသလိုပင်။
သူ့နှလုံးသားမှာ နူးညံ့သွားရပါ၏။

“ကောင်းလိုက်တာ။ ဘယ်သူဆိုတာလဲ”

အသံရှင်ကို သိချင်မိပေမယ့်လည်း မှောင်မှောင်
မည်းမည်းကြီးထဲမှာမို့ မကျွမ်းကျင်တဲ့ နယ်ပယ်တစ်ခုလည်း
ဖြစ်တာကြောင့် သူမရှာဖွေမိတော့ပါ။

သူ ထိုအသံလေးကို နားထောင်ရင်း ဝိုးစုန်းကြူး
လေးတစ်ကောင်ကို လက်ထဲတွင် ဖမ်းဆုပ်ကာ ကျောက်
တုံးလေးကို ပို၍ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်မှာ သူ့ကမ္ဘာက ပို၍
နွေးထွေးခဲ့သလိုပင်။ အိပ်မက်ထဲတွင်လှပသော ရှမ်းလုံမပျို
လေးက သူ့ကို ညှို့ယူဖမ်းစားခဲ့ပါပြီ။

သူ ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရမလဲ . . .

သူ ရုန်းထွက်ဖို့မကြိုးစားချင်ပါ။ ထိုနံ့ထဲကိုပင် ခုန်
ဝင်ပြီး နစ်မြုပ်ချင်မိသည့်စိတ်ကို ဘယ်လိုအာရုံမျိုးနှင့်မှ
မထိန်းချုပ်ချင်တော့။ သိပ်လှတဲ့ကမ္ဘာထဲမှာပဲ ပျော်ရွှင်ပါရ
စေ။

“ဟေ့ . . . ခြုံသား . . . ဟေ့”

စောစောစီးစီးပင် ငှက်ဆိုးထိုးသံနှင့်တူသော
အိုက်မောင်ရဲအသံကို မကြားချင်ဘဲ ကြားလိုက်ရပါ၏။

မျက်လုံးဖွင့်သည်နှင့် ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသော
အိုက်မောင်၏ မျက်နှာကြောင့် လှပသော အိပ်မက်လေးပင်
ဘယ်ဆီလွင့်သွားရမှန်းမသိပါ။

“မိုးလင်းနေပြီ။ တော်သေးတယ် ခုတင်နဲ့မအိပ်ရ
လို့သာ။ ခုတင်နဲ့သာဆို နောက်ဘဝထိ ဆက်အိပ်ဦးမလား
ပဲ”

တစ်ညလုံး ခွေခေါက်ပြီး အိပ်ရ၍ ကျောရိုးများပင်
နာကျင်ပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့နေရပါသည်။ လန်းဆန်း
သွားအောင် စမ်းရေနှင့်မျက်နှာကို ဆေးလိုက်ပြီးမှ လက်
တွေ အေးခဲနေတာကြောင့် မီးပုံဘေးတွင် အိုက်မောင်
နည်းတူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အေးတယ်နော်”

“ဒါ . . . ဆောင်းရာသီမှမဟုတ်တာ။ အေးတယ်
လို့ ဘယ်လိုပြောနိုင်ဦးမှာလဲ”

“ဆောင်းရာသီ။ ဆောင်းရာသီဆို ဒီထက်အေး
လား”

“အေးတယ်”

“အဲဒါဆို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုနေကြသလဲ”

“အင်္ကျီအထူဝတ်ပြီးနေတာပေါ့ဗျ”

•—•—•—•—•

“တစ်ညလုံး အေးစက်နေတော့ နေမကောင်း
တောင် ဖြစ်ချင်လာပြီ”

“ဖြစ်ရင်တော့ သေရုံပဲ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဘယ်မှာလဲ ဆေး။ ရွာရောက်
တဲ့ထိတော့ မင်းကို ဝိုးပြီးမခေါ်သွားနိုင်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်
တောင် လမ်းပျောက်နေတာ” .

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ အိုက်မောင်။ စကားကို
နားဝင်ချို့အောင် မပြောတတ်ဘူးလား”

“မင်းလည်း မှတ်ထား ပြီဦးသား။ စကားပြော
ကောင်းတဲ့လူက အကောင်းမပြောတတ်ဘူးတဲ့။ ငါတို့တော
ကတော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ။ နားမခံနိုင်ရင်လဲသေလို့ရတယ်။
ဒါပေမဲ့ အပြောမကောင်းပေမယ့် အကောင်းပြောတယ်”

အိုက်မောင်စိတ်ထားကောင်းမှန်း အိုက်မောင်ရဲ့
မျက်လုံးမှတစ်ဆင့် သူ ရိပ်မိပြီးသားပါ။ သို့သော် နားဝင်ဆိုး
တဲ့ ထိုအသံပြဲပြဲကိုတော့ သူ မကြိုက်တာ အမှန်ပါ။

•—•—•—•—•

“ဝို... ဝို”

အရေးထဲ ဒီဗိုက်ကလည်း မြည်နေရသေးတယ်။
ဘယ်တုန်းက သူ ဗိုက်ဆာတတ်သွားတာလဲ။ သူ့ဘဝမှာ
ဗိုက်ဆာတာ ဒါ ပထမဆုံးထင်ပါရဲ့။

“ရှေး”

သူ့ဗိုက်ထဲမှ အသံတွေကို ကြားနေခဲ့သော အိုက်
မောင်က တစ်ခုခုကို ပစ်ပေးခဲ့သဖြင့် သူက ဖရိုဖရဲပင် ပျာ
ပျာသလဲကြီး ဖမ်းယူလိုက်ရာ ငှက်ပျောသီးကြီးတစ်လုံး ဖြစ်
နေခဲ့ပါ၏။

“ဘယ်ကရတာလဲ”

“မင်းက အသေကလေးသေနေတော့ ဘယ်သိ
မလဲ။ ငါက မင်း မနီးခင်ကတည်းက ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို နဲ့
နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငှက်ပျော်သီးက သုံးလုံးပဲရခဲ့တယ်။ ဒါ
တောင် မျောက်ပါးစပ်ထဲက လုနဲ့လို့ စားရတယ်မှတ်”

“ဘာ”

“မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီလိုတောထဲမှာ ငါက

—ရွှေသော—

ဘယ်လိုလုပ် ခဏလေးနဲ့ ဒီငှက်ပျောသီးရှာရနိုင်မှာလဲ။
တစ်လုံးက ငါ စားလိုက်တယ်။ တစ်လုံးက မင်းကို၊ နောက်
တစ်လုံးက မီးဖိုထဲမှာ ဖုတ်ထားတယ်။ မွှေးပြီးမျိုတယ်။
အတူတူစားမှာမို့ မင်း တစ်ယောက်တည်း စားလို့မရဘူး
နော်။ ဒါပဲ။ ဒါတောင် မင်းဆီက ငါးသောင်းယူထားလို့
ကျွေးတာ။ သိပ်စေတနာရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ထထွက်သွားသော အိုက်မောင်၏
နောက်စေ့ကို ခဲနှစ်လုံးလောက် ကျွေးပစ်ချင်မိပေမယ့်
အိုက်မောင်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သူ့တွင် ကူကယ်ရာ
မရှိတော့ပြီမို့ ဒေါသကို မျိုသိပ်ထားရင်း လက်ထဲမှ ငှက်
ပျောသီးကို အစွဲနွှာကာ စားသောက်ပစ်လိုက်ပါ၏။ ငှက်
ပျောသီးတစ်လုံးက ဗိုက်ထဲ ဘယ်လိုဝင်သွားမှန်းမသိလိုက်
ပါ။ ပါးစပ်ထဲ အာသာမပြေတာကိုသာ ခံစားနေရပါ၏။ ငှက်
ပျောသီးတစ်လုံးက ဘယ်နှိမ့်ကြားကပ်သွားမှန်းပင် မသိ
လိုက်။ အစာအိမ်ထဲဝင်မည့်ပုံလည်း မပေါ်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် မီးဖိုထဲတွင် လောင်ကျွမ်းစပြုနေ

—ရွှေသော—

သော ငှက်ပျောသီးက အာရုံထဝင်လာရ၏။ စားချင်စိတ်ကို မမျိုသိပ်နိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အိုက်မောင်ပြောသော စကားများကို နှလုံးမသွင်းနိုင်တော့ဘဲ တုတ်ချောင်းလေးနှင့် မီးဖိုထဲမှ ငှက်ပျောသီးကို ဆည်ယူကာ အခွံနွှာပစ်လိုက်သည်။

“ပူလိုက်တာ . . . မည်းတူးနေတာပဲ။ ငါသာ ဆည်မစားရင် မီးသွေးခဲဖြစ်ရတော့မယ်”

ဟု ပွစိပွစိပြောကာ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသော ငှက်ပျောသီးကို စားပစ်လိုက်သည်။

“အရသာရှိသားပဲ။ အစိမ်းစားတာထက် ပိုကောင်းတယ်”

သို့သော် ငှက်ပျောသီးက ပူလောင်နေတာကြောင့် မြန်မြန်ကြီးစားလို့ မရနိုင်ပါ။

အေးသွားအောင် ပူတ်ပြီးစားနေရတာပင် အရသာကြီးတစ်ခုလို ခံစားနေရပါ၏။

သို့သော် စားသောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ခြေ

ဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်လာခဲ့ရပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ခေါင်းတွေလည်း မူးနေတယ်။ ချမ်းလာပြီ”

အမှန်တကယ်ပင် ခေါင်းတွေမူးပြီး ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့်တုန်ယင်လာရပါ၏။ ဒီအချိန်မှာ သူ တမ်းတမိတာက မေတ္တာပုံကြီး အိုက်မောင်ပါပဲ။

“အိုက်မောင် . . . အိုက်မောင်”

သူ အိုက်မောင်ကိုလည်း မခေါ်နိုင်တော့ပါ။

မျက်စိထဲမှာ ပြာဝေပြီး အသိတို့ကင်းလွတ်ချင်လာရပါသည်။

အားတင်းထားမိပေမယ့်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော လက်များကြောင့် သူဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင်ထုထဲ ကျရောက်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

သူ သတိရလာချိန်မှာတော့ သူဟာ မီးတိုင်လေး
ထွန်းညှိထားသော ကျောက်ဆောင်တစ်ခုထဲမှာ ရောက်ရှိ
၍ နေခဲ့ပါပြီ။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းတင်ထားသော စောင်က
ပန်းရနံ့လေးသင်းနေခဲ့၏။

သူ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

အခုတော့ သူ့မှာ ခေါင်းအုံးနှင့်စောင်နှင့် မီးတိုင်
နှင့် စမတ်ကျကျတော့ ရှိလှပါသည်။

•—•—•—•—•

သူ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ အိုက်မောင်ရော။

သူ ဘေးဘီဝဲယာကို ရှာဖွေကြည့်ပေမယ့် အိုက်
မောင်ရဲ့အရိပ်လေးကိုပင် မတွေ့ရပါ။ သို့သော် သန့်ရှင်း
သော ပန်းကန်လေးနှင့် ပြင်ဆင်ထားသော ဆန်ပြုတ်ကို
တော့ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုအခါမှ ဗိုက်က သာမန်ထက်ပိုဆာလောင်လာ
မိသလို ဖြစ်လာရ၏။

ဒါကြောင့်ပင် ထိုဆန်ပြုတ်ရဲ့သမိုင်းကို မစဉ်းစား
နိုင်တော့ဘဲ တစ်ခဏအတွင်း တစ်ပန်းကန်လုံးကုန်သွား
အောင် စားပစ်လိုက်၏။

“အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာရှိတော့တယ်။ ကောင်း
လိုက်တဲ့ ဆန်ပြုတ်။ အိမ်ရောက်မှ ဒေါ်တင်ကို ချက်ခိုင်းရ
ဦးမယ်။ ဘာနဲ့များရောချက်ထားသလဲ မသိဘူး”

“ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ဆီနည်းနည်းရယ်၊ ဆားရယ်ပဲ
ချက်ထားတာပါ”

“ဟင်”

•—•—•—•—•

အသံလာရာကြောင့် သူ့မှာ လန့်သွားရသလို အံ့
လည်း အံ့သြသွားရပါသည်။

“မင်း”

ထိုအစပျိုးစကားမှလွဲ၍ သူ ဘာကိုမှ ဆက်၍
မပြောနိုင်တော့ပါ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါ သူ မကြာသေးခင်ကမှ တွေ့ဖူး
ခဲ့သည့် ဆံပင်ရှည်မိန်းကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်ပါ။

“ရေစပ်မှာ ရှင်လဲနေတာတွေလို့ ကျွန်မတို့ ဒီ
နေရာကို ရွှေ့ပေးထားတာ”

“ဗျာ”

“ရှင် တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ဖျား
နေတယ်။ ရှင့်ကို အိမ်ခေါ်သွားလို့မရလို့ ဒီမှာပဲ ထားခဲ့တာ
ပါ”

“အားနာလိုက်တာ”

“ရှင် အဖော်မပါဘူးလား”

“ပါပါတယ်။ အိုက်မောင်ပါ။ သူ ဘယ်ရောက်သွား

—ရွှေ့ထား—

သလဲ”

“ရှင် ဒီမှာမနေတာ တစ်ရက်လောက်ကြာသွားပြီ”

“ဗျာ”

“ရှင် နေမကောင်းဖြစ်ချင်နေတဲ့အခါမှာ မတည့်
တာတွေစားမိလို့လို့ မမကြီးက သုံးသပ်တယ်”

“ကျွန်တော် ငှက်ပျောသီးပဲ စားတာပါ”

“ငှက်ပျောသီးက အဆိုးဆုံးပဲ။ ရှင် အသက်ရှင်
တာ ကံကောင်းတယ်။ မမလေးက ဆေးကုတတ်လို့ပဲ။
နို့မဟုတ်ရင် ရှင် မချောင်ဘူး”

“ကျေးဇူးပဲ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်မက စားစရာလာပေးရုံတင်ပါ။ တကယ်က
မမကြီးနဲ့ မမလေးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

“မမလေးဆိုသူက ဆရာဝန်လား”

“ဆရာဝန် . . . ဟုတ်လား။ ရှင် ရယ်ရတာပဲ။
ကျွန်မပြောတာ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ ဆေးမြစ်အကြောင်း
နားလည်တာကို ဆိုလိုတာပဲ။ ရှင့်ကို မမလေးကြောင့် ဆေး

—ရွှေ့ထား—

မြစ်ပြတ်ရည်တိုက်နိုင်တယ်လေ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“မိတ်တော့မရှိနဲ့နော်။ ယျားယျားကြောင့် ရှင့်ကို အိမ်ကိုမခေါ်သွားနိုင်လို့ ဒီမှာ တိတ်တဆိတ်လာထားတာ တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ရှင်က ဒီနားရွာက မဟုတ်သလိုပဲနော်။ မြန်မာစကားပြောတာ ပီတယ်”

“ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကပါ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့အတူ ဒီကိုရောက်လာတာပါ”

“အဲ... ဒုက္ခပဲ။ ရှင့်သူငယ်ချင်းက ဘယ်လောက်တောင် ရှာနေမလဲမသိဘူး”

“ကျွန်တော့်နာမည် မင်းရုပ်လွှာပါ”

“ကျွန်မက နန်းခမ်းဖောင်ပါ။ မမလေးက နန်းသို့ခမ်း။ မမကြီးက နန်းခမ်းလိက်ပါ။ ဪ... ဒါရှင့်အတွက် ဆန်ပြုတ်ပူပူပါ။ သောက်လိုက်ဦး”

—•••—

“ကျွန်တော် စောစောကပဲ သောက်...”

“အဲဒါက အေးနေပြီလေ။ ကျွန်မ လာထားသွားတာပဲ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ အခုဟာက ပူပူလေး”

ဟုဆိုပြီး ကျောက်တုံးပေါ်တင်လိုက်ကာ...

“ရှင် နေကောင်းသွားပြီလား”

“အင်း”

“ခဏနေကျရင် မမလေးနဲ့ မမကြီးနဲ့အတူ ကျွန်မလာတဲ့အချိန်မှာ အခု ကျွန်မလာသွားတယ်ဆိုတာ မပြောရဘူးနော်”

“ဗျာ”

“သူတို့စိတ်ဆိုးကြလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပဲ မကြာခဏ ရှင့်ကိုလာခိုးပြီးကြည့်နေကြပါ”

“ဗျာ”

ပြောချင်ရာပြောပြီး လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားသော မိန်းကလေးကို သူ ကြောင်ငေးပြီး ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါ၏။
ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။

—•••—

ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲဆိုတာ မသိနိုင်ပေမယ့်
စကားသံဝဲလေးနှင့် သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းပါသည် ဟု
ထင်ပါသည်။

ထိုမိန်းကလေး တင်သွားပေးသော ဆန်ပြုတ်ပူပူ
ကို သူ စမ်း၍သောက်ကြည့်လိုက်၏။

ပူပူလေးဖို့ အေးစက်နေသော ဆန်ပြုတ်ထက်
လျှာထဲတွင် ပိုအရသာတွေ့သွားရပါသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ။ ဆန်ပြုတ်ဆိုတဲ့အရာက
ကောင်းမှန်း အစောကတည်းက ငါ ဘာဖြစ်လို့ မသိတာလဲ”

ဟုလည်း မှန်းဆပြီး ပြောရင်း စားနေလိုက်ပုံမှာ
မြိန်စေ့ရှက်ရပါ။

သူ့ကို အိုက်မောင်က တောနင်းပြီးရှာနေလောက်
ပြီလား။ သူ မေ့နေတာ တစ်ရက်ရှိနေပြီဆိုတော့ ရှာမတွေ့
လို့ ရွာပြန်သွားလောက်ပြီလား။

သူ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

သို့သော် သူက ခရီးသွားဖို့ ထိုနေရာတွင်နေရ

•—•—•—•—•

သည်လည်း အဆင်ပြေတာကြောင့် ထိုနေရာကိုလည်း နှစ်
သက်နေမိပါသည်။

အိုက်မောင်ကို ရှာသင့်တယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်
ဒီတောထဲမှာ အိုက်မောင်ရှိမရှိ မသိပါ။ ပြီးတော့ သိပ်လှပ
သော နန်းသျှိုခမ်းနှင့် နန်းခမ်းလိပ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့
လည်း တွေ့ချင်သေးတာပါပါ၏။

သူ ဘယ်တုန်းက မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စား
သွားရတာလဲ။ မိန်းကလေးတွေဟာ လှပါတယ်လို့ ဘယ်
တုန်းက စံစားသွားတတ်တာလဲ။ သူ မသိပါ။ သူသိနေတာ
က ဒီလိုတောနက်ထဲမှာ ဒီလိုမိန်းကလေးသုံးယောက်ကို
တွေ့ရတာက ထူးဆန်းတယ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူ တွေ့ရတာက တောနေရပ်ဆိုးဆိုး
ရွက်ကြမ်းစေ့ကြုံမျိုးမဟုတ်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အဆင့်
အတန်းမြင့်မြင့် လှပတဲ့သူမျိုးတွေမို့ပါ။ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေ
လဲ။ ဘာကြောင့် ရွာမရှိတဲ့ဒီလိုနေရာမျိုးမှာနေရတာလဲ။

သူ တွေးမရနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။

•—•—•—•—•

သူသိပ်ဖျားထားလို့ထင်ပါရဲ့ ခေါင်းများ တဆစ်ဆစ် အုံ့ခဲစပြုလာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ ဘာကိုမှ မတွေးတော့ဘဲ ကျောက်ဆောင်ထဲရှိ ရေအိုင်လေးထဲတွင် ပန်းကန်လုံးကို ဆေးကာ ခေါင်းအုံးပေါ်လှဲချပြီး အေးစိမ့်စိမ့်ရှိလာပြန်တာမို့ စောင်ကိုဆွဲခြုံထားလိုက်တော့ ခဏတွင်းပင် အိပ်ပျော်သွားရပါ၏။ သူ နီးလာတော့ ခေါင်းထဲတွင် ကြည်လင်၍နေခဲ့ပါပြီ။

အိပ်ထားတာကြာပြီထင်ပါရဲ့၊ ကျောရိုးများပင်ညောင်းကိုက်၍နေခဲ့ပါ၏။

သူ အိပ်ရာထက်မှ ထထိုင်လိုက်တော့ . . .

“ဟင်”

ကျောက်ဆောင်တုံးလေးများပေါ် စမတ်ကျကျ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးများက သူ့ကိုကြည့်နေကြပါ၏။ သူကလည်း ထိုမိန်းကလေးများကို စိုက်ကြည့်ဖြစ်လိုက်ရာ . . .

“ဟင်”

သူ အုံ့သြသွားရပါသည်။ အလယ်မှာ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးကို သူ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်မိသွားပါ၏။

သူ ထိုမိန်းကလေးကို ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ မကြာသေးခင်ကမှ သူ စာအုပ်ထဲတွင် တွေ့ရသည့် မိန်းကလေးပဲ။

တကယ်ပဲ ဒီမိန်းကလေးက အပြင်မှာရှိနေတာကိုး။

သူ သေသေချာချာကြီးကြည့်မိပြီးကာမှ အားနာသွားရပါသည်။ သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲလိုကြီး မကြည့်သင့်ဘူး မဟုတ်လား။ သို့သော် သူ နန်းခမ်းဖောင်ကိုတော့ ပြုံးပြခြင်းသွားပါ၏။

အခုတော့လည်း သိပ်ကိုကြည်လင်ရိုးစင်းသော မျက်နှာဖောင်းဖောင်းနှင့် နန်းခမ်းဖောင်က ရှမ်းတိုင်းရင်းသူ ဝတ်စုံလေးနှင့် သိပ်ကို ကျက်သရေရှိနေပြန်ပါ၏။

ညီအစ်မသုံးယောက်လုံးမှာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသူ ဝတ်စုံလေးများနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေကြခြင်းကြောင့် သူရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားလိုက်ရပါသည်။

တစ်မျိုးတစ်မည်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဘယ်လိုကြီးလဲဆိုတာတော့ သူ အတတ်မပြောနိုင်သေးပါ။

“ရှင် နီးလာပြီလား”

“ကျွန်တော် အကြာကြီးအိပ်ပျော်သွားတယ် ထင်တယ်”

“ရှင်ဖျားနေတယ်။ သူ့ခမ်းက ရှင့်ကို ဆေးတိုက်လိုက်လို့ ကောင်းလာတာ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်နာမည် မင်းရပ်လွှာပါ။ ရန်ကုန်ဇာတိပါ။ ခရီးသွားရင်း ရောက်လာခဲ့တာပါ”

“ရှင် အနားယူလိုက်ပါဦး။ ကျွန်မတို့ ပြန်တော့မယ်။ ဧည့် . . . ကျွန်မက နန်းခမ်းလိပ်ပါ။ သူက နန်းသို့ခမ်း။ သူက နန်းခမ်းဖောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မနန်းခမ်းလိပ်တို့ ညီအစ်မတွေကို

— သွယ်သွယ် —

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်လို့ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ရှင်က ကျွန်မနဲ့ အသက်တူတူလောက်ပဲ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ခမ်းလိပ်လို့ခေါ်ရင်လည်း ရပါတယ်။ နန်းခမ်းလိပ်ဆိုလည်း အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော် အဲလိုပဲခေါ်ပါ့မယ်”

“ကဲ . . . ရှင်လည်း ပြန်ကောင်းလာပြီဆိုတော့ နားလိုက်ဦး။ ကျွန်မတို့ ပြန်မယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုမိန်းကလေးက ထရပ်လိုက်တော့ ကျန်နှစ်ယောက်ပါ ထရပ်ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

သူမြင်ဖူးသော နန်းသို့ခမ်းက ထိုမိန်းကလေးနောက် ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်သွားခဲ့ပေမယ့် အငယ်မ နန်းခမ်းဖောင်ကတော့ . . .

“ကျွန်မ ဓဏနေရင် စားစရာလာပို့မယ်နော်”

ဟု ကပ်၍ပြောသွားခဲ့ပါသည်။

သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

— သွယ်သွယ် —

အားလုံးထဲတွင် ထိုမိန်းကလေးက ပို၍သဘော
ကောင်းမည်ထင်ရသောကြောင့်ပါ။

ထိုမိန်းကလေးကို သူ့ရင်ထဲက ခင်မင်မိသွားပါ၏။
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်ကြည်စင်ရိုးသား
လိမ့်မည်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူး၍ပါ။

အေးစိမ့်စိမ့်ရှိတာကြောင့် စောင်ကလေးကို ခြုံ
ကာ သူမအလာကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

သိပ်မကြာပါ ရှမ်းဝတ်စုံလေးနှင့် သူမဟာ တစ်ခု
ခုကို သယ်၍ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပြန်၏။

သူက အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းပြီး သူမလက်ထဲမှ အရာ
ကို ကြိုလိုက်ပါသည်။

“ဘာတွေလဲ”

“ရှင် ထမင်းမစားရတာ ကြာပြီလေ။ ဒါကြောင့်
ထမင်းလာဖို့တာ”

“ထမင်း”

“ဟင်းကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် အိမ်က ခိုးခဲ့

တာ”

“ခိုးခဲ့တာ”

“လိမ်ယူခဲ့တာပါ။ ကျွန်မဗိုက်မဆာသေးဘူးဆိုပြီး
ကျွန်မစားဖို့ကို သိမ်းထားတယ်။ လူလစ်တုန်း ဒီအထဲထည့်
ပြီး ယူလာတာ”

ဟုပြောကာ ခြင်းထဲမှ ချိုင့်ကြီးကိုထုတ်ပြလာခဲ့ပါ
သည်။ သူ အားနာသွားမိသည်။ ဒါ သူမရဲ့စေတနာမဟုတ်ပါ
လား။

“ရှင်မှာ အများသွေးမရှိတော့ဘူးလို့ မမလေးက
ပြောတယ်”

“သူက ကျွမ်းကျင်တယ်နော်”

“ဝီ . . . အဲ . . . အဘိုးဆီက တတ်ထားတာ။
အဘိုးက ဆေးဆရာလေ။ အဘိုးက မမလေးကို ချစ်တော့
မမလေးက တတ်နေတာပေါ့။ ယျား . . . အဲ . . . အဘွား
ကတော့ မမကြီးကို ချစ်တယ်”

“အပချစ်တယ်”

“အပဆိုတာ”

“ကျွန်မမိခင်ရဲ့အစ်မလေ”

“ဧည့်”

“ရှင် စားလိုက်ဦးလေ”

“မင်းဧရာ”

“ကျွန်မက ညနေစာနဲ့ တစ်ခါတည်းပေါင်းစား
လိုက်တော့မယ်”

“အတူတူစားရအောင်လား”

“ဖြစ်မလား။ ယျာယျားက ပြောတယ်။ မိန်းမပျိုနဲ့
ယောက်ျားပျိုက မျက်နှာချင်းဆိုင် ထမင်းမစားရဘူးတဲ့။ ရှင်
က ယောက်ျားပျိုလား။ အိုလား”

“ဗျာ”

“ရှင်မှာ မိန်းမရှိလားလို့ မေးတာ”

“မိန်းမ”

“အင်း”

“မိန်းမဆိုလို့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ အမေပဲရှိတယ်”

•—•—•—•—•

“ဧည့် . . . ဒါဆို ရှင်က လူပျိုပေါ့”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဘာလဲ”

“ယောက်ျားပျိုနဲ့ မိန်းမပျို ကြမ်းတစ်ခင်းတည်းမှာ
တောင် အတူတူမထိုင်ရဘူးတဲ့”

ဟုဆိုပြီး ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်တွင် ထို
မိန်းကလေးကို သူ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် . .

“ဒါကြမ်းမှမဟုတ်တာ။ ကျောက်တုံးပဲ။ ထိုင်ရပါ
တယ်ဗျာ”

“အဲ . . . အဲလိုကျတော့လည်း ဟုတ်သားပဲ”

ဟုဆိုကာ ပြန်ထိုင်လာပါသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ မင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းလုပ်ရအောင်”

“သူငယ်ချင်း”

“အင်း”

“အဲဒါဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးလဲ”

“ဗျာ”

•—•—•—•—•

“သူငယ်ချင်းဆို အဲဒါဘာလဲ”

သူ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးက မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား။ တကယ်ပဲ မသိနားမလည် တာလားဆိုတာ သူ ဝေခွဲမတတ်တော့ပါ။

သို့သော် ကြည်စင်ရိုးရှင်းနေတဲ့ မျက်လုံးကြည် ကြည်လေးကြောင့်တော့ ထိုမိန်းကလေး ညာတာမဟုတ် ဘူးလို့ ခန့်မှန်းမိသားပင်။

ထို့ကြောင့်ပင် . . .

“သူငယ်ချင်းဆိုတာ တကယ်ပဲ ဘာလဲမသိဘူး လား”

“နာမည်မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုမေးတာလဲ”

“မမကြီးပြောတာကြားဖူးလို့ပါ။ သူ မြို့ကကျောင်း နေပြီး ပြန်လာရင် မမလေးနဲ့ အဲလိုပဲ အမြဲပြောတယ်”

“ဪ . . . နန်းခမ်းလိက်က ကျောင်းနေတယ် ပေါ့”

•—•—•—•—•

“အင်း . . . မမလေးက ကောလိပ်တက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြီးဘူးတဲ့။ သူ ငိုတယ်။ ယျာယျားခေါ်လို့ ပြန်လာ ရတာ။ မမလေးက ဆယ်တန်းအောင်တယ်။ စာဖတ်တတ် တယ်။ ယျာယျားခေါ်လို့ ပြန်လာတာ”

“မင်းကရာ”

“လေးတန်းထိပဲနေရတယ်”

“လေးတန်း”

“ယျာယျားက ဆက်မထားပေးတော့ဘူး”

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပါသည်။ မျက်နှာ ငယ်လေးနှင့် သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ကာ . . .

“သူငယ်ချင်းဆိုတာ ပျော်တာရော၊ ဝမ်းနည်းတာ ပါ မျှဝေခံစားပေးတဲ့ အခင်ဆုံးသော ရင်းနှီးရတဲ့လူပါ”

“ဪ . . . ဒါဆို ကောင်းတဲ့လူပေါ့”

“အင်း . . . ဒါနဲ့ အဲဒီလေးတန်းလောက်ထိ သူငယ်ချင်းမရှိဘူးလား”

•—•—•—•—•

“ဘယ်သူမှ ကျွန်မကို စကားမပြောကြဘူး။ ကျောင်းသွားရင်လည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ ထိုင်ရတယ်။ သူများတွေ ကစားနေရင်လည်း ထိုင်ကြည့်နေရတယ်။ မမ လေးလည်း အဲလိုပဲ နေရတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူများတွေ က ရွယ်တူချင်းအတူတူကစားကြတယ်။ ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ကို မခေါ်သလဲ မသိပါဘူး”

ဟုပြောတော့မှ သူက သူ့ဘဝပုံရိပ်ကို တွေ့ရှိသွား ရသည်။

သူလည်း အဲလိုပါပဲ။ သူများတွေ ကစားရင် ထိုင် ကြည့်ခဲ့ရတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူက ကစားလိုစိတ်မရှိခဲ့တာပါ။ အဲလို အတူတူမကစားတာက အဲလိုပဲ ဝမ်းနည်းစရာကိစ္စရပ်ကြီး လား။ သူ တစ်ကြိမ်မှ အဲလိုမခံစားမိတာ သေချာလှပါ၏။ သူ သူမကို ရင်ထဲက သနားမိတာတော့ အမှန်ပါ။

“မင်း ကျွန်တော့်ကို ခင်လား”

“အင်း . . . ခင်တယ်”

—ရွှေသွယ်—

“အဲဒါဆို မင်းနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ရ ပြီပဲ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

“အဲဒါဆို သူငယ်ချင်း”

ဟုဆိုကာ လက်ကမ်းပေးလိုက်မိပါ၏။ သူ့ဘဝ တွင် ထိုသို့ကလေးဆန်တဲ့ အပြုအမူမျိုးဟာ ဒါ ပထမဆုံး ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးက သူ ကမ်းပေး သောလက်ကို တအံ့တဩပြူးကြည့်နေခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူပင် ကြောင်သွားရပါသည်။ နောက်တော့မှ သူမ မသိ တာပါလားဟု တွေးမိကာ . . .

“ကျွန်တော်က အဲလိုလက်ကမ်းပေးရင် ကျွန်တော် ရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ရတယ်။ အဲဒါမှ သူငယ်ချင်း”

“ဪ . . . ဒီလိုလား . . . ဟွန်း . . . ဟွန်း”

သူမက ပြုံးတုံတုံလေးနှင့် သူ ကမ်းပေးသော လက်ကိုဆွဲလိုက်သည်တွင် သူမမျက်နှာက ရုတ်တရက် တည်သွားရပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ပျာပျာသလဲပင်။

—ရွှေသွယ်—

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နွေးနေတယ်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး။ နွေးနေတယ်”

အဲလောက်ထိ ရိုးသားလွန်းတဲ့ သူမ၏စကားလုံးများကို သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ထမင်း အတူတူစားလို့ရပြီနော်”

“အင်း”

ဟုဆိုကာ သူမက ချိုင့်ကြီးကို ဖွင့်ပြီး . . .

“အပက လိမ်ညာပြီးပြောတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ယောက်ျားလေးတွေက မကောင်းဘူးတဲ့”

“အဲတော့”

“ရှင်က ယောက်ျားလေးပဲ။ ကောင်းတယ်လေ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

“ရှင် ပျော်သလား”

•—•—•

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မကတော့ ပျော်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ပျော်တာလဲ”

“မသိဘူး။ ရှင်နဲ့စကားပြောရတာကို ပျော်တယ်။

ရှင်ရော”

“ကျွန်တော်လား . . . အင်း . . . မပျင်းတာတော့ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်က သိပ်မပျော်တတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ရေကစားပါလား”

“ရေ”

“အင်း . . . ရေကစားရင် ပျော်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ယျာယျား မသိအောင် ကျွန်မတို့သုံးယောက် ရေခိုးကစားတယ်။ ရေတံခွန်ကြီးမှာလေ။ ရေကစားဖို့လာရင်း မမှနေတဲ့ ရှင့်ကို တွေ့ရတာ။ ရှင်က ကိုယ်တွေပူပြီး တုန်နေတယ်။ ကျွန်မတို့ ရှင့်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကြသေးတယ်။ နောက်တော့မှ ရှင်က လူသေလားဆိုပြီးကြည့်ရင်းနဲ့မှ ရှင် နေမကောင်းမှန်း သိသွားတာ”

•—•—•

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာ သယ်လာတာပေါ့”

“မမကြီးနဲ့ မမလေးက စကားများသေးတယ်။ ရှင်က သူစိမ်းမို့ မခေါ်သင့်ဘူး။ ယျာယျားသိသွားရင် ဆူမယ်။ ဘာညာပေါ့။ နောက်တော့ ရှင်က ညည်းတွားနေတာနဲ့ ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့လို့ ဒီကိုခေါ်လာတာ”

“မင်းတို့လို စိတ်ရင်းလှတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့လို့ပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် သေသွားလောက်ပြီ”

“ရှင်က သိပ်အဖျားကြီးနေတယ်လို့ မမလေးက ပြောတယ်”

“မင်း နေ့တိုင်း ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့နိုင်မလား”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့ပါ”

“ရှင်က အိမ်ကိုမပြန်ဘူးလား”

“အိမ်”

“ဟိုလေ . . . ရှင် ဒီနားကရွာမှာတည်းရှိတာ

—ရွာလော—

မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒီကို မပြန်ဘူးလားလို့ ပြောတာ”

“ကျွန်တော် မပြန်တတ်ဘူး”

“ရှင် လာခဲ့တော့ရော”

“ယုန်လိုက်ရင်း ရောက်လာခဲ့တာဆိုတော့ မမှတ်

မိဘူး”

“ရှင် ဘယ်ရွာက လာတာလဲ”

“မသိဘူး”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ ဒီနားမှာ ရွာက သုံးရွာတောင်ရှိတာ။ ကျွန်မက ဘယ်ရွာကိုလိုက်ပို့ပေးရမှာလဲ”

“လိုက်ပို့မယ်”

“ကျွန်မက လမ်းသိတယ်လေ။ ရွာထိပ်အထိတော့ လမ်းပြနိုင်တယ်။ ရွာထဲတော့ မဝင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့”

—ရွာလော—

သူစိတ်ဝင်စားသွားရပါသည်။ သိပ်ကို ချောမော
လှပသော မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ရွာထဲမဝင်ချင်တာ
လဲ။

“ခက်တာက ရှင် ဘယ်ရွာကလာခဲ့မှန်းမသိတာပဲ”

“အိုက်မောင်က ကျွန်တော့်ကို လာရှာမှာပါ။
စကားကောင်းမပြောတတ်ပေမယ့် သူက စိတ်ရင်းကောင်း
မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“ရှင်က ဟိုးအဝေးကြီးကနေ ဒီကို ဘာလုပ်ဖို့
လာတာလဲ”

“ပျင်းလို့ ထွက်လာတာ”

“ပျင်းရင် အဲလိုပဲ ထွက်လာလို့ရလား”

“အင်း”

“ကျွန်မလည်း ပျင်းရင် အဲလိုမျိုးထွက်သွားချင်
လိုက်တာ”

“နန်းခမ်းဖောင်က ပျင်းလို့လား”

“ပျော်တော့ပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယျာယျားက

ခဏ ခဏ ဆူတော့ စိတ်ညစ်တယ်။ ပြီးတော့ ရေလည်း
အဝကစားချင်တယ်”

“နန်းခမ်းဖောင်က ဒီတောကြီးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်
ကျင်သွားတတ်တယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ဒီတောထဲမှာ အကောင်တွေအများကြီးရှိလား”

“ရှိတယ် . . . ချေရယ်၊ ဆတ်ရယ်၊ မျောက်ရယ်၊
ယုန်ရယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆင်အော်သံကြားရတယ်။ ဆင်
လည်း ရှိမယ်ထင်တယ်။ အများကြီးပါ။ အကောင်တွေ
အများကြီး”

“အဲလိုအကောင်တွေ အများကြီးက နန်းခမ်း
ဖောင်တို့အိမ်ကို ရန်မမှုဘူးလား”

“အိမ် . . . အင်း . . . လူနေတော့ အိမ်ပါပဲ”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ။ နန်းခမ်းဖောင်တို့က ဘယ်မှာ
နေတာလဲ”

“ဒီလိုကျောက်ဆောင်ကြီးထဲမှာလေ။ လူတွေ

လာရင် ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ ပိတ်ထားတယ်။ ကျောက်ပုံကြီး ဖြစ်သွားရော။ အဲဒီထဲမှာ လူတွေနေတယ်လို့ ဘယ်သူထင် မှာလဲ။ ပြီးတော့ ဒီနား သိပ်မလာကြဘူး။ သရဲခြောက်တယ် ဆိုပြီးလေ။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကိုသရဲလို့ထင်နေကြတာ”

“သရဲဆိုတာ တကယ်မှမရှိတာ”

“အဲဒါဆို စုန်းဆိုတာရော တကယ်ရှိလားဟင်”

“စုန်း”

“အင်း”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းတွေ ထဲမှာတော့ ကြည့်ဖူးတယ်။ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်မရှိ နိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ယျာယျားကို ရွာသားတွေက စုန်းမကြီး လို့ ပြောကြတယ်”

“ဗျာ”

“ရှင် ကြောက်သွားပြီလား”

“ကျွန်တော်က အဲလိုယုတ္တိမရှိတာကို မယုံဘူး”

•—ရွှေယျာ—•

“လူတွေအားလုံး ရှင့်လိုပဲဆို ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ။ အဲဒါဆို ကျွန်မတို့ရွာထဲမှာနေလို့ရတာ ပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တမ်းတမိတယ်။ လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို လာခေါ်သွားရင် ကောင်းမှာပဲလို့။ ကျွန်မလည်း မမကြီးတို့ မမလေးတို့လို ခြုံကိုရောက်ဖူးချင်တယ်။ ရှင်က သိပ်ကောင်းတဲ့လူပါ။ ရှင် ကျွန်မကို နှုတ်မဆက်ဘဲ မပြန် သွားနဲ့ဇနား။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းရလိမ့်မယ်”

“ကိုယ် မင်းကို ခင်မင်တယ် နန်းခမ်းဖောင်”

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်။ မကြာခင် ယျာယျား ပြန် လာတော့မှာ။ မမကြီးနဲ့ မမလေး ကျွန်မကို ရှာနေလောက် ပြီ။ သူတို့မသိအောင် ထွက်လာခဲ့တာ။ ရှင်နေခဲ့ဇနား။ ပြီး တော့ ရှင် အပြင်မထွက်နဲ့။ ယျာယျားနဲ့တွေ့ရင် ခက်လိမ့် မယ်”

ဟုပြောပြီး ကဗျာကသီ ထွက်သွားတဲ့ သူမကို သူ ဘာရယ်မဟုတ် ဝေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သူရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ကြီး ခံစားလိုက်ရပါ၏။

•—ရွှေယျာ—•

သနားတာလား၊ ကြင်နာမိတာလား၊ ဘာလဲဆိုတာ တိတိ
ကျကျ မသိပေမယ့် သူမရှေ့မှာ ရပ်ပေးချင်မိတာတော့
အမှန်ပါပဲ။

“ရှင် ရှိလား”

သူမ အော်ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ပြန်ထူးသံက ထွက်
ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

“ရှင်ရှိနေသလား”

ပြန်ထူးသံက မကြားရ၍ သူမမှာ စိတ်ပူသွားမိပြီး
ကျောက်ဂူကြီးအနံ့ပင် ကျောက်တုံးအောက်ပင် မကျန်
အောင် ရှာဖွေမိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ထိုလူစိမ်းကို မတွေ့
ရပါ။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ တောထဲမှာ မျက်စိလည်

လမ်းမှားနေမှဖြင့် ဒုက္ခပဲ။ ငါ အပြင်မထွက်နဲ့လို့ ပြောထားတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ယျာယျားနဲ့များ တွေ့သွားတာလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မနက်စောစောတည်းက ယျာယျားက ထွက်သွားတာပဲ။ ဘယ်များသွားတာလဲ”

သူမမှာ စိတ်ပူစွာပင် ထိုလူစိမ်းကို ဘယ်မှာရှာလို့ ရမှန်းမသိဖြစ်သွားရစဉ် . . .

“ကျေးဇူးပဲ သျှိုခမ်း”

ဟူသော ထိုလူစိမ်း၏အသံကို ဂူပေါက်ဝဆီမှ ကြားလိုက်ရ၍ သူမက ကျောက်တုံးကြီး၏အနောက်တွင် ဝင်ပုန်းနေလိုက်ပါသည်။

“ရှင်က အဲဒီလို ခဏ ခဏ ပြောနေတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ကျွန်တော်က ဒီဂူထဲမှာကြီးပဲနေရလို့ အညောင်းမိနေတာ။ အခုလို လမ်းလျှောက်ထွက်ရတော့ တော်တော် အဆင်ပြေသွားတယ်”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို နေ့တိုင်းလာတွေ့ပါ့မယ်။ လမ်း

•—•—•—•—•

လျှောက်ထွက်ကြတာပေါ့”

“သျှိုခမ်းရဲ့ကျေးဇူးက ကျွန်တော့်ဆီမှာ သိပ်များနေပြီ။ ကျွန်တော်က သျှိုခမ်းပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတာပါ”

“အဲလိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“သျှိုခမ်းက ဣန္ဒြေရလေးနဲ့ သိပ်ကိုလှပါတယ်”

“ရှင်က အဲလိုပြောတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုနေရမှန်း မသိဘူး”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပုံစံမဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှတယ်လို့ ပြောဖူးတာပါ။ သျှိုခမ်း သိပ်လှလို့ပါ။ ပြီးတော့ သျှိုခမ်းကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်”

“ရှင်”

“ဒီကိုမလာခင်ကပါ။ သျှိုခမ်းကိုတွေ့ပြီးမှ ကျွန်တော် ဒီကိုလာဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ သျှိုခမ်းကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ဘူး”

“အဲ . . . ရှင့်ရဲ့စကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ သျှို

•—•—•—•—•

ခမ်းကို တွေ့ဖူးတယ်”

“ရှင်”

“ပန်းချီပုံပါ။ သူ့ခမ်းနဲ့ တော်တော်တူတယ်။ ဒီလို
ရှမ်းဝတ်စုံလေးနဲ့ပဲ။ ကျွန်တော်က ဘယ်သွားရမလဲ စဉ်းစား
တုန်း အဲဒီပုံကို တွေ့လိုက်လို့ ဒီကိုလာဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

“ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ကျွန်တော်တောင် အံ့သြနေတာ”

“ရှင်ဟာ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မ
ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် သူ့ခမ်းတို့ အန္တရာယ် မဖြစ်
စေရပါဘူး”

“ရှင်နားတော့လေ။ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“အင်း”

“ဝင်တော့လေ”

“သူ့ခမ်း အရင်ပြန်ပါ”

“အဲဒါဆို ကျွန်မသွားတော့မယ်နော်”

•—•—•—•—•

ဟုဆိုကာ နန်းသူ့ခမ်းက လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ . . .

“သူ့ခမ်း”

သူမနောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် . . .

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်လည်း သူ့ခမ်းကို တွေ့ပါ

ရစေ”

“ကျွန်မ လာမှာပါ”

“ကျွန်တော် မျှော်နေပါ့မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသော နန်းသူ့ခမ်း၏
နောက်ကျောလေးကို ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါး
စွာ ဂုဏ်သို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

လေလေးရွာန်ကာဝင်သွားသော ထိုလူစိမ်းကြောင့်
သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုကြီးက တိုးဝင်လာရပါသည်။

ဒီလောက်ထိပဲ မမလေးနဲ့ စကားပြောရတာကို
ပျော်ရွှင်နေရတာလား လူစိမ်းရယ်။

မမလေးရောက်မလာခင်တည်းက ကျွန်မက ရှင့်
ဆီ နေ့တိုင်းရောက်လာခဲ့သူပါ။

•—•—•—•—•

လည်း သွားနေကျပဲ။ ကဲ . . . ကဲ . . . ညီအစ်မတစ်တွေ
ထမင်းစားကြရအောင်။ ခြောက် . . . ဒါနဲ့ ခမ်းစောင်က ပြီးမှ
စားမလား”

“မစားဘူး။ တစ်ခါတည်း စားမယ်။ ဘယ်တော့မှ
မငတ်မခံဘူး”

သူမ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြောချင်ရာပြောပြီးမှ အပ
ရိပ်မိသွားမှာစိုး၍ ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရပြန်ပါသည်။

“ကဲ . . . ခမ်းလိက်နဲ့ သျှိုခမ်း . . . ထမင်းစားရ
အောင်ဟေ့”

ဟုခေါ်ပြီး အပက ခူးခပ်ပြင်ဆင်လာ၍ သူမတို့ပါ
ပိုင်းကူ၍လုပ်ကူလိုက်ပါသည်။

မှန်ညင်းရွက်ချည်ကို မြေအိုးထဲမှ နိုက်သူကနိုက်၊
ဆီတို့ဟူးကို တူနှင့် ဘူးထဲမှ ညှပ်ယူသူကယူ၊ အရည်
သောက်ကို ခွက်ကြီးထဲထည့်သူကထည့်၊ ထမင်းခူးသူက
ခူးနှင့် တစ်ခဏအတွင်း မီးဖိုဘေးတွင် စည်ကားသွားရပါ
သည်။

သူမ ထမင်းသာစားနေရပေမယ့် လူစိမ်းက ဘာ
စားမလဲဆိုတာမျိုးကို စိတ်ပူမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်
ထမင်းကို ဆက်မစားနိုင်တော့ဘဲ ထမင်းပိုင်းမှ ထလိုက်မိ
ပါ၏။

“ဟဲ့ . . . ဝပြီလား”

“မစားချင်တော့ပါဘူး”

လူစိမ်းမှာ သူမသာ စားစရာမပေးလျှင် စားစရာ
မရှိဘူးဆိုတာ သူမ သိနေပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ငှက်ပျော်သီးတစ်ဖီးနှင့် အသား
ခြောက်အချို့ကိုယူ၍ . . .

“ထမင်းမစားချင်ဘူး။ အသားခြောက်ပဲ မီးကင်ပြီး
စားတော့မယ်”

ဟု ယုတ္တိရှိရှိ လိမ်ညာကာ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။
ထိုအခါမှ သူမရဲစိတ်တွေ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာရသလို ရှိ
လာပါသည်။

သူမ ထိုဂူထဲရောက်တော့ လူစိမ်းကို ရေစမ်းသေး

သေးလေးဘေးတွင် တွေ့ရှိပါသည်။

“ရှင်ဆာနေသလား”

“ဟင် . . . ခမ်းဖောင် ကျွန်တော်က မင်းကို မလာ
တော့ဘူးပဲ ထင်နေတာ”

“ရှင်ဆာလိုလား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းက ဒီအချိန်ဆို
လာနေကျမို့ မျှော်မိတာပါ”

ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်ထိ ပျော်စရာကောင်း
လိုက်သလဲ။ ဒါဆိုသူမကိုလည်း လူစိမ်းက မျှော်တာပေါ့။

သူမ ကြည်နူးပျော်ရွှင်ရပါသည်။

လူစိမ်းရဲ့စကားလေးတစ်ခွန်းက သူမကို အဲ့လောက်
ထိပဲ ကြည်နူးစေရသည်တဲ့လား။

ဒီနေ့တော့ လူစိမ်းကို ရေတံခွန်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကာ
ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေ ပြောပြနေဖြစ်ပါသည်။ သူမတို့
ညီအစ်မသုံးယောက်ကို မွေးပြီး မိခင်က ဆုံးသွားရကြောင်း
နှင့် အပနှင့်ယျာယျားရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရကြောင်း
တွေပါ။ ရေတံခွန်နားရောက်တော့ စကားစက ပြတ်
တောက်သွားရပြီး . . .

“ရှင့်ကို ဟိုးဆီက ကောက်ရခဲ့တာ”

“ခမ်းဖောင် စကားပြောရင် ကျွန်တော်က သိပ်
သဘောကျတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချစ်ဖို့ကောင်းလို့ပါ”

“ရှင်”

“ကျွန်တော် ခြုံကိုင်တောင် မပြန်ချင်တော့ဘူး”

“မပြန်နဲ့ပေါ့”

“မပြန်ရင် ခမ်းမောင်က ကျွန်တော့်ကို အချိန်
အကြာကြီး ကျွေးထားမှာမို့လား”

“ရှင်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အများကြီး ဝမ်းသာမှာ
ပါ”

“ကျွန်တော်က ဧည့်သည်ပါ။ အချိန်တန်ရင် ပြန်
ရလိမ့်မယ်”

“ရှင်တို့မြို့မှာ လူတွေအများကြီးရှိမှာပေါ့နော်”

“အင်း . . . အများကြီးပဲ”

“ကျွန်မလည်း လိုက်ချင်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ်လေ။ လိုက်မလား”

“ယျာယျား ကျိန်လိမ့်မယ်။ ယျာယျား သဘော

•—•—•—•—•

မတူရင် ကျွန်မတို့ထွက်မသွားရဘူး”

“အဲလိုကျိန်တာတွေကို ကျွန်တော် မယုံဘူး ခမ်း
မောင်”

“ရှင် မသိသေးပါဘူး”

“ခမ်းမောင်ပြောပြမှ သိရမှာပေါ့”

“ကျွန်မ မပြောပြတတ်ဘူး။ ယျာယျားရဲ့ကျိန်တ
က သိပ်စူးတယ်ဆိုတာပဲ ပြောတတ်တယ်”

“သိပ်စူးတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“မမကြီးမှာ အရင်က ချစ်သူရည်းစားရှိခဲ့ဖူးတယ်”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

“ဝမာလူမျိုးတင်တယ်။ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ
တွေ့ကြတာ။ အဲဒါကို ယျာယျားသိသွားရော။ မမကြီးကို
ပြန်ခေါ်ဖို့ လုပ်တယ်။ ကျောင်းရော တစ်ခါတည်းထုတ်မယ်
ပေါ့။ အဲဒါကို သိသွားတဲ့ မမကြီးက သူ့လူနဲ့ထွက်ပြေးဖို့
ကြိုးစားတယ်။ တကယ်လည်း ထွက်ပြေးကြပါတယ်။ ယျာ
ယျားက ကျိန်ဆိုတယ်။ မကြာပါဘူး မမကြီးရဲ့လူက သွေး

•—•—•—•—•

အန်ပြီး သေသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မမလေးက ဆယ်
တန်းအောင်တယ်။ သူလည်း ကောင်လေးနဲ့တွဲနေတယ်လို့
ကြားတာနဲ့ ယျာယျားက တစ်ခါတည်းခေါ်လာတော့တာပဲ”

“အဲတော့ မင်းက ကျောင်းမနေရတော့ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ အစောတည်းက မနေတော့တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနေချင်တော့လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ မနေချင်တာလဲ”

“ကျွန်မက မမကြီးနဲ့မမလေးလို စိတ်မခိုင်ဘူး
လေ။ သူများတွေ နောက်ပြောင်တာကို ဝမ်းနည်းတယ်”

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့လို မိန်းမချောလေးတွေက ဒီတောထဲမှာ
ပဲ အမြဲနေကြတော့မှာလား”

“ရှင် ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား”

•—•—•—•—•

“ဗမာလူမျိုးနဲ့တော့ မရဘူး။ ယျာယျားက အယူ
သီးတယ်။ မမကြီးသာ ရှမ်းလူမျိုးနဲ့ ဖူးစာဆုံရင် ကံကောင်း
နိုင်သေးတာပဲ။ ဗမာလူမျိုးနဲ့တော့ မရဘူး”

“ဒါဆို ခမ်းဖောင်က ဗမာလူမျိုးကို လက်မထပ်
ဘူးပေါ့”

“သိဘူး။ အဲလို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ခမ်းဖောင်တို့ ဆံပင်တွေက အရှည်ကြီးတွေပဲ။
ဘယ်တုန်းတည်းက အရှည်ထားတာလဲ”

“ငယ်ငယ်တည်းကပဲ”

ဟုဆိုကာ ရေစပ်ထဲသို့ ဆင်းလိုက်ပြီးမှ . . .

“ရေကစားရအောင်”

“ဗျာ”

“ခမ်းဖောင်နဲ့အတူ ရေဆော့ရအောင်”

သူ မှင်တက်သွားရပါသည်။ ဘာပြော၍ပြောရ
မှန်း မသိတော့တာပါ။

ရေကစားရအောင်တဲ့။ သူ အဲလိုကလေးကလား

•—•—•—•—•

အလုပ်မျိုး တစ်ကြိမ်မှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။

သူ ရေရော ကစားတတ်ရဲ့လား။

သူ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် သူ့လက်ကြီးကိုဆွဲခေါ်ခြင်း ခံလိုက်ရပါသည်။

သူ မရုန်းမိဘဲ ရေထဲသို့ ပါသွားခဲ့ရပါသည်။ အေးမြသောရေက အသားထဲထိ စိမ့်အေးသွားရပါသည်။

ခမ်းဖောင်က သူ့ကို ရေများနှင့်ပက်နေပါ၏။ သူကတော့ ရေထဲမှာ ရပ်နေရင်း ကျောက်ရှပ်ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူ့ကို ရေတွေနှင့်ပက်နေသော ခမ်းဖောင်ကိုသာ သူ မှင်တက်စွာ စိုက်ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ဖြူဝင်းသောအသားအရေလေးပေါ်မှာ ရေမှန်ရေမှားလေးတွေ တင်ကျန်နေတဲ့ ခမ်းဖောင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ဖူးဖူးနုနုလေးနှင့် ချစ်စရာ ကကြိုးရှပ်လေးတစ်ရှပ်နယ် ပြောင်ဝင်းနေခဲ့ပါ၏။

မျက်လုံးကို စေ့ပိတ်ထားပြီး သူ့ထံသို့သာ ရေ

တွေ သွန်းပက်နေသော ခမ်းဖောင်မှာ ပီဘီကလေးတစ်ယောက်နယ် ချစ်စရာကောင်းလှပါသည်။

ခမ်းဖောင်ကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်အစုံတို့ ခုန်လာရပါသည်။

အေးစိမ့်နေသော ရေများလည်း ပူနွေးလာသလို ခံစားမိပါ၏။ ဒါ အချစ်များလား။ ဖြစ်သင့်ရဲ့လား။ အင်မတန်ရိုးသားသူလေးအပေါ် သူ အဲဒီလိုမရိုးမသား တွေးသင့်ရဲ့လား။ သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ တအံ့နွေးနွေးနှင့် ဟာတာတာကြီး ခံစားနေရပါသည်။ တကယ်ပဲ ခမ်းဖောင်က သူ့ကို ဖမ်းစားသွားခဲ့ပြီလား။

ခက်ရချည်ရဲ့။ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူ စိတ်ခိုင်းနိုင်ပါ့မလား။

အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုးတော့ မလုပ်သင့်ဘူးဟု ရင်ထဲမှတ်ယူကာ ယိုင်နဲ့ချင်မိသော စိတ်ကို တည့်မတ်ထားလိုက်မိပါ၏။

“ယျာယျား ပြန်ရောက်နေတယ် ခမ်းဖောင်”

ဟု အပရဲ့သတိပေးစကားကြောင့် ရေစိုအဝတ်များနှင့် သူမမှာ ဂူထဲပဲ ဝင်ရတော့မလိုလို ထွက်ပဲပြေးရတော့မလိုလို ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ခမ်းဖောင်”

ထိုသို့ အသံသေကြီးက သူမကို လိပ်ပြာလွင့်မတတ် တုန်ယင်သွားစေရပါသည်။

“မင်းအပြင်ထွက်သွားတာ ကြာပြီဆို”

ဟုဆိုကာ မေးရိုးကောက်သော ယျာယျားက

•—•—•—•—•

သူမ စူးစမ်းသလို ကြည့်ပြီး . . .

“ရေတွေက ဘာကိစ္စရှိလာရတာလဲ”

“ဟို . . . ဟို”

“သွားလဲပါ။ ဖျားနေရင် အလုပ်ရှက်တယ်။ ဒါနဲ့ မင်းတို့အားလုံးကို ပြောရဦးမယ်။ ဒီနားမှာ လူစိမ်းနဲ့ရတယ်။ သတိထားပြီးနေပါ”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားတော့မှ သူမ အသက်ဝဝ ရှူနိုင်ပါတော့သည်။

“ဟူး”

“ရေတံခွန်မှာ တစ်ယောက်တည်း အရူးထပြီး ဆော့နေတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

ဟု မမကြီးက ခနီးခန့်ပြောလာ၍ သူမမှာ တုန်ခန်ဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။ သူမ လူစိမ်းကို သွားသွားတွေ့နေတာ မမကြီးသိသွားပြီလား။ သိနေတယ်ဆိုတာ ထိုအကြည့်နှင့်ပင် သေချာလှပါသည်။ ဒါဆို ယျာယျားကို တိုင်ပြောတော့မှာလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ သူမရဲ့အနာဂတ်က လှနိုင်

•—•—•—•—•

တော့မှာ မဟုတ်ပေ။

“သူများအများပျောက်ခါစပဲ ရှိသေးတယ်။ နင် သွားသွားမရှုပ်နဲ့ ခမ်းဖောင်း”

ဟုဆိုကာ မမလေးက ကျော်သွားပြန်သဖြင့် သူမ မှာ အံ့အားသင့်သွားရပြန်ပါသည်။

ဒါဆို မမလေးပါသိနေတာပေါ့။

“ဘယ်လိုလူမျိုးမှန်းမသိပေမယ့် အခုတလော မင်းတို့ညီအစ်မသုံးယောက်လုံး မူပျက်နေတယ်။ ငါသိတာ အရေးမကြီးပေမယ့် မင်းတို့ယျာယျား သိသွားရင် အားလုံး ချောင်မယ်မထင်နဲ့။ ပြဿနာမဖြစ်စင်တည်းက အနေ အထိုင် ဆင်ခြင်ပါ”

ဟုဆိုပြီး အပပါ ကျော်ဖြတ်သွားပြန်သဖြင့် သူမ မှာ နေရာမှမရွေ့ဝံ့တော့လောက်အောင်ပင် ခြေထောက် တွေက မြေကြီးနှင့် ကပ်နေခဲ့ပါသည်။

သူမကတော့ မိမိကိုယ်ကို လုံလှပြီဆိုပြီး အဟုတ် မှတ်နေခဲ့ပေမယ့် အားလုံးက သိနှင့်နေကြပြီတဲ့လေ။ ဒီလို

•—•—•—•—•

အချိန်မှာမလန့်လို့ ဘယ်လိုအချိန်မျိုးမှာ လန့်ရမှာတဲ့လဲ။

သို့သော် သူမ မကြောက်ပါ။ လူစိမ်းနဲ့ပတ်သက် လာလို့ ယျာယျားက မာန်မဲမှာကိုလည်း မစိုးရိမ်မိသလို အစ်မတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်မှာကိုလည်း မစိုးရိမ်မိပါ။

ပြဿနာရှိခဲ့လျှင်တောင် သူမက ပျော်ပျော်ကြီး ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ချင်မိပါ၏။ လူစိမ်းနဲ့ဆုံခဲ့ရသည့်အတွက် သူမ ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာမဟုတ်ဘူးဟု မိမိကိုယ် ကို ယုံကြည်နေမိပါသည်။

သူမ အဝတ်လဲနေစဉ် မမလေးက သူမနားလာခဲ့ ၍ သူမက နောက်ဆုံးကြွယ်သီးကို လျင်မြန်စွာ တပ်လိုက် ပြီး...

“မမလေး နင်လည်း အဲဒီကိုသွားနေတာ ငါသိ တယ်”

“အင်း... နှစ်ခါရောက်မိတယ်။ ငါ မငြင်းပါဘူး”

“နင် ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“အဲဒါ နင့်ကိုတင်ပြဖို့လိုလို့လား”

•—•—•—•—•

“ဒါပေမဲ့ ငါ တင်ပြလိုက်ရင် နင်ခက်ခဲသွားနိုင်တယ်”

“နင်က တစ်နေ့ကို နှစ်ကြိမ်သွားတွေ့နေတာ မမကြီးရော၊ အပရော သိတယ် ခမ်းဖောင်း”

“ဟင်”

“စိတ်မပူပါနဲ့။ နင့်ကို ဒုက္ခရောက်စေချင်စိတ် မရှိကြပါဘူး။ လထမဟော့ နင့်ကို စိတ်ပူမိတယ်။ နင်က တခြားလူတွေနဲ့ တွေ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ငါသိသွားပါတယ်။ မင်းရုပ်လွှဲက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“နင် သူ့ကိုကြိုက်နေသလား”

“ငါ့ကို အဲလိုမေးမှာထက် နင့်ကိုယ်နင် ပြန်မေးပါ ခမ်းဖောင်း။ သူက ဗမာလူမျိုးပဲ။ ယျာယျားသိရင် မလွယ်ဘူး။ နင်က ငါတို့သိသားစုနဲ့ရပေမယ့် သူ့ကို ငါစိတ်ပူတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် တခြားတစ်ယောက် ဒုက္ခဖြစ်တာ မကောင်းဘူး”

“သူက ဒါတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူး”

— ဂျွန်နာ —

“တစ်ယောက်ယောက်ကလည်း ငါ့ကို အဲဒီလိုပဲ ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဘက်က စဉ်းစားရမယ်လေ”

“အဲဒါကြောင့် နင်က အဆက်ဖြတ်ခဲ့တာပေါ့”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်မပြောကြရင် ကောင်းမယ် ခမ်းဖောင်း”

“အဲဒီလောက်ဆိုရင် ငါ သိပြီ။ အဲဒါတွေ နင့်စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ”

ဟု အနိုင်နှင့်ဝိုင်းကာ ငွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

“ခမ်းဖောင်း”

“ရှင် . . . အပ”

“မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ အပ”

“မင်းတို့ယျာယျား နက်ဖြန်ကို ကျောက်တောင်ဘက်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ လူစိမ်းကို အဲဒီမှာထားတာလား”

“ရှင်”

— ဂျွန်နာ —

“နေရာရွှေထားလိုက်ပါ။ ခြေရာတောင် မကျန်စေ
နဲ့။ သူက သက်သာသွားပြီမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ရွာကို
မပြန်သေးတာလဲ”

“သူရွာကို မမှတ်မိတော့လို့ပါ”

“အတိတ်မေ့သွားတာလား”

“ဘယ်ရွာကလာမှန်းမသိတာပါ”

“ခက်တော့တာပဲ။ သိရင်လည်း လမ်းပြပေးလို့ ရ
သေးရဲ့။ ဘာကြောင့် မသိရတာလဲ”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဖွက်ထားရမှာပေါ့။ မင်းတို့ယျာယျားနဲ့တွေ့ရင်
လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ခု ယျာယျား ဘယ်သွားလဲ”

“ဘယ်မှမသွားသေးဘူး။ ခဏနေရင် သွားမယ်နဲ့
တူတယ်။ မင်းတို့ ညီအစ်မထဲက တစ်ယောက်ခေါ်သွားမယ်
ပြောတယ်။ ဒီအချိန်က ကျောက်ပွင့်တွေပွင့်ပြီတဲ့။ ကျောက်
ပွင့်ခူးသွားမလို့နဲ့တူတယ်”

•—•—•

“ဒုက္ခပဲ။ အဲ . . . သိပြီ မမလေးကို အကူအညီ
သွားတောင်းရမယ်”

ဟုဆိုကာ ပြန်ဝင်ခဲ့ပြန်ပြီး . . .

“မမလေး”

“ငါ အကုန်ကြားပြီးပြီ”

“လုပ်ပါဟာ . . . ယျာယျားနဲ့တွေ့ရင် သူ ဒုက္ခ
ရောက်လိမ့်မယ်။ ယျာယျားရဲကျိန်စာကိုသာ သူ မိသွားရင်
သူသေရလိမ့်မယ်။ သူ ယျာယျားနဲ့ တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး”

“မပူပါနဲ့။ ငါ ယျာယျားကိုလမ်းလွှဲခေါ်သွားပါ့မယ်”

“ဟင်”

“နင်မလိုက်ရပါဘူး။ ငါ လိုက်ရမှာပါ။ ဆေးမြစ်
ရော တူးရမှာမို့ ငါ့ကို အစောတည်းက အမိန့်ကျပြီးသားပါ”

“ဟူး . . . အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

“နင့်စေတနာက သာမန်ထက်ပိုနေတယ် ခမ်း
ဖောင်း။ နင့်စိတ်တွေ လွတ်ထွက်ချင်ရင် ထိန်းသိမ်းထားပါ။
ငါတို့တွေဟာ တောထဲနဲ့ပဲတန်တယ်”

•—•—•

“နင်က မြို့ပေါ်မှာနေချင်လို့လား”

“မမကြီးက စိတ်ကုန်ပေမယ့် ငါကတော့ မျှော်လင့်မိသား။ ဟူး . . . အပိုပါပဲ။ စိတ်ကူးယဉ်တာပါ”

ဟုပြောပြီး သက်ပြင်းငွေငွေကို ချလိုက်မိပြီးမှ ခါးပတ်ကို ဆွဲပတ်ကာ . . .

“သူ့ကို ဂုဏ်မှာပဲနေပါစေ။ အပြင်မထွက်စေနဲ့နော်။ ကျန်တာက ငါ့ကိစ္စပါ”

“စားစရာပိုရင်းနဲ့ ငါ ခုပဲသွားလိုက်မယ်”

“ယျာယျားမေးရင်ရော”

“ငါ အဲလိုပဲ သွားနေကျပဲဟာ။ သူ ထူးပြီးစိတ်ပူမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“နင် ခါတိုင်းလိုတော့ သိသိသာသာကြီး ယူမသွားနဲ့နော်”

“ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်”

ဟုဆိုပြီး အင်္ကျီလက်ရှည်တစ်ထည်ကို ကောက်ပတ်ကာ မီးဖိုနားသွားပြီး စားစရာတွေကို အင်္ကျီထဲထည့်

— ထွက်သွား —

ကာ ဂုက်ပြီး ခပ်တည်တည်ပင် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဂူနားရောက်တော့ ဂူပြင်ထွက်ကာ ကျောက်တုံးပေါ် ထိုင်နေသော လူစိမ်းကို တွေ့၍လန့်သွားရပါသည်။

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအပြင်မှာထိုင်နေတာလဲ”

“ပျင်းလို့ပါ”

“မရဘူး။ ရှင် ဒီလိုထိုင်လို့မရဘူး။ ယျာယျားရောက်နေတယ်။ လူစိမ်းနဲ့ရတယ်ဆိုပြီး မသင်္ကာဖြစ်နေတာနဲ့ ဒုက္ခပဲ”

“လူစိမ်းနဲ့”

“အင်း”

လူစိမ်းနဲ့ကို အနှံ့ခိုင်လောက်အောင် သူတို့ ယျာယျားဆိုတာ လူမဟုတ်ရဲ့လား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူစိမ်းနဲ့ဆိုလို့ အံ့သြနေတာပါ”

“အင်း . . . ရှင် အံ့သြမယ်ဆိုလည်း အံ့သြစရာပဲ။ ယျာယျားက အနှံ့ခံ သိပ်ကောင်းတာ။ ကျွန်မတို့ မမွေးခင်

— ထွက်သွား —

တည်းက ဒီတောမှာပဲနေလာတာတော့ တောရနဲ့က ယျာ
ယျားအတွက် ယဉ်းပါးနေပြီ။ ဒါကြောင့်ထင်တယ် ယျာယျား
က လူနဲ့သိပ်မခံနိုင်ဘူး။ နံတယ်။ ယျာယျားပြောမှ သတိ
ထားမိတယ်။ တကယ်ပဲ လူမှာ လူနဲ့ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်က မင်းတို့အနံ့ကို မသိဘူး”

“ကျွန်မကတော့ ယျာယျားလောက်ကြီး မတော်
ပေမယ့် ရှင့်ရဲ့ကိုယ်နံ့ကိုတော့ သိတယ်။ ရှင့်ရဲ့ကိုယ်နံ့က
မွှေးတယ်။ ဒါကြောင့် ယျာယျားက အလွယ်တကူသိသွား
တာ ထင်တယ်”

“သိသွားတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ် မကြောက်
ပါဘူး”

“ယျာယျားက ရှပ်ဆိုးတယ်ရှင့်။ ရွာသားတွေက
ယျာယျားကို စုန်းမကြီးလို့ ပြောကြတာ”

“စုန်းမကြီး”

“မရှိ ခိုးနိုး၊ မလှစုန်းရိုးဆို ရှင်မကြားဖူးဘူးလား။
ယျာယျားက မလှတော့ စုန်းရိုးခံရတာပေါ့”

•—•—•—•—•

“ယျာယျားက စုန်းမကြီးလို့ စွပ်စွဲခံရပြီး ရွာသား
တွေက ရွာထဲက မောင်းထုတ်ခဲ့တာလို့ အပက ပြောတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ကျွန်မတို့မမွေးခင် အချိန်ကပေါ့”

“ရွာထဲက ထွက်ပြီးမှ ဒီမှာလာနေတာလား”

“အင်း”

“အတောကြာပြီပဲနော်”

“ဒါကြောင့် ယျာယျားနာခေါင်းက အနံ့ခံကောင်း
နေတာပေါ့”

“ဒါဆို အဲဒီတည်းက ဒီတစ်မိသားစုလုံး ပြောင်းရဲ
ကြတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ယျာယျားတစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဟမ်”

“ရွာထဲမှာ ကလေးတွေတစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း ယျာ
ယျားကိုပဲ ငြိုးကြတော့ ယျာယျားမနေနိုင်တော့လို့ မိသားစု
ကို ဖယ်ပြီး လာခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ရွာသားတွေက အဓမ္မ

•—•—•—•—•

ကိုရော အပကိုရော ဆေးကုတတ်တဲ့အဘိုးကိုပါ အလွတ်
မပေးကြဘူး။ နောက်တော့ အဘိုးကိုပါ စုန်းဆိုပြီး စွပ်စွဲ
တယ်။ အဘိုးက မဟုတ်ကြောင်းပြောပြီး အခြေအတင်နဲ့
ဖြစ်ရာက တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့လက်ချက်နဲ့ အဘိုးခေါင်းမှာ
ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ အဘိုးလည်း မြို့ပြင်ရောက်သွားရော။
ရိုင်းစိုင်းတဲ့ကာလသားတွေက အမေနဲ့အကို မခန့်ညားကြ
တော့ဘူးတဲ့။ ဝမ်းနည်းစရာပါ။ ယျာယျားက လူတွေကို နာ
ရင်လည်း နာစရာပါပဲ”

“တကယ်ရော ယျာယျားက သူတို့ပြောသလို စုန်း
မကြီး ဟုတ်လို့လား”

“စုန်းမကြီးဆိုတာ ဘာလဲ။ ကျွန်မ မသိဘူး။ ရှင်
ရော သိလား”

“ကိုယ်သိတော့မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ရှပ်ရှပ်
တော့ ကြည့်ဖူးတယ်”

“ရှပ်ရှပ်။ အဲဒါက ဘာလဲ။ မမကြီးတို့ မမလေးတို့
တော့ မကြာခဏ ပြောတယ်။ အရှပ်တွေ အများကြီးကို

—ရွှေသော—

မြင်ရတာဆို . . . ဟုတ်လား”

အမှန်တကယ် ဘာမှမသိရှာသော ရိုးစင်းသူလေး
မို့ သူ့ရင်ထဲ ကရုဏာသက်သွားမိတာတော့ အမှန်ပါ။

“မင်းတို့လို မိန်းမလူလေးတွေက ဒီတောထဲမှာပဲ
နေတယ်လို့ ပြောရင် ဘယ်သူ ယုံကြည်မှာလဲ။ မင်း မြို့ကို
မလိုက်ချင်ဘူးလား”

“ကားစီးပြီးသွားရမှာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့”

“ကျွန်မ သိပ်စီးဖူးချင်တာ”

“မင်း မြို့ကိုလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရှင်”

“မင်းတို့တစ်မိသားစုလုံးကို ကိုယ်ခေါ်နိုင်ပါတယ်။

လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရှင် . . . တကယ် . . . ဟာ . . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယျာယျားက လူတွေကို မုန်းတယ်။ အပက

—ရွှေသော—

၁၄၆

မယ်ခိုင်

လည်း ဒီမှာနေရတာအေးချမ်းတယ်တဲ့။ မမကြီးက လောက
ကြီးကို စိတ်ကုန်နေတယ်လို့ မမလေးက ပြောတယ်။ ဒီလို
လုပ်ပါလား။ ကျွန်မနဲ့ မမလေးကိုပဲ မခေါ်ရင်ဘူးလား။ အဲ
ယျာယျားက ထည့်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်ကူညီပါမယ်။ ကိုယ်တောင်းပန်ပြီး ပြောပါ
မယ်”

“ရှင့်ကို ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး ဖြစ်
သွားပြီ”

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး ဖြစ်
ရတာပါပဲ မိန်းကလေးရယ်။

“မမလေးက ပျော်မှာပါ။ သူက သူ့လူကို မမေ့နိုင်
သေးဘူး”

“သူလူ”

“သူ့ရုပ်သူနေမှာပေါ့။ မမကြီးက ဒီလိုပဲပြောတယ်”

“သို့ခမ်းမှာ ချစ်သူရှိလား”

“ယျာယျားရဲ့ကျိန်စာမိမှာစိုးလို့တဲ့။ သူ ရင်နာနေရ

—ရွှေအေး—

အလွမ်းသီတဲကြိုး

၁၄၇

တယ်”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

“ရှင် ဝမ်းနည်းသွားသလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်က မမလေးကို . . .”

“အထင်မလွဲပါနဲ့ ခမ်းမောင်”

“မမလေးက လှတယ်လေ”

“ခမ်းမောင်လည်း လှတာပါပဲ”

“ရှင့်ဆီ မမလေးလာမှန်း ကျွန်မ သိတယ်”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်းရှိနေတာကို ကိုယ်သိ

တယ်”

“ဟင်”

“ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုနှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွား
တာလဲ။ ကိုယ်က စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“ရှင်တို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ကိုယ်က လူတွေအများကြီးရှိတဲ့ဆီက လာခဲ့တာ

—ရွှေအေး—

၁၄၈

မယ်နိုင်

ပါ။ လှတဲ့လူတွေအများကြီးတွေဖူးတယ်။ သူ့ခမ်းက လှပါ
တယ်။ လှတယ်ဆိုတာထက် ယဉ်တယ်။ သူ့ခမ်းကို ကိုယ်
မြင်ဖူးပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အတွေးဝင်ပြီး ဒီကိုရောက်လာ
ခဲ့တာပေါ့။ ကိုယ်က လူယုတ်မဟုတ်ဘူး ခမ်းဖောင်”

“ရှင်”

“ဆောရီး . . . ကိုယ် မင်းကိုစိတ်ဆိုးသလိုကြီး
ပြောလိုက်မိတယ်။ မင်းတို့က ကိုယ့်အပေါ် ကျေးဇူးရှိတဲ့လူ
တွေပါ။ စိတ်ချပါ။ မြို့ကိုသိပ်သွားချင်တဲ့ မင်းကို ကိုယ် ရ
အောင်ခေါ်ပါ့မယ်”

“ဘာရအောင်ခေါ်မလဲ”

“ဟင် . . . ယျာယျား”

မျက်နှာလေး ရှုံ့ခဲ့နှင့် ယျာယျားရဲ့အနောက်တွင်
သူ့ခမ်းက ကျုံ့ကျုံ့လေး ရပ်နေခဲ့သလို သူမမှာလည်း ထိတ်
လန့်လွန်း၍ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းပင်မသိတော့။

“ဒါကြောင့် ငါ လူစိမ်းနဲ့ရတယ်လို့ ထင်နေတာ။
မင်း သိပ်ဟုတ်နေတယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား ခမ်းဖောင်”

— ထွေးသွား —

အလွမ်းသိတဲ့ကြီး

၁၄၉

“ယျာယျား သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

ဟု အသံတုန်တုန်လေးနှင့် တောင်းပန်နေရှာ
သော ခမ်းဖောင်ကိုကြည့်တဲ့ ထိုမျက်လုံးတွေမှာ နီရဲရွန်းစို
လှသည်မို့ သူပင်လျှင် ကျောရိုးထဲထိ အေးသွားရပါသည်။

ဒီမေးရိုး ကောက်ကောက်၊ နှာယောင် မောက်
မောက်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နဖူးပြင် ကျယ်ကျယ်၊ နှာခေါင်း
ရွှန်ရွှန်နဲ့ ဒီအသွားကြီးက တကယ်စုန်းမကြီးလား . . . ဟု
တွေးမိပြီး လန့်သွားရပေမယ့် ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု အား
တင်းပြီး . . .

“ကျွန်တော်နဲ့ ခမ်းဖောင်က ယျာယျားထင်သလို
မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း မရှည်နဲ့ ကောင်လေး”

“ယျာယျား သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ခမ်းဖောင်”

“ကျွန်မ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။ သူ့ကို ဘာမှမပြော

ပါနဲ့”

— ထွေးသွား —

ဟု သူမက တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောတော့
ယျာယျားက သူ့ကို မျက်ထောက်နီကြီးကြည့်ကာ . . .

“မင်း ဘယ်ကလဲ ကောင်းလေး”

“ရန်ကုန်ကပါ”

“ကိုယ့်ဌာနေကို အေးအေးဆေးဆေးပြန်ပါ။ ငါ့
မြေးမတွေနဲ့ လာမရှုပ်ပါနဲ့”

“ဗျာ”

“မင်းက လူစိမ်းမို့ အေးအေးဆေးဆေးနေတာ
အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဟုသာ တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်
ထွက်သွားသောကြောင့် သူ့ရင်ထဲ စနိုးစနောင့်ကြီး ခံစား
လိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ခမ်းဖောင်”

ရှုတ်တရက်ကြီး ခြေထောက်ကိုစုံရပ်ကာ အတွင်း
သံကြီးနှင့် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်များစွာ

— သူ့သော —

နှင့် မော့ကြည့်နေခဲ့သော ခမ်းဖောင်မှာ တုန်သွားရကာ
လိုက်ပါသွားခဲ့ပါသည်။

သျှိုခမ်းကလည်း သူ့ကို စိတ်မချနိုင်စွာ ကြည့်နေ
ခဲ့သလို ခမ်းဖောင်ကလည်း သူ့ကို စိတ်မချနိုင်စွာကြည့်နေ
ခဲ့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သောသူပင်လျှင် နောက်ကျောမလုံသလို
ဖြစ်သွားရပါသည်။

ခမ်းဖောင်ပြောပြသည်ကို သူ အယုံအကြည်မရှိ
ပါ။ ခမ်းဖောင်က လီစယ်လီမ်ညာပြီး ပြောတာမဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ သိပေမယ့် သူ မယုံပါ။

လူစင်စစ်ကနေ သရဲတစ္ဆေဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့
ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ။

ခမ်းဖောင်တို့ အဘွားက တကယ်ပဲ စုန်းမကြီး
လား။ တိုက်ဆိုင်မှုများကြောင့် လူတွေရဲ့အစွဲဟု ထင်ပါ
သည်။

ရိုးသားလွန်းတဲ့ခမ်းဖောင်တို့ကရော ဒါကို ဘာလို့
လက်ခံနေကြတာလဲ။ ခမ်းဖောင်ကတော့ ပညာမတတ်။

— သူ့သော —

အသိအမြင်မရှိသူမို့ ထားပါတော့။ နန်းခမ်းလိပ်က ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်နေရသလဲ။ သူ မတွေးတတ်ပါ။

သူသိတာက တကယ်ပဲ ခမ်းမောင်တို့ရဲ့ ယျာယျားဟာ ဒဏ္ဍာရီတွေထဲ စုန်းမကြီးနဲ့တူနေပါတယ်ဆိုတာ ပဲ။

ဒီအဘွားကြီးသာ လူတစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ်သူ ဧကန်မသိခဲ့ပါလျှင် ခုလိုတော့ကြီးထဲမှာ ဒီအတိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လို့ကတော့ သူ အမှန်တကယ်ပင် သွေးနားထင်တက်နိုင်ပါသည်။

“မြို့သား . . . မြို့သား . . . မြို့သား”

သူငေးမိငေးရာ ထိုင်ငေးနေမိရင်း အသံတစ်ခုကို အဝေးဆီမှ ကြားလိုက်ရ၍ ဆတ်ခနဲခေါင်းမော့လာခဲ့ရပါသည်။

“မြို့သား . . . ဝေး . . . မြို့သား”

“အိုက်မောင်ပဲ”

ဟု ဝမ်းသာအားရရေရွတ်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့မိ

•—•—•

၏။

“မြို့သား . . . မြို့သား”

အသံလာရာဘက်သို့ နားစွင့်ကာ မှန်းဆပြီး တရတွန်းပြေးထွက်ပါတော့၏။

“အိုက်မောင် . . . အိုက်မောင်”

“မြို့သား . . . မင်းအသံကို ငါ ကြားနေရတယ်။

မင်း ဘယ်မှာလဲ”

“သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ။ ဒီမှာ . . .”

အသံလာရာဘက်သို့ အိုက်မောင်ရော တခြားလူသုံးယောက်ပါ ပြေးလိုက်ရာ မြို့သားကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မြို့သား”

“အိုက်မောင်”

“မင်းကို ရှာနေရတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ။ ဒီနေ့မှ ရှာမတွေ့ရင် မင်းကို သေပြီလို့ပဲ မှတ်ယူတော့မလို့”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့သေရမှာလဲ။

•—•—•

ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ပြန်သွားတာလဲ”

“ငါ လန်သွားတာပေါ့။ တောထဲက ငှက်ပျောသီး ခုတ်ပြီးပြန်လာတော့ မင်းက မရှိတော့ဘူးလေ။ တောကောင် ဆွဲသွားတာလားထင်ပြီး ဘေးဝဲယာရှာကြည့်တော့ လည်း မတွေ့ဘူး။ မင်းကို အော်ခေါ်သေးတယ်။ ပြန်မထူးတာနဲ့ ငါလည်း လန်ပြီးပြန်သွားတာ။ အခု ရွာသားတွေခေါ်ပြီး ပြန်လာတာ။ မင်း ငါ့ကိုလန်အောင် တော်တော်လုပ်တာပဲ။ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ”

“အိမ်ရောက်မှပြောပြမယ်ဗျား ကျွန်တော့်ကျောပိုး အိတ် ခင်ဗျားယူသွားတာလား”

“ယူသွားတာပေါ့။ ကျောပိုးအိတ်တောင် မသယ်နိုင်လောက်အောင် ဘာတွေအရေးကြီးပြီး ထွက်သွားရတာလဲ။ ဧကန်မလွဲ ရေသူမတွေကြောင့်လား”

“အိမ်ရောက်မှ ပြောမယ်ဗျား။ မေးရောလည်း ရှိသေးတယ်”

— ထူးသော —

“ခင်ဗျားကိုရှာမလို့ သူတို့ကိုငှားလာတာ။ အဲဒါ ခင်ဗျား ပိုက်ဆံရှင်းရမယ်”

“ခင်ဗျားတောင် အဲလိုခင်ဗျားသုံးတတ်သွားပြီပဲ”

“မင်းနဲ့နေလို့လေ။ ဟေ့ဟေ့ စကားမလွဲနဲ့ သူတို့ကို လုပ်ခရှင်းပေးရမှာနော”

သူ ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

အင်မတန်ရိုးသားပွင့်လင်းတဲ့ အိုက်မောင်ရဲ့ အပြောကို သဘောကျမိ၍ပါ။

အိုက်မောင်က သူနှင့်ရင်းနှီးသူမို့ အားမနာပါးမနာ ပြောနေခဲ့ပေမယ့် ကျန်သုံးယောက်ကတော့ သူ့ကို အားနာနေကြသည်ထင်ပါရဲ့ မျက်နှာနီနီလေးများနှင့် သူ့ကိုကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သူ့ကို အားနာနေတဲ့လူများကို သူကလည်း ပြန်၍ အားနာရပါသည်။ သူ့ကြောင့် အကြောင်းမဲ့သက်သက် မောကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

— ထူးသော —

“အဲတော့ မင်းတွေခွဲတဲ့ မိန်းမကြီးက ဒေါ်ယာခိုင်
ဆိုင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ယာခိုင်ဆိုင်”

“ငါတော့ မမြင်ဖူးပါဘူး။ ကြားဖူးတာပါ”

“ကြားဖူးတာ”

“ပုံပြင်လိုလိုပါပဲ။ ငါတို့ ယျာယျားပြောပြတာ”

“ယျာယျား . . . ဟုတ်လား။ သူ ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိတယ်။ ဒီနေ့ ဥပုသ်ထွက်တယ်လေ”

“ငါ သိချင်တယ်”

•—•—•—•—•

“မင်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သိချင်ရုံပါ။ ငါ့ကို အဲဒီယျာယျားဆီ လိုက်ပို့ပေး
စမ်းပါ”

“မင်း ငါ့ကို လိုက်ဆံပို့ပေးတော့မှ ဖြစ်တော့မယ်
မြို့သား။ မင်းကြောင့် ငါအလုပ်တွေယူကုန်နေပြီ”

“အေးပါကွာ။ ပေးပါ့မယ်”

“ပြီးတော့ မင်းကိုပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ကို အဲဒီလိုမျိုး ခင်ဗျားကြီးမပြောနဲ့။ ငါနားထဲမှာ
တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုတာလည်း တစ်မျိုးပဲ”

“ရှိသေသမှုနဲ့ ပြောတာလေ”

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့လူတိုင်းဟာ အသက်ကို မမေးရ

ဘူးတဲ့”

“ရှိင်းတယ်ပဲ သဘောထားလိုက်ကွာ”

ဟု အိုက်မောင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ပြော

•—•—•—•—•

လာသောကြောင့် သူရယ်လိုက်မိပါသည်။

“နှစ်ဆယ့်ခြောက် . . . နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ”

“ဟာ . . . မင်းက ပိုငယ်တယ်လို့ ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ။ ငါလည်း နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ”

“ကျွန် . . . အဲ . . . ငါက မင်းကို ငါ့ထက်ကြီး မယ်ထင်နေတာ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကတော့ မင်းထက်ကြီး ချင်ကောင်းကြီးချင်လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ငါက လူကြီးသိပ်ဖြစ်တာကိုး”

“အခုရော”

“အခုတော့ မကြီးချင်တော့ဘူး။ ငယ်ချင်လာ တယ်။ ဘာမှတောင်အလုပ်ကမလုပ်ရသေးဘဲ အသက်က ကြီးပြီတဲ့ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“အလုပ်လုပ်ရလွန်းရင်လည်း စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်း ပါတယ်”

“မင်းက ဘာအလုပ်တွေလုပ်ချင်တာလဲ”

—ရွှေသီတာ—

“ပိုက်ဆံရတဲ့အလုပ်ပေါ့ကွာ”

“မင်း ဘယ်နှုတ်တန်းနေရသလဲ”

“အဲမယ် . . . အထင်သေးလို့ ဘွဲ့ရပြီးသားဗျ။ အခြေအနေမပေးလို့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာ”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကုမ္ပဏီတွေမှာ အလုပ် မလျှောက်တာလဲ”

“ရမလားဗျ။ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဖြို့ . . . အဲ . . . ရန်ကုန်ကိုတောင် မရောက်ဖူးတာပဲ။ လယ်စိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျ”

“အကယ်၍ မင်းကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် ရော”

“တားစရိတ်ငြိမ်းလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့အမေက ပိုက်ဆံပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“လောလောဆယ်တော့ ငါ စိုက်သွားမှာပေါ့”

“မလိုက်တော့ပါဘူးဗျာ။ ငါ ကျောင်းတက်တာနဲ့

—ရွှေသီတာ—

ကို အိမ်က တော်တော်မွဲနေပြီ။ ဘာမှတောင် ပြန်ရှာမကျွေး
ရသေးဘဲ မလိုက်တော့ပါဘူး”

“မင်းတို့မိသားစုအိမ်ရောက် တစ်လ ဘယ်လောက်
ရှိသလဲ”

“မသိဘူး”

“တစ်လ တစ်သိန်းဆိုရင် လောက်မလား”

“တစ်သိန်း”

“မလောက်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ။ တစ်လ တစ်သိန်း
ငါလည်း အမေ့ကို ပေးချင်တာပါပဲ”

“ပေးချင်ရင် အလုပ်လုပ်ပေါ့ဗျ”

“အလုပ်လုပ်မယ်ပြောတိုင်း အလုပ်က ရမယ်ထင်
နေသလား”

သူပြုံးလိုက်မိပါသည်။

အိုက်မောင်ရဲ့အပြောကို သဘောကျသွားမိလို့ပါ။

“နေပါဦး။ မင်းကရော ဘာလုပ်သလဲ”

—ရွှေသော—

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“အခုလိုလျှောက်သွားနေတာ အလုပ်မရှိဘူးလား”

“အလုပ်မရှိရင် ဗိုက်ဆံ ဘယ်လိုရမလဲ။ ရှိတာ
ပေါ့”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“လူတော်တော်များများတော့ ငါ့ကို သူဌေးလို့၊
ဆရာလို့ ခေါ်ကြတာပဲ”

“ဘာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တောထဲမှာစုန်းမနဲ့တွေ့လို့ ရူးသွားပြီ”

သူ့စကားကို မယုံတဲ့ အိုက်မောင်ကြောင့် သူ ပြုံး
မိလိုက်ပြန်ပါသည်။

အိုက်မောင်က သူ့နောက်ပြောင်၍ပြောနေသည်
ဟု ထင်သည်ထင်ပါရဲ့။

“လိုရင်းက ပျောက်နေပြီ။ မင်းတို့ ယျာယျားဆီ
သွားမယ်လေ။ ဘယ်မှာလဲ”

—ရွှေသော—

"ဒီအိမ်နဲ့ ငါးအိမ်ကျော်က ယျာယျားရဲ့အိမ်ပဲ။ နေပါဦး . . . မင်းက ဘာဘာသာကို ကိုးကွယ်တာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာလေ"

"ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ပြီး မသိဘူးလား"

"ဘာလဲ"

"ဥပုသ်ထွက်တဲ့ရက်ကြီး လူကြီးကို ဘာတွေ မဟုတ်ကဟုတ်က သွားမေးမလို့လဲ။ မနက်ဖြန်အထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလား"

ဟူသော အိုက်မောင်ရဲ့ ငေါက်ငန်းခြင်းကိုတောင် သူက စံလိုက်ရပါသေး၏။

လူတကာကို အိမ်နဲ့ပေးနေတဲ့ မင်းရပ်လွှာ။ မှတ်ပြီလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမမိလိုက်ပါ၏။

"သူကျိန်ဆိုခဲ့သလိုပဲ ရွာက မီးလောင်သွားရောလား ယျာယျား"

ဟု သူက ပြန်မေးလိုက်လျှင် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ ငေးနေသော အဘွားအိုမှာ သူတို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး ဝါးခြမ်းခွံကြမ်းခင်းကို တခုံးဒုံးပြည်အောင် နင်းလျှောက်ခဲ့ပြီးမှ . . .

"အမှန်ပဲ။ နောက်တစ်ရက် ညမှာ ရွာမီးလောင်တယ်။ မီးက ဘယ်လောက်ထိဆိုးသလဲဆိုရင် ရွာလယ်က ဖောက်လောင်တယ်။ လူတွေက မီးကို ငြိမ်းသတ်ဖို့ ကြိုးစား

၁၆၄

မယ်ခိုင်

ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေက အဆမတန်တိုက်နေတာမို့
ဘုန်းကြီးကျောင်းပါမကျန်ရလေအောင် ပြာကျခဲ့ရတယ်”

“အဲဒီတော့ ဒေါ်ယာမိုင်ဆိုင်ကို တကယ်ပဲ စုန်းမ
ကြီးဆိုပြီး ထပ်ယုံသွားကြပြန်ရောပေါ့”

“တကယ်ပဲကိုး”

“ပေါ့ဆမှုကြောင့် တိုက်ဆိုင်သွားကြတာလည်း
ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဟု သူကတွေးဆဆလေး ပြောလိုက်ပေမယ့် ထို
ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေသော အိုက်မောင်က . . .

“ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

“ပြောရရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာပါ။ သမီး နှစ်
ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်လေ။ ကာလသားတွေက မထင်မဲ့မြင်
ပြုကြတော့ သိပ်လှတဲ့ ခမ်းဆောင်က လူစိမ်းတစ်ယောက်
ကို လက်ထပ်ပြီး တခြားရွာကို ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ
ပဲ အေမာန်က တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တော့ ကာလသား
တွေက ပိုဆိုးလာကြတာပေါ့။ တစ်ရက်တော့ အေမာန်က

— ဂျွနီယာ —

အလွမ်းသီတဲ့ကြို။

၁၆၅

လက်ထဲမှာ သွေးတွေနဲ့ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ အချိန်က
တော့ ညနေစောင်း ငိုးမချုပ်တချုပ်အချိန်ပဲ။ လူတွေ
အားလုံးက ငိုပြီး သွေးတွေလက်မှာပေနေတဲ့ အေမာန်ကို
ထူးထူးဆန်းဆန်းမို့ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ နောက်တော့
မသင်္ကာလို့ အေမာန်ရဲ့အိမ်ကို ဝင်ကြည့်ကြတော့ လူတစ်
ယောက် ခေါင်းမှာဒဏ်ရာနဲ့ လဲကျနေတယ်။ အထင်ပြောရ
ရင်တော့ သူ့ကို မတော်မတရားကြုံလို့ အေမာန်ကလုပ်မိ
လုပ်ရာ လုပ်ပစ်လိုက်တာ ထင်တာပဲ”

“အဲဒါပြီးတော့ရော”

“အဲဒီတည်းက အေမာန်ကို မတွေ့ရတော့တာ
ခုချိန်ထိပဲ”

“ခမ်းဆောင်ဆိုတာရော”

“အင်း . . . ရွာကနေ ပျောက်သွားပြီး ငါးနှစ်
လောက်အကြာမှာ ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကလေးသုံး
ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကိုပိုးထားတယ်။ ကျန်နှစ်ယောက်
ကို ဆွဲထားတယ်။ သတင်းကြားရတာတော့ စုန်းပျိုးဆိုပြီး

— ဂျွနီယာ —

ဟိုက နှိပ်လွန်းလို့ နိုင်စားတာနဲ့ မခံနိုင်လို့ ထွက်ပြေးလာ
တယ်ဆိုတာပဲ။ ဟင်း . . . ဟုတ်မှာပေါ့။ သိပ်ချောတဲ့ ခမ်း
ဆောင်က မည်းပြီးပိန်သွားလိုက်တာ။ အရွယ်နဲ့ မလိုက်
အောင်ကို အိုစာသွားတယ်လေ။”

“အဲဒီခမ်းဆောင်ဆိုတာရော”

“မသိဘူး။ သူတို့အိမ်လေးမှာ ငါးရက်လောက်
လား နေပြီး ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့တာ”

ဟူသော အသွားကြီး၏စကားကိုကြားရတော့မှ
သူ ဇာတ်ရည်လည်သလိုလို ရှိလာရပါသည်။ ဒါကြောင့်
ဒေါ်ယာဗိုင်းဆိုင်က လူတွေကိုမုန်းတီးနေခဲ့တာပဲဆိုတာ သူ
ရိပ်မိလာရပါသည်။ သူ့ကိုယ်၌ကလည်း ယုတ္တိမရှိတာကြီး
ကို အသားကုန်ယုံနေတဲ့လူတွေကို စိတ်တိုချင်မိပါသည်။

သူတို့ ဒီလိုယုံကြည်လိုက်တာနဲ့ ဘဝတွေ ဘယ်
လောက်ထိ နစ်နာခဲ့ရသလဲ။

သူအားလုံးကို လိုက်ညှိပေးချင်မိပေမယ့် ဒီအချိန်
တွေ ကုန်လွန်ခဲ့ကုန်ပြီလေ။

— ဂျွန်သော —

သူတို့ရဲ့အပြန်လမ်းမှာ တွေးစရာတွေနှင့် ပြည့်
နက်နေခဲ့ပါသည်။

နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်နေရာမှ အိုက်မောင်
က . . .

“ငါတို့တွေ့ခဲ့တာ အဲဒီထဲက မိန်းကလေးသုံး
ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အင်း”

“ရေစိုနေတဲ့အင်္ကျီလေးတွေနဲ့မို့လား မသိဘူး။
တော်တော်ကို လှကြတာ”

ဟု အိုက်မောင်က မဆီမဆိုင်ပြောလျှင် သူက
စိတ်ယားယားနှင့်ပင် အိုက်မောင်ရဲ့ပုခုံးကို ပုတ်လိုက်မိပါ၏။

“မင်း အဲဒီမိန်းကလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့သလား
မြို့သား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိတယ်”

“တော်တော်လှတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း . . . လှတယ်။ ကျက်သရေရှိတဲ့အလှမျိုး

— ဂျွန်သော —

တွေပဲ”

“သုံးယောက်တောင်ဆိုတော့ မင်း ရင်မခုန်ဘူး

လား”

“မင်း သိချင်သလား”

“တကယ်တော့ ငါက စိတ်ထဲမှာကျိတ်ပြီး မင်းကို

အားကျနေခဲ့တာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မင်းက သိပ်ကံကောင်းတဲ့လူမို့ပေါ့ကွာ။ တောထဲ
မှာ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်တာတောင် ကယ်တင်
မယ့်လူက အဆင်သင့်။ ကယ်တင်သွားတာတောင် တော်
ရုံလူမှ မဟုတ်တာ။ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးသုံးယောက်”

“ဟား . . . ဟား . . . မင်းကတော့ကွာ”

ရယ်မောကာ ပြောလိုက်ရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ
တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရသွားမိပါသည်။

သိပ်ကိုကျက်သရေရှိပြီး တင့်တယ်လှသည့် နန်း
သျှိုခမ်းကိုလား။ သိပ်ကို ရိုးသားပြီးချစ်စရာကောင်းသည့် သူ

—ရွှေသီတာ—

ကို အမြဲစားစရာတွေ ခိုးလာကျွေးတတ်တဲ့ နန်းခမ်းဖောင်
ကိုလား သူ မသိပေမယ့် သူတစ်ယောက်ယောက်ကို လွမ်း
သွားမိတယ်ဆိုတာတော့ သေချာလှပါသည်။

သူ နှုတ်ဆက်ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ လွန်များ
သွားပြီလား။

ယျာယျားက သူ့နဲ့အဲဒီလိုကြီး ခမ်းဖောင်ကို အတူ
တူ တွေ့သွားတော့ ခမ်းဖောင် အဆင်မှပြေရုံလားဟု ခမ်း
ဖောင်ကို စိုးရိမ်မိသွားပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ထိုနေရာကို ပြန်သွားရဦးမည်
ဟု တွေးလိုက်မိပါ၏။

ဒီရွာကပြန်ခါနီးတော့ ကျေးဇူးရှိဖူးသည့်လူများကို
သွား၍ နှုတ်ဆက်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

—ရွှေသီတာ—

ထိုအခါမှ သူမစကားမှားသွားမှန်း သူမ သိလိုက်ရ
ပါသည်။

“ပြောစမ်း . . . မင်းနဲ့ အဲဒီကောင်က ဘယ်
လောက်ထိ ပတ်သက်နေသလဲ”

“အဲဒါ ယျာယျားမသိပါနဲ့”

“ဘာ”

“သူ့ကို ယျာယျား ဘာလုပ်လိုက်ပြီလဲ”

“ငါ သတ်လိုက်ပြီဆို မင်းက ငါ့ကို ဘာလုပ်မလို့
လဲ”

“ဟင် . . . သတ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

သူမပါ မှင်တက်စီသွားခဲ့သလို နားစွန်နားဖျား
ကြားလိုက်ရတဲ့ နန်းသျှိုခမ်းကပါ တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။

“ယျာယျား”

“အဲဒီလိုဗမာကောင်တွေကို မင်းတို့ ဘာအထင်
ကြီးသလဲ။ လူလိမ်တွေ။ မရစင်တော့ မြတ်နိုးပါ့မယ်၊ ကြင်
နာပါ့မယ်ဆိုပြီး လင်မျက်နှာကို တစ်ရွာထင်ပြီး မလိုက်သွား

•—•—•—•—•

မှားမိနဲ့ ခိုင်းစားဖို့၊ ခိုင်းစားဖို့လောက်ပဲ သိတဲ့လူမျိုးတွေ။ သူ
တို့ကတော့ အပြင်မှာ ပျော်ချင်တိုင်းပျော်၊ သောက်ချင်တိုင်း
သောက်၊ မူးချင်တိုင်းမူးပြီး ပြဿနာလုပ်ဖို့ပဲ တတ်တဲ့
ကောင်တွေ။ မင်းတို့ မင်းတို့အမေလို စိတ်သောကရောက်
ရမှာစိုးလို့ ငါက စေတနာနဲ့ တားမြစ်နေတာ”

“စေတနာ ဟုတ်လား။ ဘာစေတနာလဲ။ လူတစ်
ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် စေတနာနဲ့ သတ်ပစ်
တာလား”

“အကြောင်းမဲ့မကလို့ အကြောင်းမဲ့ရဲ့ အကြောင်းပဲ
ဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့နဲ့ ဆက်နွယ်လာရင် ငါတော့ လုပ်ရမှာပဲ”

“ယျာယျားရက်စက်တယ်။ ယျာယျားဟာ လူတွေ
ပြောကြသလိုပဲ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား။ ယျာ
ယျားဟာ သူများတွေပြောသလိုပဲ စုန်းမကြီးပါလား”

“ဘာ”

ထိုစကားလုံးမှာတော့ ယျာယျား ဒေါသထင်ဆိုင်
မှာ ဒေါသကြီးကျယ်စွာ ထွက်သွားရပါ၏။ သူမကိုယ်၌က

•—•—•—•—•

ထိုစကားလုံးကို မုန်းနေခဲ့သူမဟုတ်ပါလား။

သူမကို တစ်ခွန်းမခံ ကက်ကက်လန်ရန်တွေနေ
တဲ့ မြေးမကိုသာ စူးရဲစွာစိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“ဖြန်း . . . ဖြန်း”

ရှိသမျှအားကိုသုံးပြီး နှစ်ချက်ဆင့်ပြီးပင် ရိုက်ပစ်
လိုက်၏။

“ယျာယျားကြိုက်သလောက် ရိုက်ပါ။ သေသွား
လည်း ကောင်းတာပဲ။ ကြေကွဲခံစားနေရမှာထက်စာရင်
အများကြီး သက်သာသေးတယ်”

“ဘာ! သေချင်ဦးဟယ် . . . ဖြန်း . . . ဖြန်း”

နောက်ထပ် ဆင့်ရိုက်ပစ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

သိပ်ကိုအားပြင်းလှတာမို့ ခေါင်းမှာ ချာခနဲ ချာခနဲ
ယမ်းသွားရပေမယ့် သူမ တောင့်ခံထားမိပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သျှိုခမ်းက ထိုနေရာသို့ရောက်လာ
ကာ . . .

“မလုပ်ပါနဲ့ ယျာယျား။ ခမ်းဖောင်ကို မလုပ်ပါနဲ့”

•—ရွှေသော—•

“မတားနဲ့။ မင်းပါ အချောင်နာသွားမယ် သျှိုခမ်း။
ဒီလောက်ဖြစ်လာတဲ့ကောင်မကို ဒီကြိမ်လုံးနဲ့ကို ရိုက်သတ်
ပစ်ရမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ယျာယျား။ ခမ်းဖောင်ကို မလုပ်ပါနဲ့”

“ရွှမ်း . . . ရွှမ်း”

“ယျာယျားကို မုန်းတယ်”

“ဘာ . . . ရွှမ်း . . . ရွှမ်း”

“မလုပ်ပါနဲ့ ယျာယျား။ ခမ်းဖောင် သေသွားလိမ့်
မယ်။ မလုပ်ပါနဲ့ ယျာယျား”

ဟုဝင်တားရင်း သျှိုခမ်းပါ တစ်ချက်တလေ ကြိမ်
တမိလာရပါသည်။

“ရွှမ်း . . . ရွှမ်း . . . ရွှမ်း . . . ရွှမ်း . . . ရွှမ်း”

“မလုပ်ပါနဲ့။ ခမ်းဖောင် ယျာယျားကို တောင်းပန်
လေ . . . ခမ်းဖောင်”

“မတောင်းပန်ဘူး မမလေး။ ငါ ယျာယျားကို သိပ်
မုန်းသွားပြီ။ သူ လူစိမ်းကို သတ်လိုက်ပြီ . . . အီး . . . ဟီး

•—ရွှေသော—•

၁၇၆

မယ်ခိုင်

ဟီး . . . လူစိမ်းသေပြီ။ ယျာယျားကို မုန်းတယ်”

“ရွမ်း . . . ရွမ်း . . . ရွမ်း”

“မရိုက်ပါနဲ့။ ခမ်းဖောင်ကို မရိုက်ပါနဲ့ ယျာယျား
ရယ်။ ကျွန်မ ရှိခိုးပါတယ်။ ခမ်းဖောင်ကို မရိုက်ပါနဲ့တော့။
ခမ်းဖောင် သေရပါတော့မယ်။ ယျာယျား ခမ်းဖောင်ကို
မရိုက်ပါနဲ့တော့”

“ရွမ်း . . . ရွမ်း . . . ရွမ်း”

ခမ်းဖောင်မှာ အရိုက်ခံရလွန်း၍ မြေပြင်ပေါ် လိမ့်
နေခဲ့ပါသော်လည်း ယျာယျားကတော့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်
ရိုက်နှက်ဆဲပင်ဖြစ်ပါသည်။

သျှိုခမ်းမှာ ညီမလုပ်သူ၏ နာကျင်မှုကို မခံမရပ်
နိုင်နှင့် မြေပြင်ပေါ် ပုဆစ်အိုးတုပ်ကလေးထိုင်ကာ ယျာယျား
ကို လက်အုပ်ချီကာ ကန်တော့နေမိပါသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ . . . မလုပ်ပါနဲ့ . . . တောင်းပန်ပါ
တယ်။ မလုပ်ပါနဲ့တော့ . . . ခမ်းဖောင်က သေရပါတော့
မယ် . . . မလုပ်ပါနဲ့”

•—•—•—•—•

အလွမ်းသီတဲကြိုး

၁၇၇

အသံတွေ ပြာအက်နေသည်ထိ ပြောနေမိပါ
သည်။ ထိုအခါမှ အပနှင့် မမကြီးနန်းခမ်းလိပ်ပါ ရောက်
လာကာ . . .

“ယျာယျား . . . ဟင် . . . ခမ်းဖောင်”

မြေပြင်ပေါ်လဲကျနေပြီဖြစ်သော ခမ်းဖောင်ကို
လည်းကောင်း၊ ရိုက်ရလွန်းလို့ မမာနေပြီဖြစ်သော ယျာ
ယျားကိုလည်းကောင်း နန်းခမ်းလိပ်မှာ မှင်တင်စွာကြည့်နေ
ခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်အမာန်ကတော့ ခမ်းဖောင်ကို ဝေ့ချီ၍ ထွက်
သွားခဲ့ပါပြီ။

“အီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

“သျှိုခမ်း”

“ခမ်းဖောင် . . . သူသေပြီလား မသိဘူး။ သူ နာ
နေတယ်။ နာတယ်လို့လည်း မအော်ဘူး။ မမကြီး သူ သေ
ပြီလား မသိဘူး။ ခမ်းဖောင် . . . ခမ်းဖောင်”

သျှိုခမ်းမှာ ကသောကမျောလိုက်ပြေးသွားပေ
မယ့် အရယ်အပြုံးမရှိတဲ့ နန်းခမ်းလိပ်ကတော့ ငှုငှုကြီးရင်

•—•—•—•—•

၍ ကျန်နေရစ်ပါသည်။

သူမမှာ ယျာယျားကို မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေ
လိုက်ပါသည်။

သို့သော် ယျာယျားကတော့ သူမကို ကျောခိုင်း
ထားပါ၏။

“မင်း . . . ငါ့ကိုမှန်းနေတယ် မဟုတ်လား”

ခမ်းလိင် ပြန်မဖြေပါ။

“မင်းကိုလည်း ငါက အဲလိုပဲ ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့
တယ်။ အခုခမ်းဖောင်ကိုလည်း ရိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မင်း
ကို ငါ ကျောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ မင်းတို့က ငါ့မျိုးဆက်တွေ
ပဲ။ ငါ့မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

ခမ်းလိင်ရင်ထဲ နာကျင်နေရပါသည်။

“မင်းတို့ကိုသာမဟုတ်ဘူး။ မင်းအမေ ခမ်းဆောင်
ကိုလည်း ငါ ဒီလိုရိုက်နှက်ခဲ့တာပဲ။ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ
ဗမာလူမျိုးနဲ့ သူက လိုက်ပြေးတာကိုး။ ဒုက္ခပဲဖြစ်လာမှာ
ပေါ့။ ပြီးတော့ ပင်ပန်းပြီး ဖျားနာသေရတာပဲ။ ဘာအကျိုး

ထူးလို့လဲ။ မင်းတို့သုံးယောက် အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့တာကလွဲ
လို့ ဘာရှိလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ယျာယျားမှန်ပါတယ်။

တစ်လောကလုံးမှာ ယျာယျားသာ အမှန်ဆုံးပါ”

“မင်း ငါ့ကိုရွံ့မပြောနဲ့ ခမ်းလိင်”

“ကျွန်မကတော့ ဘဝသေပြီးသားမို့ ထားပါ။ ဒါပေ
မဲ့ သျှိုခမ်းနဲ့ ခမ်းဖောင်ကိုတော့ ယျာယျား အလွတ်ပေး
လိုက်ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မပေးဘူး။ ငါ အလွတ်ပေးတာနဲ့ သူတို့ ဒုက္ခ
ရောက်ကြမယ်။ မင်းတို့အမေလို အစောကြီးသေကြမယ်”

“အခုရော ဘာထူးလို့လဲ။ ဘဝကသေနေပြီပဲ။
သေနေတဲ့ဘဝနဲ့ အသက်ရှင်ရတာလောက် လောကကြီး
မှာ ပိုပြီးစိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့အရာ ရှိသေးလို့လား”

“မရှည်နဲ့။ လူတွေဟာ နာခေါင်းနဲ့အသက်ရှူပြီး
ပါးစပ်နဲ့စားကြတာ။ အဲဒါတွေ ကောင်းသရွေ့ အသက်ရှင်ရ
တာပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းတယ် ယျာယျား”

“မင်း ငါ့ကို ခံမပြောနဲ့။ မင်းတို့က ငါ့ကြောင့် ဒီ အရွယ်ရောက်လာခဲ့ရတာ။ မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ လေတိုက် လို့ ကြီးလာတယ်များ ထင်သလား။ ငါသာမကယ်မဲ့ရင် အစောကြီးတည်းက မင်းတို့ ငတ်ပြတ်ပြီးသေးပြီ”

“ထားခဲ့ရမှာ။ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရမှာ။ ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန် ထိ အသက်ရှင်ခွင့်ပေးခဲ့သေးသလဲ”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း စမ်းလိင်။ မုန်းစမ်း . . . မင်း ငါ့ကိုကြိုက်သလောက် မုန်းစမ်း”

ဟု နာနာကျင်ကျင်ကြီးပြောကာ ယျာယျားက ထွက်သွားတော့မှာ သူမမှာ ရှုံးပွဲချင့်ကြွေးမိပါတော့သည်။

“အီး . . . ဟီး . . . ဟီး . . . အား . . . ဘာဖြစ် လို့လဲ . . . အား”

မခံမရပ်နိုင်နှင့် ပေါက်ကွဲကာ အားကုန်ပင် အာ ခေါင်ကြီးခြစ်ကာ ငိုချပစ်ပါတော့သည်။

— ဂျာနယ် —

နာကျင်လွန်း၍ သတိမေ့သွားရာမှ သူမ သတိရ လာသောအချိန်တွင် သူမဘေးတွင် မည်သူမှရှိမနေပါ။ တစ်ကိုယ်လုံးနာကျင်နေရပေမယ့် ရင်ထဲက နာကျင်မှုကို တော့ မမိပါ။

သူမ ယျာယျားကို မုန်းနေမိပါသည်။

သူမအာရုံထဲမှာတော့ သူမကို ပြုံးပြတတ်သည့် လူစိမ်းကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

“ရှင် ဘယ်မှာလဲ။ အဲဒါ ကျွန်မကြောင့်ပါ။ ကျွန်မ သာ ရှင့်ကို သွားမတွေ့ဘူးဆိုရင် ရှင် ဒီလိုဖြစ်ရမှာ မဟုတ်

— ဂျာနယ် —

ဘူး။ ဒါ ကျွန်မကြောင့်ပါ။ ကျွန်မကြောင့် ရှင် အခုလိုဖြစ်ရတာပါ။

သူမစိတ်မကောင်းကြီးစွာပင် တတွတ်တွတ်ပြောပြီး ငိုနေမိပါသည်။

နာကျင်လွန်း၍ အိပ်ရာထက်မှ မထနိုင်ပါသော်လည်း အားယူကာထလိုက်တော့ ဘေးတွင်တင်ထားသော ဆေးရည်ခွက်မှာ မှောက်ကျသွားရပါသည်။

သူမအင်္ကျီတွင် ဆေးရည်နီရဲရဲတွေက စိုရွှဲသွားရပေမယ့် သူမ ဒါကို ဂရုမပြုနိုင်တော့ပါပဲ ခြေထောက်ကို ယိုင်နှံ့လေးလှမ်းကာ ဝှံ့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သဘာဝရာသီဥတုက အေးချမ်းလှပါတယ်ဆိုပေမယ့် သူမ ရင်ထဲမှ အပူမီးကြောင့် သူမမှာအေးချမ်းရကောင်းမှန်းပင် မသိပါ။

လေအဝေ့မှာ ဆံနွယ်ရှည်လေးများက ဝေ့ဝဲသွားရပေမယ့် သူမ ရင်ထဲမှာတော့ မလှပနိုင်ပါ။

အကျည်းတန်မှောင်မှိုက်ခြင်းတွေသာ ကြီးစိုးနေရ

•—•—•—•—•

ပါ၏။

သူမရင်ထဲတွင် လူစိမ်း၏နိဂုံးအတွက် ရင်ထုမနာကြေကွဲခံစားနေရပါသည်။ လူစိမ်းရဲနှစ်နာမူနာတရင် သူမ ခုလိုနာကျင်ခံစားနေရတာ ဘယ်အရာရောက်ဦးတော့မလဲ။

သူမမှာယိုင်လဲကျချင်နေမိသော ခြေထောက်တွေကို အားတင်းကာ လူစိမ်းနေထိုင်ခဲ့ရာ ဝှံ့သို့ အားယူပြီး လာခဲ့ပါသည်။

သူမသေမယ်ဆိုရင်တောင် ထိုနေရာမှာပဲ သေချင်ပါသည်။

လူစိမ်းရဲအငွေ့အသက်များ ရှင်သန်ရာ ထိုဝှံ့ထဲမှာပဲ သူမဘဝကိုလည်း နိဂုံးချုပ်ပါရစေ။ သို့သော် လေးလံနေသော သူမခြေထောက်များကို မသယ်နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် အားယူပြီး လှမ်းနေမိပါသေး၏။

အဲဒီကိုရောက်မှဖြစ်မှာလေ။ သူမ လဲကျသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ လူစိမ်းရဲဝံ့ညာဉ်တွေဟာ သူမအလားကို မျှော်နေလိမ့်မယ်လေ။

•—•—•—•—•

ထိုစိတ်တွေကြောင့် သူမ အားတင်းပြီးလာခဲ့သည်
တွင် နောက်ဆုံးတော့ ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ် ဂူဝတွင် အဖြူရောင်အင်္ကျီလေးနှင့် လူ
တစ်ယောက်၏ နောက်ကျောကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူမ
အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးနေခဲ့ပေမယ့် အားယူကာ . . .

“ရှင် . . . လား . . . ရှင်မဟုတ်လားဟင်”

အသံတစ်ခုကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်
ပင်ပန်းနေသော မျက်နှာနှင့် ခမ်းမောင်ကို တွေ့လိုက်ရပါ
သည်။

“ခမ်းမောင်”

“နောက်ဆုံးတော့ ရှင်နဲ့တွေ့ရပြီပဲ။ ကျွန်မကို
ခေါ်သွားပါ။ ခေါ်သွားပါ . . . နော်”

ဟုသာဆိုပြီး ခွေကျသွားသောကြောင့် . . .

“ခမ်းမောင် . . . ခမ်းမောင်”

သူ့လဲကျလှလှ ခမ်းမောင်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပါ
သည်။

•—•—•—•—•

“ခမ်းမောင် . . . ခမ်းမောင်”

သူ့အော်ခေါ်ပေမယ့် ခမ်းမောင်က ပြန်မထူးလာ
တော့ပါ။ သူ ခမ်းမောင်၏ပါးကို ကိုင်ပြီး လှုပ်နှိုးကြည့်သော
အခါတွင်မူ သာမန်ထက် နီရဲနေသောပါးပြင်ကြောင့် . . .

“ခမ်းမောင်”

သူ နားမလည်နိုင်ပါ။

သူ နားမလည်နိုင်စွာပင်ရှိနေဆဲ . . .

“အရိုက်ခံထားရတာလေ”

ဟူသောအသံကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်
စဉ် နန်းခမ်းလိပ်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်တာလဲ”

“ရှင်နဲ့တွေ့လို့ကလွဲရင် အခုချိန်ထိ ခမ်းမောင်က
အပြစ်မလုပ်ဖူးဘူး”

သူ့ရင်ထဲနာကျင်သွားရပါသည်။ သူနဲ့ခုလိုတွေ့
တာဟာ ခမ်းမောင်အတွက် အဲဒီလောက်ထိ နစ်နာသွားရ
သလား။

•—•—•—•—•

“ရှင် မသေဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်ပြီးသားပါ”

“ဗျာ”

“ခမ်းဖောင်က ရှင်ကို သေသွားပြီလို့တွေးနေတာ။ သူ အရှိန်ခံထားရတယ်။ သူ့လက်မောင်းမှာရော ဒဏ်ရာတွေ များနေတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပင် အင်္ကျီလက်ရှည်ပွပွကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ ညိုမည်းနေသော အဝင်းကြောင်းရာများကြောင့် သူ့ရင်ထဲ အဆမတန်ထိခိုက်စိစားသွားရပါသည်။

“ခမ်းဖောင်ရယ်”

“ရှင် သူ့ကိုခေါ်သွားပါလား မင်းရုပ်လွှာ”

“ဗျာ”

“ခမ်းဖောင်က သိပ်ကိုသနားစရာကောင်းပါတယ်။ သူက လေးတန်းထိပ် ကျောင်းနေခဲ့ရတဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့လူပါ။ ယျာယျားကိုလည်း ကြောက်လိုက်တာမှ ရဲရဲတောင် မော်မကြည့်ဝံ့ခဲ့ဘူး။ သူ့ပြောင်းလဲသွားတယ် မင်းရုပ်လွှာ။

•—•—•—•—•

ရှင်နဲ့တွေ့ပြီးမှ သူ့ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ရှင်နဲ့သာ အစောကြီးတည်းက သိခဲ့ရရင် သူ ကျောင်းနေဖြစ်ဦးမှာပါ။ သူ့ကို သတ္တိတွေ ရှင်ကပေးတယ်။ လူအများ ဂရုမစိုက်ရင်တောင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိရှစ်စားလွယ်တဲ့ ခမ်းဖောင်က ယျာယျားကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ရှင် သူ့ကို ခေါ်မသွားနိုင်ဘူးလား”

“ဗျာ”

“ခမ်းဖောင်က ပညာမတတ်ပေမယ့် ပြောဆိုလို့ ကောင်းတဲ့ လိမ္မာသူပါ။ သူ ရှင်အပေါ်ကောင်းလိမ့်မယ်။ ရှင် ခိုင်းတာကို လုပ်မှာပါ။ ရှင်တို့အိမ်မှာ ခိုင်းဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . အဲလိုမျိုး”

“ရှင်မခေါ်သွားနိုင်ဘူးလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ခမ်းဖောင်ရဲ့ကံပေါ့”

“အဲလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ခေါ်သွားမှာပါ။ အဲဒါ ခင်ဗျားတောင်းဆိုလို့လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်သွားပေး

•—•—•—•—•

တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မ ဝမ်းသာပါပြီ။ ဘယ်နေရာကိုမှ မရောက်ဘူးဆိုတဲ့ ခမ်းဖောင်းကို ရောက်ဖူးစေချင်တယ်။ ကျွန်မက အပ်မတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သျှိုခမ်းအပေါ်ရော ခမ်းဖောင်းအပေါ်ပါ အပြစ်ရှိတဲ့လူပါ။ ကျွန်မကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် သျှိုခမ်းလည်း ဘွဲ့ရသည်ထိ မြို့မှာနေရမယ်။ ခမ်းဖောင်းလည်း အနည်းဆုံးတော့ မြို့ကိုရောက်ဖူးသေးတာပေါ့။ အခုတော့ . . .”

“ကျွန်တော် ကူညီလို့ရရင် ကူညီချင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့”

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“ကျွန်တော် မညာပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ”

“ရှင် အဲလိုသိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တစ်ခုခုကို နှိုက်ထုတ်ကာ သူထံသို့ ကမ်းပေးလာ၍ . . .

“ဘာလဲ”

— ဂျွန်နာ —

“ရှင် အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ဒီလိပ်စာအတိုင်း သွားပေးပါလား”

“အကြောင်းကိစ္စက ရှိလို့လား”

ဟုဆိုကာ လိပ်စာကို သိမ်းလိုက်ပြီးမှ . . .

“သျှိုခမ်းရဲချစ်သူပါ”

“ဗျာ”

“မမေးသင့်ဘူးဆိုပေမယ့် ကျွန်မ မေးပါရစေ။ ရှင် သျှိုခမ်းကိုများ . . .”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး။ အဲလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ သျှိုခမ်းက လှတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လှတိုင်းက အချစ်မှမဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် သျှိုခမ်းကို ခင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သျှိုခမ်းကို ကျွန်တော် ပုံထဲမှာ တွေ့ဖူးလို့ သျှိုခမ်းကြောင့်ပဲ ဒီလိုရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ။ ကျွန်တော် သျှိုခမ်းအပေါ် ရိုးသားပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မ စိတ်ချမရတာပေါ့”

— ဂျွန်နာ —

ဟုဆိုကာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ . . .

“သျှိုခမ်းက သူကောင်လေးကို တစ်ရက်မှ မမှမရ
ခဲ့ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာစွဲနေတယ်။ ကျွန်မလိုပဲ သူလည်း
အဖြစ်ဆိုးနဲ့ကြုံရမယ်လို့ . . .”

“ဒါတွေက တိုက်ဆိုင်တာပါ”

“ဒါကြောင့် ရှင်ကူညီပါ။ သူနဲ့သွားတွေ့ပြီး ရှင်းပြ
ပေးပါ။ အကြောင်းရင်းကို ပြောပြပေးပါ။ ကျွန်မညီမတွေကို
ကျွန်မ ခုလိုမျိုးကြီးမကြည့်ရက်နိုင်လို့ ရှင့်ဆီမှာ အကူအညီ
တောင်းရတာပါ”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောပေးရမလဲ။ ဟို . . .
သေသေချာချာ မသိလို့ပါ”

“ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝကိုပဲ ရှင်း
ပြပေးပါ။ အကယ်၍ သူသာ အခုချိန်ထိ သျှိုခမ်းကို လက်ခံ
နိုင်သေးတယ်ဆိုရင် ရှင့်ကို သူမေးပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့
သျှိုခမ်းကို လာခေါ်လိမ့်မယ်”

ဟု အားကြိုးမာန်ပါပြောနေသော နန်းခမ်းလိဂ်

•—•—•—•—•

ကြောင့် သူ အစွမ်းကုန်ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

“ရှင့်ကို ယုံကြည်ပါရစေ”

ဟုဆိုတော့ နန်းခမ်းလိဂ်ကို သူက အားကြိုးမာန်
ပါ ခိုင်မာစွာ ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ခမ်းဖောင်”

“သူ ပင်ပန်းသွားတာပါ။ နေမကောင်းဖြစ်ရုံလေးမို့
ရှင် သိပ်ပြီးစိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်မတို့ ဆေးလည်းလူးပြီး ဆေး
လည်းတိုက်ထားပါသေးတယ်။ သူဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်နိုင်ပါ
ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူက ခမ်းဖောင်ကို ဖွေချီလိုက်၏။

“ဒါဆို ကျွန်တော် သူ့ကိုခေါ်သွားတော့မယ်”

ဟုဆိုတော့ နန်းခမ်းလိဂ်က ခေါင်းညိတ်ပြလာ
ပါ၏။

သူက ခမ်းဖောင်ကို ဖွေချီလိုက်ပြီးမှ . . .

“စိတ်မပူပါနဲ့။ ကျွန်တော် သူ့ကို စောင့်ရှောက်မှာ
ပါ။ သူက ရိုးသားဖြူစင်သူမို့ ကျွန်တော် သူ့ကို စောင့်

•—•—•—•—•

ရှောက်မှာပါ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ သူ့ဘဝ လှပစေရမှာပါ။ ညီမလေးတစ်ယောက်လို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ကြင်နာပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မညီမကို မခွဲချင်ပေမယ့် ခုလို တောထဲမှာ အချုပ်အနှောင်ခံဘဝနဲ့ လူတွေကို အတွေ့မခံရဲတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ မမြင်ချင်တော့လို့ပါ”

ဟူသော သူမရဲ့စကားကို ဥပေက္ခာပြုကာ သွားနေသော လူစိမ်းက ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်ကာ . . .

“ကျွန်တော် ပြောစရာကျန်သေးလို့ပါ”

ဟုဆိုကာ လှည့်လာပြန်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ခမ်းဖောင်ကို ခုလိုခေါ်သွားတာ ခင်ဗျားတို့ကို စာနာလို့လည်း ဟုတ်သလို၊ ကျေးဇူးပြုချင်လို့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အနာဂတ်ကို ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်။ ခရီးကပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော်က အခြား ရွယ်တူမတိမ်းမယိမ်း မိန်းကလေးက ပါလာတယ်ဆိုတော့၊ ဝိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်တော် ဖြစ်ပျက်သမျှကို ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်။

ခမ်းဖောင်အပေါ် ကောင်းပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်အနာဂတ်ကို သိသိချည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ရင်းပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ အရာအားလုံးသော အကြောင်းအရင်းတွေထက် ကျွန်မကို ခေါ်သွားပါလို့ပြောတဲ့ ခမ်းဖောင်ရဲ့စကားလေး ကြောင့်ပါ”

ဟုဆိုကာ ရာခန့် လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းရုပ်လွှာ၊ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရှင့်ကို ယုံကြည်ပါရစေ။ ရှင် ခမ်းဖောင်ကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

ဟု ပါးစပ်မှလည်း တီးတိုးဆိုကာ ခမ်းဖောင်ကို ပွေ့ချီကာ ထွက်သွားသော လူစိမ်းကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ လှည့်လိုက်စဉ် . . .

“ဟင် . . . သျှီခမ်း”

“မမကြီး ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို အဲလိုအကူအညီ တောင်းရတာလဲ”

“သူတစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ငါတို့ဘဝထဲရောက်လာ
တဲ့လူကိုး”

“သူတို့တွေ သေလိမ့်မယ် မမကြီး”

“အဲဒီစွဲကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါ သျှိုခမ်း။ နင့်လူကို
ငါ မမြင်ဖူးပေမယ့် ငါ မင်းရုပ်လွှာကိုတော့ ရင်းနှီးပါတယ်။
သူဟာ ကြံ့ခိုင်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ငါထင်တယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခမ်းဖောင်ရဲ့ ကံကိုတော့ ငါတို့စောင့်မျှော်ရ
မှာပေါ့။ ဒီအတိုင်းနေတာထက်စာရင် အဲဒီလို စွန့်စားရတာမှ
လူလို့ ငါထင်တယ်”

“ထိုင်နေတာကမှ အကောင်း၊ ထသွားမှ ကျိုးမှန်း
သိဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေရင်ရော”

“ကံပေါ့ဟာ . . . ကံပေါ့။ တစ်ရွာမပြောင်း သူ
ကောင်းမဖြစ်ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားလည်း ရှိတာပဲ”

“သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်းဆိုတာရော ဘယ်
မှာထားမလဲ”

“အရာရာတိုင်းဟာ အဆိုးချည်းရှိမနေတတ်ပါဘူး

— သွယ် —

သျှိုခမ်း”

“ငါကတော့ စိုးရိမ်တယ်။ ငါတို့ရှေ့မှာ ပုံပမာတွေ
အများကြီးလေ။

မင်းရုပ်လွှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်။ ခမ်းဖောင်ကို
လည်း စိတ်ပူတယ်။ နင့်လိုပဲ ခမ်းဖောင် ခံစားနေရမှာကို ပို
ပူတယ်။ မင်းရုပ်လွှာကို လောကကြီးမှာ ဒီထက်နေစေချင်
သေးတယ် . . . မမကြီး။ ပြီးတော့ အမေ့လိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့
ခမ်းဖောင်ကြုံရမှာကိုလည်း စိုးရိမ်တယ်။ အမေက ငါတို့
အတွက် အကြံခိုင်ဆုံးဥပမာကြီးပဲ။ ခမ်းဖောင်က ဘာကိုမှ
မသိပေမယ့် ငါတို့က မှတ်မိနေကြတာပဲ။ ငါ့ကို သတ္တိနည်း
တယ်ပဲဆိုဆို ငါ ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။ ကြောက်တယ်”

ဟုဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားသော သျှိုခမ်းကို
ကြည့်ကာ ခမ်းလိက်မှာ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

သူမတို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြည့်နေလိမ့်
မည်ဟု မည်သူ ထင်မှာတုလဲ။

— သွယ် —

သူမတို့နှစ်ယောက်မှာ ဆူးဆန်းခြင်းကြောင့် အံ့
ခြာနေရပါသည်။

ယျာယျားက ဘာကြောင့် ခမ်းစောင်းပျောက်သွား
တဲ့အကြောင်း မမေးရတာလဲ။

တော်တော်ကြီးကို ထိုက်စွဲက ထူးဆန်းနေခဲ့သော်
မည်သူကမှ ဖွင့်မပြောဖြစ်ကြပါ။

ယျာယျားနှင့် ခမ်းစောင်းက ထိုသို့ကိစ္စကြီးဖြစ်ပြီး
တည်းက ယျာယျားက ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေခဲ့ပါ၏။
ခါတိုင်းဆို သူမတို့ ညီအစ်မတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်

ယောက် ခေါ်ကာ ဆူတာ (သို့မဟုတ်) အမိန့်ပေးတာတို့ ရှိ
နေခဲ့၍ အခုလိုမျိုးကြီး ယျာယျားက ငြိမ်နေပြန်တော့လည်း
သူမတို့အတွက် တစ်ခုခုလိုအပ်နေခဲ့သလိုကြီးပင်။

ခမ်းစောင်း ထွက်သွားတာကို ယျာယျားများ မသိ
တာလားဟု တွေးမိကြပြန်ပါသော်လည်း ဒါက လုံးဝမဖြစ်
နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲလေ။

ယျာယျားက အသက်သာကြီးနေပေမယ့် နား
သိပ်ပါးတဲ့လူမို့ပါ။ ပြီးတော့ လျင်လည်း လျင်သည်။ ဒါ
ကြောင့် ခမ်းစောင်း ညတုန်းက ဂူမှာပြန်မအိပ်မှန်း ယျာယျား
သိကိုသိရမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေပေမယ့်လည်း
ကျောက်များနှင့် ကာရံပြီး အခန်းသဖွယ်ဖန်တီးထားသော
ယျာယျား၏အခန်းမှာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေခဲ့၍ အံ့ခြာပြီး
ရင်း အံ့ခြာရင်းပါပဲ။

မှန်တိုင်းမကျခင်မှာတိုက်ခတ်လေ့ရှိတဲ့ လေပြည်
လေညင်းလားဟု တွေးမိလိုက်စဉ်မှာတော့ ဝို၍ ထိတ်လန့်
သွားရပါသည်။

ခမ်းဖောင်ကို မုန်းနေတာလား”

“မမုန်းပါဘူး။ မင်းတို့ယျာယျားဟာ ပါးစပ်ကြမ်းပေမယ့် အဲလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အတန်တန် သတိပေးနေတဲ့ ကြားက ဗမာလူမျိုးကို စွတ်ယူသွားပြီး ဒုက္ခရောက်မှ ကလေးတွေကို လက်ဆွဲပြီးပြန်လာတဲ့ ခမ်းဆောင်ကို တောင် မမုန်းသေးတာပဲ။ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ခမ်းဖောင်ကို ဘယ် မုန်းပါ့မလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ယျာယျားက ခမ်းဖောင်ကို လုံးဝမမေးဘူး။ ထူးဆန်းနေတယ်”

“ခမ်းဖောင် အဆင်မပြေပါ့မလားမသိဘူး”

ဟု ခမ်းလိက်ကပြောလိုက်သည်တွင် ဒေါ်အမာန်မှာ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို ရှိက်လိုက်မိပါသည်။

သူမမှာ ဘာမှပြန်ပြောလို့မရတဲ့အခြေအနေပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမကိုယ်၌ကပင် အမှားအမှန်ကို မဝေဖန်မသုံးသပ်နိုင်တော့လို့ပါပဲ။ သူမ တစ်ခုပဲဆုတောင်းပေးနိုင်ပါသည်။ သိပ်ရိုးတဲ့ သူမ၏တူမကလေး ခမ်းဖောင်

— ဂျွနီယာ —

အဆင်ပြေပါစေလို့ပဲ ဖြစ်သည်။

တူမတွေ၏ ခံစားချက်ကိုလည်း နားလည်နေပြီး မိခင်၏ခံစားချက်ကိုလည်း သိနေတဲ့ သူမက ကြားနေလူ။ အကောင်းဆုံးကြားနေလူ လုပ်ဖို့ကလွဲလို့ အခြားမရှိနိုင်ပါ။

တူမတွေကလည်း အပြစ်မရှိသူတွေမို့ ဒီတောထဲက ရုန်းထွက်ချင်ကြ၍ သူမ မတားလိုပါ။ သူမကိုယ်၌ကတောင် ဘဝကို ဘာမှန်းမသိ ဖြတ်သန်းနေရမှာတော့ ငယ်ရွယ်တဲ့လူတွေက ပို၍ ပျင်းရင်မပေါ့ဟု ကိုယ်ချင်းစာမိ၍ လူငယ်တွေဖန်တီးသမျှကို မျက်နှာလွှဲ၍နေခဲ့ပါသည်။

သူမကိုယ်၌ကကို ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲဟု နှလုံးသွင်းနာယူထားလို့ပါပဲ။ ဒါတွေက မိခင်လုပ်သူ ဒေါ်ယာခိုင်ဆိုင်ကို ကိုယ်ချင်းမစာ၍တော့ မဟုတ်ပါ။ ခဲမှန်ဖူးသည့်စာသူငယ်မို့ အရာရာကို အဆိုးမြင်နေတဲ့ မိခင်ကို ဖျောင်းဖျချင်မိပေမယ့်လည်း ထိုသို့ အခွင့်အရေးက သူမထဲတွင် ရှိမနေပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမတို့နှင့် ဆုံခဲ့သမျှသော လူတွေက ကံကောင်းမှမကောင်းခဲ့တာပဲကိုး။

— ဂျွနီယာ —

ဒါကြောင့် သူမလည်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နှင့် ဘဝကြီးကို ပျင်းရိစွာ ဒီနေရာမှာ ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့တာလည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။

သို့သော် အမေက ခုလိုငြိမ်နေတာမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး၍ အံ့တော့အံ့သြမိသားပင်။

အမေက ဒီလိုနှုတ်ဆိတ်နေတတ်သည့် လူမျိုးမဟုတ်မှန်း အမေနှင့် သက်တမ်းအတော်ကြာနေခဲ့သည့် သူမက အတတ်သိပါသည်။

ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့များလဲဆိုတာမျိုးကို စိတ်ဝင်စားမိပေမယ့် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိသလို နေလိုက်ပါသည်။

ရွာကမောင်းထုတ်ခံရတုန်းကရော၊ သူမကို တစ်ပါးသူက မတော်မတရားကြံ၍ ထွက်ပြေးခဲ့တုန်းကရော၊ ကလေးတွေ လက်ကိုဆွဲကာ ခမ်းဆောင်ပြန်လာခဲ့တုန်းကရော၊ ဖခင်သေဆုံးချိန်တုန်းကပါ အခုလိုကြီး ငြိမ်ပြီး ခံစားမနေတတ်တဲ့လူက ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မြေးတွေထဲတွင် အမေ

က ခမ်းဖောင်းကို ပိုတယ်ဟု ထင်မိပါသည်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ခမ်းဖောင်းကို ခုလိုရိုက်မိလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတာလား။

ဒါဆိုလည်း ခမ်းဖောင်းပျောက်သွားတာကို ဒေါသထွက်ရမယ်လေ။ အမြဲဒေါသကြီးပြီး အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲတတ်တဲ့ အမေက ခုတော့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟူသော ကိစ္စကို တွေးမရနိုင်အောင် ရှုပ်ထွေးလှပါသည်။

မနေ့က ညနေစာလည်း ထမင်းမစားတဲ့ မိခင်က အခုလည်း မနက်စာစားချိန်ရောက်နေပြီ ပေါ့မလာသဖြင့် သူမ စိတ်ပူနေမိပါသည်။

အသက်ကြီးနေပြီဖြစ်တဲ့လူမို့ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မှာ စိတ်ပူရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဂူထဲမှာ စောင့်မနေတော့ဘဲ ဂူပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တော့ ခမ်းလိပ်နှင့် ဂူဝတွင်ဆုံမိကြသည်။

ခမ်းလိပ်မှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

အပက အပြင်ထွက်နည်းသူမဟုတ်ပါလား။

“အပ ဘယ်လဲ”

“ဪ . . . ခမ်းလိက် . . . မင်းတို့ညီအစ်မ ဆာရင် စားနှင့်ကြစေနဲ့။ အပ . . . မင်းတို့ ယျာယျားကို သွားခေါ်ဦးမယ်”

“ယျာယျားကို”

“မနေ့ညကလည်း ဘာအစာမှမစားဘူး။ အသက်ကြီးပြီ။ ကျန်းမာရေးစိတ်ပူရမယ်”

ဟုပင်ပြောကာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

သို့သော် ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ တောကြီးထဲမှာ လူပျောက်ကို ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိပါ။ ဘယ်နေရာမှာများ ရှိနိုင်မလဲဟု အပြင်းအထန် စဉ်းစားလိုက်တော့ ရေတံခွန်ကြီးကို သွားသတိရမိပါသည်။

အပြောဆိုးသော မိခင်က သူ့မြေးတွေရောက်လာခါစက ထိုရေတံခွန်ကြီးမှာ ဧရသွားမျိုးပေးလေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်မျိုးမှာ ဧရသိပ်ကြိုက်တဲ့ ခမ်းဖောင်က

—ရွှေအေး—

ကုန်းပေါ်ပြန်မတက်ချင်ခဲ့ဘူးလေ။

ထိုအတွေးကြောင့် အမြဲ သူမနားမှာ ကလေးတစ်ယောက်လိုရှိတတ်သော ခမ်းဖောင်ကို လွမ်းမိသွားပါသည်။

သို့သော် လွမ်းသည့်စိတ်ကို ခမ်းဖောင်ပျော်နေရာမှာပဲဟု ဖြေဖျောက်ကာ ရေတံခွန်ထိသို့လာခဲ့တော့ ကျောက်စွန်းလေးတစ်ခုပေါ် ငူငူလေးထိုင်နေသော မိခင်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ငါတို့အမေက သိပ်ကိုအိုသွားပါပြီကော . . . ဟု အရိုးပေါ်အရေတင်နေသော မိခင်ကို ကြည့်၍ ကရုဏာသက်မိသလို ခပ်ပိုင်ပိုင်ပုံကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလည်း ဖြစ်လာရပါသည်။

“အမေ . . . ထမင်းစားရအောင်”

ဟု သူမကခေါ်တော့ မိခင်မှာ သူမကို မှေးမှိန်နေပြီဖြစ်သော မျက်လုံးအိမ်လေးနှင့် ဝင့်ကြည့်လာခဲ့ပြီး ပြန်လှည့်သွားပါသည်။

“မင်းလည်း ဆံပင်တွေဖြူနေပြီ အေမာန်”

—ရွှေအေး—

ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်းပြောလာခဲ့ပါသည်။

“မင်းလည်း ငါ့ကို မမုန်းဘူးလား။ မင်းကို ငါက တောထဲမှာကြီးနေစေခဲ့တာလေ။ အမှန်တော့ တခြားရွာမှာ နေနိုင်ရဲ့သားနဲ့ မင်းကို တောထဲမှာ ကြီးထားခဲ့တာ”

“ကျွန်မ ဒီမှာပျော်ပါတယ် အဖေ။ ဒါကြောင့် မမုန်းပါဘူး။ အဖေမနဲ့နေရတဲ့အချိန်တွေက ကျွန်မအတွက် အလုံခြုံဆုံးပါ”

“သိပ်စွမ်းတဲ့စုန်းမကြီးနားမှာနေတော့ လှပတဲ့ မင်း ကိုလည်း ဘယ်သူက လာကြံ့ဝံ့တော့မလဲ။ နာမည်သာ ဆိုး ပေမယ့် လူတွေနဲ့တော့ ကောင်းသားပဲ”

ဟု အပြုံးရေးရေးလေးနှင့် ဆိုလာပေမယ့် မိခင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိနာနေမလဲဆိုတာ သူမ သိတာ ပေါ့။ ခန့်မှန်းမိတာပေါ့။

“ကောင်းတဲ့လူတွေက ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ လောကကြီးမှာ အများကြီးရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ အတွက်တော့ ဘယ်သူမှကောင်းကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

—ရွှေသော—

“အဖေ”

“မင်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း လှပချိန်၊ အပျိုအရွယ်မှာ ငါ့ကြောင့် အဆင်မပြေမှုတွေဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ငါ့မြေးတွေဟာ ငါ့သမီးလို လောကကြီးကနေ အစောကြီး ထွက်ခွာသွားရမှာကို ငါ မလိုလားဘူး။ စိုးရိမ်ခဲ့တယ်။ ငါတို့ တွေကို ဘယ်သူတွေက ကောင်းပေးဦးမှာလဲ။ ဒါကြောင့် ငါက သူတို့တွေကို ချုပ်ချယ်ထိန်းသိမ်းခဲ့တာပဲ။ နောက် ထပ် ခမ်းဆောင့်တစ်ယောက် ထပ်ပြီးပေါ်ထွက်မလာစေ ချင်ဘူး။ ဒါ ငါ့ရဲ့စေတနာပါ”

“ကျွန်မနားလည်ပါတယ် အဖေ”

“ငါကအသက်ကြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မြေးတွေကို ချစ် လွန်းလို့ ငါက ဘယ်မှမသွားစေဘဲ အခုချိန်ထိ ငါ့ကိုယ်တိုင် မြို့ပေါ်သွားပြီး ဆေးမြစ်တွေရောင်းကျွေးတုန်းပါ။ အဲဒါ ငါ သူတို့ကို ချစ်လို့ပါပဲ။ သူတို့တွေက ငါ့ကို ဘာလို့မုန်းကြတာ လဲ”

“မဝီပါနဲ့ အဖေရယ်”

—ရွှေသော—

“ငါမသေခင် မင်းကို ပြောစရာရှိတယ် အဲဒါမာန်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ အမေရယ်”

“ငါက အိုသွားပါပြီ။ အိုပြီးရင် သေဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒါ သဘာဝပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ခမ်းလိက်တစ်ယောက်တည်း မင်းနဲ့ ဒီနေရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့နိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်ရင် ငါ့အခန်းထဲကိုဝင်ပြီး ငါ့အိပ်တဲ့ကျောက်တုံးကြီးကို လှန်ပါ”

“ရှင်”

“အဲဒီမှာ ငါတို့ဘိုးဘွားပိုင်လက်ဝတ်ရတနာတွေ ရှိတယ်။ ဈေးတုန်းကဟာဆိုတော့ အခုနေချိန်မှာ သိပ်တန်ဖိုးရှိနေလောက်ပြီ။ အဲဒါကို ထုခွဲပြီး အဆင်မပြေတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရင်း မင်း ခမ်းလိက်ကို စောင့်ရှောက်ပါ။ ခမ်းလိက်က ငါ့ကို နာကျည်းနေတာ။ သူ့ကို မြို့ပေါ်မှာ နေစေလိုက်ပါ”

“အမေရယ်”

“ငါက မိန်းမဆိုးတစ်ယောက်လုပ်ပေးတော့ မင်း

— သွေးသွေး —

တို့လေးတွေရဲ့ ဘဝလုံခြုံခဲ့ရတာပေါ့။ ငါ လုပ်ရကျိုးနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရလဒ်တော့မကောင်းဘူး။ ငါ့ကို ငါ့မြေးတွေ မုန်းသွားကြတယ်”

“အမေရယ်”

“ငါလည်း သူတို့ကိုတင့်တယ်တဲ့ဘဝမျိုးမှာ မြင်ချင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ငါတို့အတွက်မှ မကောင်းခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ငါက လူမရှိတဲ့နေရာကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့အတွက်တော့ ဆိုးဝါးစေခဲ့ရတယ်”

မျက်ရည်ဥလေးများ လိမ့်ကျလာ၍ လက်က အင်္ကျီစလေးနှင့်သုတ်ကာ . . .

“ငါဆုတောင်းနေပါတယ်။ အဲဒီကောင်လေးက ခမ်းမောင်ကို ကောင်းပေးပါစေလို့”

“ရှင်”

“သူက ငါတွေဖူးသမျှထဲမှာတော့ အရည်မွန်ဆုံးလူငယ်ပဲ။ ဗမာလူမျိုးမို့ ငါ သဘောမတူချင်ပေမယ့်လည်း ငါ မျက်စိမှိတ်ပြီးနေလိုက်တယ်။ ကံပေါ့။ အကယ်၍ ခမ်း

— သွေးသွေး —

ဖောင်ဟာ ဒုက္ခရောက်ပြီးပြန်ရောက်လာခဲ့ရင်လည်း မင်းက စောင့်ရှောက်ပါ အေမာန်။ ငါ ရင်နာပေမယ့် သိပ်သနားရောကောင်းတဲ့ ခမ်းဖောင်လေးကို ထည့်လွှတ်လိုက်တယ်။ မျက်စိမှိတ်ပြီးသွားစေလိုက်တာပါ။ ငါက အဘွားတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး မြေးတွေနဲ့ နာကျည်းမှုကို နည်းနည်းမှ သတိမပြုခဲ့ဘူး။ အဲဒီနေ့ကမှ ငါသိလိုက်ရတာပါ။ သူတို့တွေ ငါ့ကို သိပ်နာကျည်းနေကြတယ်။ ကောင်လေးက ခမ်းဖောင်ကို ယုယုယယပဲ ရွာရောက်တဲ့ထိ ဖွေချီသွားရှာတယ်။ သူလမ်းမှာနားတိုင်းမှာ ရေသောက်တယ်။ ပြီးတော့ ခမ်းဖောင်ကို ရေတိုက်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ သျှိုခမ်းကိုရော ခမ်းလိက်ကိုပါ ဆုံစည်းစေချင်တာပေါ့။ ခမ်းလိက်ရဲ့လူပျိုက ဒီလောက်အပျိုပေါနေတာ ငါက ဘယ်လိုလုပ် မျက်စိမှိတ်နေလို့ရမလဲ”

“ရှင်”

“သျှိုခမ်းက သူ့လူပျိုကို စိတ်ထဲထားနေသေးတယ်။ သူ့လူက သူ့ကိုတောင်မေ့ပြီး သူ့မိသားစုနဲ့သူ ဖြစ်

နေပြီ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေက လောကကြီး ညစ်ညမ်းပါတယ်”

“အမေ အားလုံးကို . . .”

“ဒီကောင်လေးက ကောင်းမယ်ထင်လို့ ငါ မျက်စိမှိတ်ပြီး လွှတ်ပေးခဲ့တာပဲ။ ခမ်းဖောင်က ခမ်းလိက်တို့၊ သျှိုခမ်းတို့နဲ့ မတူဘူး။ အဲဒီကောင်လေးကို သူ့စိတ်ထဲ တအားထည့်ထားလို့သာ ငါ့ကို ဒီလိုခံပြောတာ။ ဒါကြောင့် သူ ငါ့ကို မုန်းသွားတာ”

“အမေရယ်”

“တကယ်တော့ ခမ်းလိက်ရဲ့လူပျိုက ငါ့ကြောင့် သေတာမဟုတ်ဘူး။ ထူးဆန်းတဲ့ရောဂါကြောင့်ပဲ။ သူ့မှာ သွေးကင်ဆာရှိတယ်လို့ အဲဒီကောင်လေး အသုဘမှာ ပြောကြတယ်”

“ရှင်”

“နေပါစေ၊ မုန်းပါစေ၊ ဒီအဘွားကြီးနေရလှမှ နောက်နှစ်နှစ်ပေါ့။ ငါ သေရင် သူတို့မငိုကြတာ ကောင်းပါတယ်”

“အမေရယ်”

“ခမ်းဖောင် အဆင်ပြေမပြေ ထင်သိချင်ပေမယ့် သွားမကြည့်တော့ပါဘူး။ ငါ အသေမဖြောင့်နိုင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်”

“အမေ . . . ခမ်းဖောင်ကို လွမ်းနေတာလား”

“အဲဒီကောင်လေးကိုတွေ့ရလို့ သူပျော်နေလောက်ပါပြီ”

“တကယ်တော့ ခမ်းဖောင်ကလည်း အမေ့ကို ချစ်ပါတယ်”

“မင်းကိုသာ ငါမမွေးခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါဟာ သိပ်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့နေ့တွေမှာပဲ ရှင်သန်ရမယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမာနံ။ တကယ်တော့ ခမ်းဖောင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူ့သာ မပိုက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါ့ဆီ ဒီမြေးမတွေ ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အခု ငါ့မြေးတွေနဲ့ အတူလည်း ရေချိုးဖူးတယ်။ မြေးတွေနဲ့လည်း ဆော့ဖူးတယ်။ အခုတော့ မြေးတွေကိုပါ ရိုက်ဖူးသွားပြီ။ ငါ့ကို စုန်းမ

ကြီးလို့ အားလုံးကသတ်မှတ်ကြပေမယ့် ငါကလည်း တခြားလူတွေလိုပဲ မိသားစုနဲ့ပျော်ရွှင်ရဖူးတာပဲ ငါ ကျေနပ်ပါတယ်။ ကဲ . . . ကဲ . . . သွားကြရအောင်။ ကလေးတွေ ထမင်းစားစောင့်နေလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ ကျောက်ငူစွန်းမှ ထရပ်လိုက်တဲ့ အဘွားကြီးမှာ တော်တော်ကို အိုစာ၍နေခဲ့ပါပြီ။

မာန်ချလိုက်၍လားမသိ အဘွားကြီး၏ အိုစာခြင်းမှာ ပိုပြီး သိသာနေရပါသည်။ သူမရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာတို့က ပြည့်နှက်နေရပါသည်။

အပြင်ပိုင်းမှာ အဲလောက်ထိ ကြမ်းတမ်းနေသော လူက ဒီလောက်ထိပဲ ဧရာဝတီသေချာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ ထင်မှတ်မထားမိတာ အမှန်ပါပဲ။ သူ့မြေးတွေကို သိပ်ချစ်နိုင်လွန်းသည့်မိခင်ကို သူမ သနားမိသလို နားလည်စာနာမိပါသေးသည်။

မြေးတွေနဲ့ ဒီအဘွားအိုကြားမှာ သိပ်ကိုနားလည်မှုတွေ လွဲနေကြပါတယ်ဆိုတာ ဆက်စပ်တွေးကြည့်ရင်

ပို၍ ရှင်လုံးပေါ်လာရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အခုချိန်ကြီးမှာတော့ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ
က ပိုသင့်တော်မည်ဟု သူမ တွေးလိုက်မိပါသည်။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ မိခင်က ထင်နေသလို သူ့ရဲ့မြေးမတွေ
က သူ့ကို မမှန်းကြလို့ပါပဲ။

သူမ သက်ပြင်းကို ရှိုက်မိပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့
နှမ်းလျနေရပါသည်။

မျက်တောင်ကော့ကော့များက လှုပ်ရှားပုတ်ခတ်
လာ၍ သူ့မှာစိုးရိမ်တကြီးပင်။

“ခမ်းဖောင် . . . သတိရလာပြီလား။ ခမ်းဖောင်”

“ဒါ . . . ရှင့်အသံပဲ။ ရှင့်အသံကို ကျွန်မ ကြား
နေရတယ်”

“ကိုယ်ပါပဲ ခမ်းဖောင်။ ကိုယ် . . . မင်းသိနေတဲ့
လူစိမ်း . . . မင်းရုပ်လွှာပါပဲ။ အခုကိုယ် မင်းလက်ကို ကိုင်
ထားတယ်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါလား”

ဟုဆိုလိုက်တော့မှ ကော့ညွန့်ရှည်သွယ်နေသော

မျက်တောင်မွေးလေးများမှာ လှုပ်ခတ်သွားရပါသည်။

“ရှင် . . . ရှင် . . . ရှင် မသေဘူးနော်”

အထိတ်တလန့်နှင့် မေးနေသော သူမပုံကြောင့်
သူက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ကျွန် . . . ကျွန်မ သေသွားတာလား”

မိမိအသားမိမိဆိတ်ဆွဲနေသော သူမရဲ့ ချစ်စရာ
ဟန်လေးကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူမက အသား
ကို အမျိုးမျိုးလိမ်ဆွဲပြီးမှ . . .

“မသေသေဘူးဘဲ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဟုပြောပြီး သူ့ကို သိုင်းဖက်လာခဲ့၍ သူပင် အံ့သြ
သွားရသလို တစ်ချိန်လုံး သူနှင့်အတူရှိနေသော အိုက်
မောင်မှာလည်း မျက်နှာကို နောက်ကျောမှာတစ်ချင်နေပြီ
လား မသိ။ ပုရှိန်းနှီရဲ၍နေခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မက ရှင်ကို သေသွားပြီလို့ ထင်နေတာ။
ဝမ်းသာပါတယ်။ ရှင် အသက်ရှင်နေပေးလို့ အရမ်းပျော်ပါ
တယ်”

•—ရွှေသော—•

“ခမ်းမောင် ဆေးသောက်ရအောင်လေ”

ဟု ဆိုတော့မှ သူမက သူ့ကိုတွယ်တာစွာ ပြန်
ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲ”

“ကိုယ်ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့”

“တကယ်ပဲ။ ကျွန်မ နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတာက
ရှင်ကိုး။ ကျွန်မက ရှင့်ပိညာဉ်မှတ်ပြီး ကျွန်မကိုပါ ခေါ်သွား
ခိုင်းနေတာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မရောလိုက်သေမလို့ပေါ့”

“မင်းက ခေါ်သွားပါဆိုလို့ ကိုယ်က ခေါ်လာခဲ့ပြီ”

“အခုရှင်မသေဘူးဆိုတော့ ကျွန်မပြန်တော့မှာပါ”

“မင်းပဲခေါ်သွားပါဆို”

“ရှင်”

“မလိုက်ဘူးလား”

“ရှင်”

•—ရွှေသော—•

“မြို့ကိုမလိုက်ဘူးလား”

“ဟင်”

“ရောက်ဖူးချင်တယ်ဆို”

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“မလိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . လိုက်မယ်”

“မကြောက်ဘူးလား”

“ရှင်ရှိနေတာပဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည်ပေးတဲ့ မင်းတို့ညီအစ်မတွေကို

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု သူက အလေးအနက်ပင် ခိုင်မာစွာပြောပစ်

လိုက်ပါ၏။

သည်တွင် အိုက်မောင်က . . .

“အခုမှ သတိရတာပဲ။ နားပါစေဦး”

“သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဪ . . . မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက ကိုယ့်

•—•—•—•—•

သူငယ်ချင်း အိုက်မောင်”

“ရှင်ပြောတဲ့တစ်ယောက်လား”

“အင်း”

“မင်းက သိပ်လှတာပဲ။ ရေစိုအဝတ်တွေထက်

ပိုလှတယ်”

“ရေစိုအဝတ်”

ဟု သူမကပြန်ထောက်လိုက်သည်တွင် သူမ ရှက်သွားမှာစိုး၍ အိုက်မောင်ကို ‘သူက မျက်လုံးမှိတ်ပြလိုက် တော့ အိုက်မောင် . . .

“စကားပြောရစ်ကြဦးနော်။ ငါ ထမင်းသွားချက်ဦး မှာမို့။ ပိုက်ဆံယူပြီးနေပြီပဲ ချက်ကျွေးရမှာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားပြီးမှ နှစ်စက္ကန့်လောက် အကြာပဲရှိသေး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ပြေးဝင်လာပြန်ပါသည်။

“ဘာလဲ”

“လူ . . . လူ . . . လူတွေ”

“လူတွေတာ သရဲတွေတာကျနေတာပဲ”

•—•—•—•—•

သူတို့ငါးယောက်လုံးက ကြောက်နေကြသလို အိမ်ထဲမှာ အိုက်မောင်နှင့် နန်းခမ်းဖောင်ကလည်း သူ စိတ်တိုတဲ့ပုံဖြစ်နေ၍ ငြိမ်နေလိုက်ကြပြန်ပါသည်။

“သူဌေးက အိပ်ရာထဲလွဲနေတာ။ ငါးရက်လောက် ရှိနေပြီ။ ဆရာဝန်က သွေးတိုးလို့ပြောပါတယ်။ လုပ်ငန်း ကိစ္စတွေနဲ့မို့ ဆရာမဟုတ်ရင် သူဌေးတစ်ယောက်ယောက် ရှိမှဖြစ်မှာမို့ပါ။ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းတင်သွင်းတာတွေလည်း ရက်ချိန်းထက်နောက်ကျလို့ အခု မားကက်တွေမှာပြဿနာ ဖြစ်နေရပါတယ်။ အထည်ချုပ်စက်ရုံက တင်ကုန်တွေက လည်း ကွာလတီမမီဘူးဆိုပြီး အပယ်ခံလိုက်ရပါတယ်”

“ဘာ”

“ဒါတွေကြောင့်ထင်တယ် သူဌေးက အိပ်ရာထဲက မထနိုင်တော့ဘူး”

သူ စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။ သူ မရှိတဲ့ ဒီကာလ လေးမှာ အဲဒီလောက်ထိပဲ ပြဿနာတွေက ကြီးထွားသွားရ ပြီလား။

•—•—•—•—•

သူ စိတ်လည်းတိုမိပါသည်။ သူ့အတွက် လွတ် လပ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိမနေ၍ပါ။

“ကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာတွေက ဒါတင်မကဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေပါ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါတွေ ဆရာရောက်မှပဲ ရှင်းပါတော့”

“ဒီပြဿနာက ငါ့အလုပ်လား . . . ဟမ်”

သူ ဒေါသထွက်ထွက်နှင့်ပင် မဆိုင်သူကို အော် ဝေါက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“အဆိုးဆုံးကတော့”

“ဘာလဲ . . . ဒီထက်ဘာဆိုးသေးသလဲ”

“ကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာတွေများနေတော့ ရှယ်ယာ ဈေးက လှုပ်လာပါတယ်”

“ဘာ”

သူ ဒေါသဖြစ်ရမှာလား၊ စိတ်တိုရမှာလား၊ ဝေါက် ကွဲရမှာလား၊ သူ့ကို လာခေါ်သူတွေနောက်ပဲ ပြန်လိုက်ရမှာ လား၊ အချိန်မပြည့်သေးဘူးဆိုပြီး ဇွတ်မှိတ်ပြီး ပေနေရမှာ

•—•—•—•—•

လား သူ စဉ်းစားရခက်နေပါသည်။ သို့သော် သူက မှန်ကန်
စွာ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်တတ်သူမို့ . . .

“မင်းတို့ လမ်းမကစောင့်ပါ။ မနက်ဖြန် ငါထွက်
လာခဲ့မယ်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာသာ ပြန်
မလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို သူဌေး အလုပ်ထုတ်မှာမို့ပါ။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုလူတွေပြောသွားတဲ့စကားစုလေးက သူ့ကို
တင်းကြပ်မှောင်မိုက်စေရပါသည်။

အကယ်၍ သူသာ တစ်ဖွတ်ထိုးစိတ်ထင်ရာသာ
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါလျှင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူတွေက
ဒုက္ခရောက်ကြရမည်လေ။ ထိုလူတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေး
အတွက် သူက ရှင်သန်ရမည်လေ။

ကိုင်းကျွန်းမို့ ကျွန်းကိုင်းမို့ပေါ့။ သူကလည်း ထိုလူ
တွေကြောင့် ကောင်းကောင်း အသက်ရှင်ရပ်တည်ရသလို

ထိုလူတွေကလည်း သူ့ကြောင့် စားဝတ်နေရေးပြေလည်
ကြသည်လေ။

သူက တစ်ပါးလူရဲ့ ထမင်းအိုးကို မရှိက်ခွဲသင့်ဘူး
ဆိုတဲ့အသိက သူ့ဘဝကို ချွတ်ကိုင်လိုက်ပြန်ပါသည်။

သူ ရပ်သင့်ပြီပေါ့။ သူရဲ့အနားယူခြင်းကို ရပ်နား
သင့်ပြီပေါ့။

“ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“ကိုယ့်မေမေ လွှတ်လိုက်တဲ့လူတွေပါ။ ကိုယ်
မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်ရမယ်။ မင်းလိုက်မှာလား”

ဟုဆိုတော့ သူမက ပြုံးလာပါသည်။

သို့သော် အိုက်မောင်ကတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်
တဲ့ပုံမျိုးနှင့်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက မင်းကို ကန့်လန့်ပြောပေ
မယ့် ခင်ပါတယ်။ အခု မင်းပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ငါ့စိတ်
ထဲ မကောင်းဘူး”

“မင်းလိုက်မှာဆို”

“ဟမ်”

“ငါစရိတ်စိုက်မယ်လေ”

“ဟာ . . . မင်းတကယ်ပြောတာလား”

“အင်း . . . ပြီးတော့ ငါလည်း မင်းကို ခင်ပါတယ်။

ဟိုရောက်ရင် မင်းကို ငါ အလုပ်ပေးမယ်”

“ဘာ”

“တကယ်တော့ ငါ့မှာအလုပ်ရှိတယ်လေ”

“တကယ်လား”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက ရိုးသားသော အိုက်မောင်ကို ပြုံးပြပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြန်ကာ သူ၏ကျောပိုးအိတ်ထဲ နှိုက်ပြီး ငွေတစ်သိန်းယူကာ အိုက်မောင်ကို လှမ်းပေးလိုက်တော့ အိုက်မောင်က မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် . . .

“ဘာ . . . ဘာလဲ”

“မင်းက ငါနဲ့အကြာကြီးလိုက်မှာဆိုတော့ မင်းရဲ့ အမေကို သွားပေးလိုက်လေ”

“ငါ အဲလိုကြီးမယူချင်ပါဘူး။ မင်းဆီက ယူထား

—ရွှေသော—

တဲ့ ထမင်းလခတောင် ငါက ရိုက်စားချထားတာ”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူ ဒီလောက်ရက်ကြာကြာ နေထိုင်ရတာ ဒီငါးသောင်းငွေက ဘာဖြစ်ဦးမှာတဲ့လဲ။ အိုက်မောင်ဟာ သိပ်ရိုးသားပါတယ်ဆိုတာ သူ ပို၍ ပို၍ လက်ခံသိရှိလာရပါသည်။

သူတို့လိုလူမျိုးတွေအတွက်တော့ ရိုးသားတဲ့လူတွေက ပိုလိုအပ်တယ် မဟုတ်လား။

“ယူပါ။ ဒါက မင်းရဲ့လုပ်အားခပဲ။ မင်းရဲ့အလုပ်ရှင်က မင်းကို ကြိုတင်ငွေထုတ်ပေးတယ်ပေါ့ကွာ”

“ဪ . . . ဒီလိုမျိုးရသလား”

“တစ်ခါတည်း မင်းအမေကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကန်တော့ပေါ့ကွာ”

“ကျေးဇူးပဲ မြို့သား။ အခု ငါ့စိတ်ထဲမှာမင်းကို ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး”

“ငါ့ကို ခေါင်းကွဲအောင်ရိုက်ချင်သွားတာလား”

“ဟာ . . . မဝပ်သလင်”

—ရွှေသော—

“ဘာ . . . မစပ်သလုပ်”

“မဆီမဆိုင်ကိုပြောတာ”

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး”

“ငါသွားတော့မယ်ကွာ။ အမေ့ကို ပြောရဦးမှာနဲ့ အဝတ်တွေ သိမ်းရဦးမှာနဲ့။ ရွာသားတွေကို နှုတ်ဆက်ရဦး မှာနဲ့ဆိုတော့ အချိန်သိပ်မရဘူး”

ဟုဆိုကာ အိုက်မောင်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး ထွက်သွားတော့ သူက အိုက်မောင်ကို ပြုံး၍ကြည့်နေဖြစ်ပါ သည်။

သူက အဲလောက်ကလေးလုပ်ပေးတာကို အဲဒီ လောက်ကြီး ဝမ်းသာသွားတဲ့ အိုက်မောင်ကြောင့် သူ ပို၍ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရပါသည်။

“ကိုယ်တို့ ဒီအိမ်ရှေ့မှာထိုင်ရအောင်လေ”

ဟု သူကဆိုသဖြင့် သူမက စုံတန်းရှည်လေးကို သွားကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

သူက သူမကို သေချာကြည့်ပြီးမှ အစွန်းလေး

—ရွှေသော—

တစ်ဖက်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းဝမ်းနည်းနေတာလား”

“ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ငယ်ငယ်တုန်းကနေခဲ့တဲ့ နေရာမို့ ခုလိုခွဲရတော့ လည်း တစ်မျိုးပဲ။ ပြီးတော့ မမကြီးနဲ့မမလေး . . . အပ”

ဟုဆိုပြီး အနည်းငယ်ငြိမ်နေပြီးမှ . . .

“ယျာယျား . . . သူတို့ကို သတိရတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမမှာ ငြိမ်သက်နေ၍ သူ စိတ် မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

ဟုတ်မှာပေါ့။ သတိရမှာပေါ့။ ငယ်ကတည်းက လူ ဆိုလို့ ဒီလူတွေနဲ့ပဲ နေခဲ့ရတာကို။ ဒီလူတွေကို သိပ်သတိ ရမှာပေါ့။

“ယျာယျားက ကျွန်မကို ပိုပြီးအမြဲခေါ်သွားတတ် တယ်။ ဒါကြောင့် တောထဲမှာ ဘယ်နေရာမဆို ကျွန်မက မမကြီးတို့ထက်စာရင် ပိုသိတယ်။ မြို့ပေါ်မှာ ဆေးမြစ်တွေ

—ရွှေသော—

ရောင်းပြီးပြန်လာရင် အမြဲ သရေစာတွေ ဝယ်ပေးလာ
တယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာဆို သိပ်ပျော်တာ။ ယျာယျားက
ဝတ်စုံတွေကို ကိုယ်တိုင်ချုပ်ပေးတယ်။ မလှဘူးလို့ မမကြီး
က ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်ပါတယ်”

“မင်းကို ဒီလောက်ကြီးရိုက်တော့ ယျာယျားကို
စိတ်မနာဘူးလား”

“ဟွန်အွန်း . . . ကျွန်မက သူ့ကိုပြောတာကိုး။ သူ
ရိုက်မှာပေါ့။ ရှင်သေသွားပြီဆိုတော့ ကျွန်မပါ လိုက်သေ
ချင်သွားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ ယျာယျားကို မပြောတော့
ဘူး။ ကျွန်မက အဲလိုပြောတော့ ယျာယျား ရိုက်မှာပေါ့။
မမလေး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“သျှိုခမ်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခမ်းဖောင်ကိုဆွဲရင်း သူ့ပါ အရိုက်ခံရတယ်လေ”

“ဪ”

“ရှင်နောက်ကိုလိုက်ပြီး မရောက်ဘူးတဲ့မြို့ပြကို
သွားရမှာ ပျော်ပေမယ့်လည်း ကျွန်မ ဝမ်းနည်းနေပြန်တယ်”

•—•—•

“သျှိုခမ်းတို့ ယျာယျားတို့ကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့
လား”

“ဟွန်အွန်း . . . နှုတ်ဆက်ချင်ပါဘူး။ ယျာယျား
နဲ့ ထပ်တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး။ ရှင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာမဟုတ်
ဘူး။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စုလိုပြောရတာ ပျော်တယ်။ ဒါပေမဲ့
သူတို့က ကျွန်မ ပျောက်သွားလို့ ရှာနေကြလိမ့်မယ်”

“ကိုယ်ခေါ်ခဲ့တာ သူတို့သိပါတယ်”

“ရှင်”

“နန်းခမ်းလိက်ကိုယ်တိုင်က မင်းကို ကိုယ်နဲ့ ထည့်
ခဲ့တာ”

“မမကြီးက”

“အင်း”

“ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်မကြောင့် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

“မင်း ကိုယ့်ဆီမှာရောက်နေတာ ဒီနေ့ပါဆိုရင်
နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ ခမ်းဖောင်။ အပြစ်ပေးမယ်ဆိုရင်တောင်

•—•—•

သူ ခဲပြီးလောက်ပါပြီ။ အဲတော့ ခမ်းလိင်အပြစ်ခံယူရကျိုး နှစ်အောင်တော့ မင်း ကောင်းကောင်းနေမှဖြစ်မယ်။ ခမ်းလိင်က မင်းကို ခြုံပေါ်သိပ်ရောက်ဖူးစေချင်တာ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက မျက်ရည်တွေ သွင်သွင် စီးကျပြီး ငိုရှာပါသည်။

သူက သူမရဲ့ပုခုံးလေးကို ဖက်ပြီး သူ့ပုခုံးပေါ်ပို့စေလိုက်ပါ၏။

“အားရအောင်ငိုပါ ခမ်းဖောင်း၊ ငိုလိုက်တော့ မင်း စိတ်ထဲက လေးပင်နေတာတွေ ပေါ့သွားတာပေါ့”

သူ့ပုခုံးကို မှီပြီး တသိမ့်သိမ့်ငိုရုံကနေရှာသော ခမ်းဖောင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားသည်မသိ။ သူ တစ်ကြိမ်တစ် ခါမှ မသိခဲ့ဘူးသော ခံစားချက်မျိုး ကြီးပါ။

သူမ အချိန်တော်တော်ကြာ ငိုပစ်ပြီးတော့ သူက သူမခေါင်းလေးကို မော့စေကာ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပေးလိုက်ပြီး . . .

“တိတ်ပါ . . . ခမ်းဖောင်းရယ်၊ မငိုနဲ့တော့နော်။ ခေါင်းတွေကိုက်လာမယ်။ အခုမှ နေကောင်းခါစလေး ရှိသေးတယ်”

ဟု ချောမောနှစ်သိမ့်နေစဉ်မှာပင် ထွက်သွားခဲ့သော အိုက်မောင်မှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဗြူးသား . . . ဗြူးသား”

ဟု အမောတကောက်ခေါ်ကာ ပြေးဝင်လာ၍ . . .

“ဘာလဲ”

“ရွာမှာ မေးရိုးကောက်ကောက်နဲ့အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်လို့ ကလေးတွေက ပြောနေကြတယ်။ ရွာသားဆိုရင် ရွာသားချင်း အကုန်သိနေတယ်။ အဲတော့ အဲဒီအဘွားကြီးက ယာဇီဝဆိုင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟင်”

“တုတ်ကောက်ကြီးနဲ့ သွားတယ်။ ခါးကိုင်းနေပြီလို့လည်း ပြောတယ်”

“ဒါဆို ယျာယျားပဲ”

“ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ခမ်းဖောင်”

ဟု သူကပြောလိုက်စဉ်မှာ သူမမျက်လုံးပြူးလေးများက မှေးမှိန်သွားရပါသည်။

ယျာယျားကို သတိရလွန်း၍ တွေ့ချင်ပေမယ့်လည်း မတွေ့ချင်ပါ။ အကယ်၍ သူမကိုသာ ယျာယျား တွေ့သွားရင် မရမကပြန်ခေါ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိနေပါသည်။ ပြီးတော့ လူစိမ်းကိုလည်း ကျိန်စာတိုက်လိမ့်မည်။

သူမ ဘယ်လိုလုပ်မရလဲ။

“ခမ်းဖောင်”

“ကျွန်မတို့ ခုပဲပြေးလို့မရဘူးလား”

“ရတာပေါ့။ အရေးကြီးတာတွေ မြန်မြန်ယူပါ အိုက်မောင် ငါတို့ ခုပဲသွားကြတာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး သူ့ကိုယ်၌ကလည်း ကျောပိုးအိတ်ကို ပြေးပိုးကာ လွယ်ထားလိုက်ပါသည်။

ခဏအကြာတွင် အိုက်မောင်ကလည်း လွယ်

•—•—•—•—•

အိတ်စုတ်လေးနှင့် ထွက်လာ၍ . . .

“သွားစို့”

“ရွာသွားတွေကိုတောင် မနှုတ်ဆက်ရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်။ ပြန်လာတော့ လက်ဆောင်အများကြီး ဝယ်လာတာပေါ့”

ဟုပြောကာ နန်းခမ်းဖောင်ရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး သွားနေသော မြို့သားကို အားကျသလိုကြည့်ရင်း လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

•—•—•—•—•

ဒေါ်ယာခိုင်ဆိုင်မှာ မော့၍ သစ်ပင်ရိပ်လေးမှာ နား
ခိုနေစဉ် ယဉ်ပါးလှတဲ့ရနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

“ဒါ . . . ခမ်းဖောင်ရဲ့ ကိုယ်နံ့ပဲ”

ဟု ပါးစပ်မှတီးတိုးရွတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့
လာအကဲခတ်လိုက်ပြီး နားစွင့်လိုက်တော့ ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်
ကို ကြားရ၍ ထပ်မံနားစွင့်လိုက်တော့ ခြေသံက သုံးခုဆို
တာ သိလာရ၍ သစ်ပင်နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းခိုနေလိုက်
ပါသည်။

“ဘယ်မှာတွေ့တာတဲ့လဲ”

•—•—•—•—•

“ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာပဲလို့ ပြောကြတာပဲ”

“ဒါဆို မြန်မြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ မြေးမလေးရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး သွားလိုက်
သည်ကို သူမမြင်နေရပါသည်။ တစ်ပါးသူနောက် ကောက်
ကောက်ပါအောင်လိုက်သွားတဲ့ မြေးမလေးကို ကြည့်ရင်း
ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေရပါသည်။

ဪ . . . အတောင်စုံတော့လည်း လိုရာခရီးကို
ပျံ့သန်းကြပြီပေါ့။ အိမ်ကို အလှဆင်တဲ့ အိမ်ထောင်ပရိ
ဘောဂတွေ ပျောက်သွားတော့ နောက်ဆုံးမှာ အိမ်အိုကြီး
ကပဲ အထီးကျန်ပြီး ကျန်ရစ်တာပေါ့ဟု ဝမ်းနည်းစွာ တွေး
မိလိုက်တော့ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်တို့က စီးကျလာခဲ့ရ
ပါသည်။

တစ်ပါးသူနောက်လိုက်သွားတဲ့ မြေးမလေးကို
နှုတ်ဆက်ချင်မိပေမယ့်လည်း သူမကို မြင်လျှင် ထိတ်လန့်
နေလိမ့်မည်ဆိုတာ တွေးမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနှင့် နောက်

•—•—•—•—•

လိုက်ကာကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ဪ... ခမ်းဖောင်က အရွယ်ကြီးသွားပြီကိုး။
အချိန်တွေက ဒီလောက်တောင် ကြာသွားခဲ့ပြီကိုး။ ကြည့်
စမ်းပါဦး။ ကြီးလာလိုက်တာ။ ဒါ ငယ်ငယ်က သူမ ပွေ့ချီခေါ်
သွားတတ်တဲ့ သွားကျိုးလေးနဲ့ ကောင်မလေးတဲ့လား။

ထိုသို့ ငယ်ငယ်က အကြောင်းကို သတိရမိတော့
ခမ်းဖောင်ကို ခုလိုထွက်သွားခွင့်မပေးချင်တော့ပြန်ပါ။ သို့
သော် သူမကို လူစိမ်းတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ တစ်ခွန်းမခံ
ပြန်ပြောနေတဲ့ ခမ်းဖောင်ရဲ့ပုံရိပ်က သူမကို ရင်နာစေရပါ
သည်။

ဒါ သူမထက် လူစိမ်းကို ပိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့သဘော
မျိုး မဟုတ်ပါလား။

သူမ ရင်နာခဲ့ရပါသည်။ ရင်နာရလွန်း၍ ခမ်း
ဖောင်ကို သေမတတ် ရိုက်နှက်မိခဲ့ပါ၏။ ထိုသို့ ရိုက်နှက်မိ
ပြီးမှ ရင်နဲ့မဆန့်အောင် နာကျင်ခံစားခဲ့ရပါသည်။

သူမဆုံးဖြတ်မိခဲ့သည်။ ခမ်းဖောင်ကို သူမ ဘယ်

တော့မှ စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်တော့ဘူးဟု။ ထိုသို့
ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်သာ တစ်ပါးသူနောက်လိုက်သွားသော
ခမ်းဖောင်ကို အသည်းနာနာနှင့်ပင် ကြိတ်မှိတ်ပြီး ကြည့်နေ
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ပါးလူရဲ့လက်က အဲလောက်ထိ နွေးသလား
ခမ်းဖောင်ရယ်။ တစ်သက်လုံးအတူနေထိုင်စောင့်ရှောက်
လာခဲ့တဲ့ ဒီအတွားကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထက် ပိုနွေးသလား။

အေးလေ... ငှက်ဆိုတဲ့အမျိုးက အတောင်မာ
ရင် ပျံသန်းဖို့ ကြိုးစားကြတာချည်းပါပဲ။

ငါ့ခြေမလေး မှတ်ထားပါ။ မပြောကောင်း မဆို
ကောင်း... အကယ်၍ ဒုက္ခသာဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီအတွားကြီးဆီ
ပြန်လာခဲ့ပါ။ ဒီအတွားကြီးက ငါ့ခြေအတွက်ဆို အမြဲ တံခါး
ဖွင့် ကြိုဆိုနေပါ့မယ်။

အနောက်ကို တစ်ချက်လောက် လှည့်ကြည့်ခဲ့ပါ
လား ခမ်းဖောင်ရယ်။ ယျာယျားက အသက်ကြီးပါပြီ။ ငါ့ခြေ
မျက်နှာလေးကို နောက်ဆုံးလေးဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ချင်သေးလို့

ပါ။ အနောက်ကို တစ်ချက်လောက်ကြည့်ခဲ့ပါလား ခမ်း
 စောင်ရယ်။ ယျာယျား တစ်ခါလောက်ကလေး မြင်ချင်သေး
 လို့ပါ။ . . . ဟု ရင်ထဲကဆန္ဒက ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်းပြနေ
 ခဲ့ပါစေ သူမသိပ်ချစ်ရသော မြေးမလေးကတော့ နောက်
 သို့ လှည့်ပင် မကြည့်တော့ပါဘဲ လူစိမ်းဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့
 သာ ပါသွားရပါသည်။

သူမရင်ထဲ နာကျင်လွန်း၍ ထိုနာကျင်မှုတွေက
 မျက်ရည်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာရပါသည်။

“ခမ်းစောင် . . . မင်းသာ ယျာယျားကို တစ်ချက်
 လောက်ပြန်ကြည့်ခဲ့ရင် ကောင်းမယ်။ တကယ်တော့ ယျာ
 ယျား မင်းကို ပြန်မခေါ်ပါဘူး။ မင်း ယျာယျားတို့ဆီမှာ မနေ
 ချင်တော့မှန်း သိပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်းတို့ကို ယျာယျား
 က လှောင်အိမ်ထဲ သွင်းထားခဲ့မိတယ်။ ဒါ မင်းတို့ကို သိပ်
 ချစ်လွန်းလို့ပါကွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့မျက်နှာကိုတော့
 ယျာယျား နောက်ဆုံးအကြိမ်လေး မြင်ချင်ခဲ့ပါသေးတယ်။
 မင်း ကောင်းအောင်နေပါ ခမ်းစောင်။ မင်း ကောင်းကောင်း

အသက်ရှင်နေထိုင်သွားပါ။ ငါ့မြေးလေး . . . ဘဝလှပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းပေးနေတဲ့အတွင်းကြီးရဲ့ မျက်ဝန်း
 အိမ်က မျက်ရည်တွေ သွင်သွင်စီးကျ၍နေခဲ့ပါပြီ။ သို့သော်
 ထိုမျက်ရည်တွေကြားမှ ထွက်သွားသော မြေးမလေးကို မဝီ
 ရိုးတဝါးလေး မြင်ရသည်ထိပင် ငေးမျှော်ကြည့်နေဆဲပါ။

“ဟာ . . . အိမ်ကြီးက အကြီးကြီးပဲ”

ဟု အိုက်မောင်မှာ အံ့ဘနန်းကြီးပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် သူမကတော့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက် အောင်ပင် မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် တောင်စဉ်ရေမရ ငေးမော ကြည့်မဆုံးနိုင် ဖြစ်နေရပါ၏။

သူက ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ဖြစ်နေသော သူမ ကို . . .

“လာလေ”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်၍ အိမ်ကြီးထဲသို့

ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရှိအလုပ်သမားတွေက သူနှင့်အတူပါလာ သော ထိုမိန်းကလေးကို မသိမသာပင် စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲ ခတ်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ အသေးစိတ်ကိုတော့ သူ သတိမပြု လိုက်တော့ပါ။

အိမ်ထဲရောက်တော့ မေမေက နားနေခန်းထဲမှာ သူ့ကိုစောင့်နေပါသည်ဟု အိမ်အကူတစ်ယောက်က ပြော ၍ သူက ခမ်းမောင်ကိုရော အိုက်မောင်ကိုပါ ခေါ်ပြီး ဝင်လာ ခဲ့ပါသည်။

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု ရှမ်းဝတ်စုံခပ်နွမ်းနွမ်းကို ဝတ်ဆင်ထားသော အိုက်မောင်ကိုလည်းကောင်း၊ ခမ်းမောင်ကိုလည်းကောင်း မျက်နှာပင့်၍ နိမ့်ချသောလေသံနှင့် မေးခဲ့ပါလျှင် မေမေရဲ့ အသုံးအနှုန်းကို သူသဘောမကျနိုင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“မင်းအိမ်ကထွက်သွားတာ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ် မပြည့်သေးဘူးနော်”

“လက်ချိုးရေနဲ့တဲ့ မေမေက အသိဆုံးနေမှာပေါ့”
ဟုဆိုကာ အိုက်မောင်နှင့် ခမ်းဖောင်ကို ကြည့်ပြီး
သူက မေးဆတ်ပြကာ . . .

“ဟိုမှာထိုင်လေ”

ဟု တခမ်းတနား တောက်ပြောင်နေတဲ့ ကျွန်း
ကနုတ်များနှင့် ဆိုဖာရုံကို ညွှန်ပြလိုက်လျှင် အိုက်မောင်
ရော ခမ်းဖောင်ပါ ကျုံ့ကျုံ့လေး မရဲတရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ
ပါသည်။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ထဲ ပြန်ဝင်ပါ”

“မေမေ့ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ရပါတယ်။ မလိုပါဘူး။ မင်းဧည့်သည်ကို မင်း
ဘာသာမင်း ဧည့်ခံလိုက်ပေါ့”

“ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူး မေမေ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့
အတူနေမယ့် လူတွေမို့ မိသားစုဝင်လို့တွေ့ပြီး မေမေ့ဆီ
ခေါ်လာတာပါ”

“ဘာ”

—ရွှေဃာ—

ဟု သံသယတွင် ဒေါသလေးယှက်ကာ ထိုနှစ်
ယောက်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအကြည့်
ကြောင့် ခမ်းဖောင်မှာ ကြောက်သွားမိပါသည်။ ထိုသို့
ကြောက်သွားခြင်းမျိုးက ယျာယျာကို ကြောက်မိခြင်းမျိုးနှင့်
မတူပါ။

“ဒီလိုလွယ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မင်းက တန်သ
လား မင်းရုပ်လွှာ”

ဟုဆိုတော့ သူ့ရော သူမရော အိုက်မောင်ပါ
မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။

မေမေ့ရဲ့စကား အသွားအလာကို ရိုးသားတဲ့
ထိုနှစ်ယောက်က ခိုပ်ခိုပ်ချင်မှရိပ်မိမည်ဆိုပါသော်လည်း သူ
ကတော့ ဝါးနပ်သူမို့ ကောင်းကောင်း သိနေပါသည်။

“တန်တယ် မတန်ဘူးဆိုတာ တိုင်းတဲ့ပေတံက
ရင်ထဲက ဆန္ဒပါ”

“မင်းရုပ်လွှာ”

ဟု ဒေါသတကြီးနှင့် ခေါ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်တိမ်ယံ

—ရွှေဃာ—

ထိုက်ရဲ့အသံက မာပြီး ညံ့ထွက်လာကာ သူမရှေ့မှာ ရှိသော
ကြောင်ရုပ်ကလေးကို နှိပ်ချပစ်လိုက်၏။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်လာကာ . . .

“ခေါ်ပါသလား သူဌေး”

“သူတို့ကို အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့အခန်းတွေထဲက
သင့်တော်ရာမှာ နေရာချပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းထွက်သွားပါ။ ဒီလိုလုပ်စရာမလိုဘူး”

ဟု သူက ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် အိမ်အကူမှာ
ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါသည်။

ဘယ်သူ့အမိန့်ကို နာခံရမလဲ . . . ဟု ဇေဝဇဝါ
ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် . . .

“မထွက်သွားသေးဘူးလား”

ဟု သူက မာန်ပါပါအော်ပစ်လိုက်သဖြင့် ထိုအမျိုး
သမီးမှာ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်ဖြစ်ကာ ထွက်သွားရ၏။

— ထွက်သွား —

“သူက အိုက်မောင်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်
လည်း ဟုတ်သလို၊ ယောက္ခလည်း ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

“သူကတော့ နန်းခမ်းဖောင်တဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမပဲ”

“ဘာ”

“မကြာခင်တော့ မင်္ဂလာသေ့သမီးပွဲအတွက် စီစဉ်မှာ
ပါ။ မနက်ဖြန်မှ ကုမ္ပဏီမှာ တွေ့ကြတာပေါ့”

ဟု သူပြောချင်ရာပြောပြီး ခမ်းဖောင်ရဲလက်ကို
ဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မေမေ ဒေါသသိပ်ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်
သူ မတတ်နိုင်ပါ။

သူ ခမ်းဖောင်ကို ကောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား
ဖြစ်နေရလို့ပါ။

သူသာ ခမ်းဖောင်ဟာ သူနှင့် ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းပါ
လို့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါလျှင် ခမ်းဖောင်က အိမ်မှာ အိမ်အကူ
တစ်ယောက်လို ခပ်နှိပ်နှိပ်နေရတော့မည်ဆိုတာ မေမေ

— ထွက်သွား —

မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် သိနေ၍ အဲဒီလိုပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီလိုပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အိမ်ကအလုပ်သမားတွေက ခမ်းဖောင်းကို အရှင်သခင်တစ်ယောက်လို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံမှာလည်း ဟုတ်သလို၊ သူ၏ယောက္ခမဖြစ်သွားတဲ့ အိုက်မောင်ကလည်း အိမ်ရဲ့အလုပ်သမားမဟုတ်တော့ပါ။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိပေမယ့် အိုက်မောင်နဲ့ ခမ်းဖောင်းကို တခြားလူတွေနဲ့ မတူညီစေချင်ပါ။

“ရှင်ဘာတွေပြောကုန်တာလဲ။ ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူး”

ဟူသော သူမစကားကို သူက မကြားလေဟန်ပြုကာ တံခါးတစ်ချပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး . . .

“အိုက်မောင် . . . ဒါ မင်းနေရမယ့်အခန်းပဲ”

ဟု ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းက ကားစီးနိုင်ပေမယ့် အဲလောက်ချမ်းသာမယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ဘူး။ မင်း တော်တော်ချမ်းသာတာပဲ”

•—•—•—•—•

“ငါ့ကို မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဖူးတာ ငါ့ဘဝမှာ မင်းက ပထမဆုံးပဲ အိုက်မောင်။ အဲဒီအသုံးအနှုန်းကို ငါ ကြိုက်တယ်။ ငါ တစ်လမ်းလုံးတွေ့ခဲ့တယ်။ မင်း ငါ့ကို ဆရာလို့၊ သူဌေးလို့ ပြောင်းခေါ်လာမှာကို ငါ မလိုဘူး”

“ငါက ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ”

“ရောမ ရောက်ရင် ရောမလို ကျင့်ဆိုတာ မင်း ကြားဖူးမှာပေါ့”

“ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဒီဇေ့ မင်း အခု ငါ့ကိုအဲလိုပြောင်းခေါ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခဏတုန်းကပဲ မင်း ငါ့ယောက္ခမဖြစ်သွားပြီလေ”

“ဪ . . . ဒါကြောင့်ကိုး”

“အဲ့တော့ . . . ငါ မရှိတုန်း မင်းညီမကို အဖော်ပြုစောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“မင်းက ဘယ်သွားမှာလဲ”

•—•—•—•—•

“ငါက မိုးလင်းကစိုးချုပ် အလုပ်ရှိတယ်”

“ဧည့်”

“ခမ်းမောင် မနေတတ်မှာစိုးလို့ပါ။ ငါ ထင်တာ
မလွဲဘူးဆို ခမ်းမောင် ခက်ခဲလိမ့်မယ်။ ဒေသသစ် နေရာ
သစ်မှာ လူအများကြီးနဲ့နေရမှာလေ”

“မင်း . . . ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောလိုက်တာလဲ။
ခမ်းမောင်က တကယ် မင်းမိန်းမမှမဟုတ်တာ”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွာ။ ကဲ . . . မင်းနားတော့
လေ။ အဆင်မပြေတာရှိရင် ဒါကို နှိပ်လိုက်။ အဲဒါ ၎င်းအခန်း
နဲ့ဆက်ထားတယ်”

ဟုဆိုကာ ခလုတ်တစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်လျှင်
အိုက်မောင်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံး၍နေခဲ့ပါသည်။

သူက အိုက်မောင်ကို ထိုအခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး
ခမ်းမောင်ကိုခေါ်၍ တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့သည်
တွင် ခမ်းနားတောက်ပြောင်မှုကြီးက ခမ်းမောင်ကို လှောင်
ပြောင်သလို ကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။

—•••—

“ဒါက ကျွန်မနေရမယ့်အခန်းလား”

“တောင်းပန်ပါတယ် ခမ်းမောင်။ ကိုယ် မင်းကို
ဘာမှမပြောဘဲ လျှောက်လုပ်ခဲ့လို့ပါ”

“ရပါတယ်”

“ကိုယ် မင်းကိုစောင့်ရှောက်ပျံ့မယ်”

“ရှင့်အခန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“တကယ်တော့ ဒါ ကိုယ့်အခန်းပဲ”

“ရှင်”

စားပွဲနဲ့နံရံ၊ မီးမောင်းမီးဆိုင်းတွေနဲ့၊ ဆိုဖာနဲ့လှလှ
ကြီးတွေနဲ့၊ လှပသောစုတင်ကြီးနဲ့၊ သိပ်ကိုကျယ်ဝန်း
သော အခန်းကြီးကို သူမက ကြည့်ပြီး . . .

“ဒါဆို ကျွန်မက ဘယ်မှာနေရမလဲ”

“ဒီအခန်းထဲမှာပဲ”

“ရှင်”

“ကိုယ် ဒီလိုမှမလုပ်ရင် မင်းဟာ အိမ်အကူတွေနဲ့
မခြားဖြစ်သွားမယ်။ ပြီးတော့ မင်းကို အထင်သေးကြလိမ့်

—•••—

မယ်။ ဒီမှာက အထင်သေးရင် နှိမ့်ချဆက်ဆံတယ်။ ကိုယ်
မင်းကို အဲလိုမျိုးမဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ကိုယ့်
မိန်းမလို့ ပြောပစ်ခဲ့တာပဲ။ အဲ့တော့ . . . ယုတ္တိရှိအောင်
ကိုယ်တို့ အတူတူနေရမယ်”

“အတူတူ . . . ”

“အဲလိုမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ခမ်းဖောင်း။ ကိုယ်က မင်း
ကို စောင့်ရှောက်ချင်ရုံပါ”

“ရှင်”

“ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်ပါရစေ ခမ်းဖောင်း”

“ရှင်”

“အကယ်၍ မင်းမှာ တစ်နေ့နေချင်ရမယ့်လူ တွေ့
လာရင်လည်း ကိုယ် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ အခုတော့ ကိုယ်နဲ့
မင်း လက်ထပ်ကြရအောင် ခမ်းဖောင်း”

“ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူး”

“မင်း ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်မယ်မဟုတ်လား။ အခု
လောလောဆယ်”

—ရွှေသီတာ—

“ဒါဆို နောက်ကျရင်တော့ ရှင်က ကျွန်မကို ရွာ
ပြန်ချင်ပြန်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခမ်းဖောင်း။ အဲလိုသဘောမျိုး ပြော
တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မက လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနေဖူးပေမယ့်
စည်းကမ်းကိုတော့ နားလည်တယ် သိလား။ မိန်းမကောင်း
ဆိုတာ ယောက်ျားကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
မပြောင်းရဘူးတဲ့။ တစ်သက်မှာ တစ်မျက်နှာပဲတဲ့။ ရှင်က
ကျွန်မကို မိန်းမဆိုးဖြစ်အောင်လုပ်တာလား”

“ဟင်”

“ရှင် ကျွန်မကို တကယ်လက်ထပ်မှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“ရှင်က ကျွန်မကို လက်ထပ်ပြီးရင် ရှင်က ကျွန်မ
ရဲ့ ယောက်ျားဖြစ်သွားပြီ။ အဲ့တော့ ရှင်နဲ့ပဲ ကျွန်မ
တစ်သက်လုံး နေရလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ ရှင်က ကျွန်မကို
တစ်သက်လုံး မနေစေဘူးဆိုရင်တော့ လက်မထပ်ပေးပါနဲ့”

—ရွှေသီတာ—

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ခမ်းဖောင်ရယ်။
ကိုယ် မင်းကို နေ့စေ့ချင်တာပေါ့”

“ရင်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးပဲ”

“ကိုယ် မင်းအပေါ် ကောင်းပါ့မယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ
မထင်မှတ်ပါပဲဆိုပေမယ့် ကိုယ် ကောင်းပါ့မယ်”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ယုံကြည်ပါတယ်။ ရှင်က ယျာ
ယျားပြောသလိုလူမျိုး မဟုတ်လို့ပါ”

“ကိုယ် မင်းကို တရားဝင်လက်ထပ်ပါ့မယ်”

“ကျွန်မကို အဲလိုစဉ်းစားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်”

ဟု သူမကပြောတော့ သူက ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

“ဘာလို့ပြုံးတာလဲ”

“ရယ်ချင်လို့ပေါ့။ ကိုယ် အဲလိုကြီး ဒီပုံစံမျိုးနဲ့
အိမ်ထောင်ကျလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်တယ်”

“ဟမ်”

— ရှုမဝ —

သူ့မှာ အံ့သြသွားရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးဆီက
ထိုစကားမျိုးကြားရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ချိန်ပါ။ သူ့မှာ
မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတာမို့ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိ
အောင် တောင့်ခဲသွားရကာ ခမ်းဖောင်ကို ပြုံးကြောင်
ကြောင်ကြီး ကြည့်နေမိမိနဲ့ ခမ်းဖောင်မှာ ပြောချင်ရာ ပြော
ပြီး မျက်နှာလေးရဲသွားရကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြီး . .

“အိုက်လိုက်တာ . . . အရမ်းပူတာပဲနော်”

ဟုဆိုလာပါသည်။

ခမ်းဖောင်ရှက်သွားတာပဲဆိုတာ သိပေမယ့် သူ
ကတော့ ရယ်ချင်နေရပါသည်။

သူ့ကိုယ်၌ကရာ ရှက်နေတာလား၊ ပျော်နေတာ
လား၊ ကြည်နူးနေတာလားပင် မပြောတတ်လောက်အောင်
ရင်ထဲ၌ တစ်မျိုးတစ်မည်ကြီး ခံစားနေရပါသည်။

— ရှုမဝ —

သူ အိပ်ရာမှနီး မိုးကစင်စင်လင်းနေခဲ့ပါပြီ။
တစ်ညလုံး အဲယားကွန်းကို တင်ပြီး အိပ်၍လားမသိ။ စောင်
ကို ဖွင့်၍ထွက်လိုက်သည်နှင့် အေးစိမ့်နေရပါ၏။

သူ မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်းမှာပဲ ခမ်းဖောင်ကို ကြည့်
လိုက်ရာ ခမ်းဖောင်က အိပ်ရာမှာ ရှိမနေတော့၍ ဘယ်များ
သွားသလဲဟု တွေးပြီး ဓရချိုးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့
ခမ်းဖောင်က ရှိမနေခဲ့ပါ။

သို့သော် သူ ဓရချိုးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာချိန်မှာ
တော့ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ကွေးကွေးလေး အိပ်ငိုက်နေ

သော သူမကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူမနားကို လျှောက်
လာကာ သူမကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမရဲ့မျက်နှာလေးများ
မှာ ပြောင်ရင်းနေတာကို တွေ့ရပါသည်။

“အစောကြီးနီးနေတာနဲ့ တူတယ်။ မျက်နှာတောင်
သစ်ပြီးနေပြီ”

ဟု ပါးစပ်မှပြောလိုက်မိပါသေး၏။

သူမက ကွေးကွေးလေးငိုက်မြည်းနေသည်မို့ ရည်
လျားလှပတဲ့ သူမရဲ့ ပီတုန်းရောင်ဆံနွယ်များက ကြမ်းပြင်
ပေါ်မှာ ဝဲကျ၍နေခဲ့ပါသည်။ သူက သိပ်လှသော ထိုဆံနွယ်
များကို လက်ကလေးနှင့် ဖွဖွလေးကိုင်ကြည့်မိလိုက်သည်။
သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်ကို
ကိုင်ဖူးတာမို့ ရင်ခုန်သလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသားပင်။

“ရှင် . . . နီးလာပြီလား”

ဟု အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် မျက်လုံးလေး ဖွင့်ကာ ပြော
လာသည်မို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သူမဆံပင်ကို ကိုင်ကြည့်မိ
သောအဖြစ်ကို အားနာသွားရပါသည်။

“မင်း အစောကြီးနိုးနေတာလား”

“အင်း . . . အိပ်မရလို့”

ဟုဆိုကာ လက်ကလေးကို ပိုက်လိုက်သဖြင့် သူ
က သဘောပေါက်သွားပြီး ရီမုခ်ကိုကိုင်ကာ အဲကွန်းကို
ဝိတ်လိုက်၏။

“မင်း အိပ်ချင်နေတယ်နဲ့တူတယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ
ပြန်အိပ်လိုက်လေ”

“ရပါတယ်။ မအိပ်ချင်တော့ဘူး”

သူ ပြုံးမိလိုက်ပြန်ပါသည်။ သူမပုံက သူ့ကို ရှက်
နေသည်ဟု ထင်လို့ပါ။

“ကိုယ် ဧရချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ . . . အင်း”

“ကိုယ်မင်္ဂလာပွဲအတွက် အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပါမယ်။
အဲဒါမှ မင်းက ကိုယ့်ရဲခွဲတက်မယားဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါမှ
မင်းကို လူတွေက ကိုယ်နဲ့ထပ်တူသိမြင်ပြီး လေးလေးစား
စား ဆက်ဆံကြမယ်”

•—•—•—•—•

“ပွဲတက်မယား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မယားဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိသေးသလား”

သူမဟာ ရွဲ့မေးတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ သိနေ၍
ထိုအမေးစကားအတွက် သူ စိတ်မဆိုးမိပါ။

“ကိုယ်ဧရချိုးခန်းဝင်နေတုန်း မင်း အကျီလဲထား
လိုက်လေ။ မနက်စာ ဆင်းစားရအောင်”

“ဒီအတိုင်းစားလို့မရဘူး။ ဪ . . . ရှင်တို့မြို့မှာ
က အကျီလဲပြီးမှ စားရတာလား”

“မင်းနဲ့အိုက်မောင်ကို နေ့လယ်တော့ လူတစ်
ယောက်လာခေါ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီကို လိုက်သွား။ မင်းတို့
အတွက် လိုအပ်သမျှကို သူနဲ့လိုက်ဝယ်။ မင်းအတွက်
အဖော် မိန်းကလေးပါ ကိုယ်စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်။ ကိုယ်
ကိုယ်တိုင် မပို့နိုင်လို့ စိတ်မကောင်းဘူး။ ကိုယ် အလုပ်များ
လို့ပါ”

“ရပါတယ်။ အဲလိုကြီးဆို ကျွန်မက အားနာပါ

•—•—•—•—•

တယ်။ ဒါလည်း ဝတ်လို့ရတာပဲ”

“မင်းမှာ ဝတ်စုံကောင်းကောင်း ရှိရမယ်။ အိုက်
မောင်ရောပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းကို အထင်သေးကြလိမ့်
မယ်”

“အဲလိုမျိုးလား”

“ပြီးတော့ သူက မင်းကို အလှပြင်ဆိုင်ပို့လိမ့်မယ်”

“အလှပြင်ဆိုင်”

“ဒီနေ့ မင်းနဲ့ကိုယ်က ရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးကြမယ်
လေ။ မင်း အလှဆုံးပြင်ခိုနော်။ ကိုယ် စောင့်နေမယ်”

“အဲလိုလုပ်ရသလား”

“အဲလိုလုပ်မှ တရားဝင်ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ရှင်”

“ကဲ . . . ကိုယ် ရေသွားချိုးဦးမယ်နော်”

ဟုဆိုကာ သူမ ခေါင်းကို ဖွဖုတ်ပြီး အခန်းသေး
သေးလေးထဲ ဝင်သွားသောသူကို ငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါ
သည်။

— သူ့အသံ —

သူမက နွမ်းကျနေသော ဝတ်စုံကိုလဲဝတ်ပြီး
ချိန်မှာတော့ သူက ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပါသည်။
အပေါ်ပိုင်း ဝလာကျင်းထားသောပုံစံကြောင့် သူမ
မှာ မိန်းမပျိုလေးဖို့ မကြည့်ရဲ၍ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်ပါ
သည်။

သိသိသာသာကြီးပင် သူ့ကို ကျောပေးထားသော
သူမကြောင့် သူက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူက များပြားလှ
သော အင်္ကျီများထဲမှ တစ်စုံကိုရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ပြီး ခေါင်း
ကို ဆီလူးကာ စမတ်ကျကျပြီးသင်ပြီးချိန်ထိ သူမက သူ့ကို
မကြည့်လာ၍ သူကပဲ သူမရှေ့တွင် ရပ်ပြလိုက်ရပါသည်။

“မင်း ရှက်နေတာ မဟုတ်လား”

ဟု သူကမေးလိုက်ပေမယ့် သူမက သူ့စကားကို
ကြားပုံမရပါ။ သူ့ကိုသာ ငေးကြောင်ပြီး ကြည့်နေခဲ့၍ သူပင်
ကြောင်နသွားရကာ . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင် သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ” တဲ့လေ။ ကဲ . . .

— သူ့အသံ —

ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ရိုးသားလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးလဲ။

ဒီလောက်ရိုးသားပြီး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မိန်းကလေးကို သူ မမျှော်လင့်ပါဘဲ လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် သူ ဘယ်တော့မှ နောင်တရမည်မဟုတ်တော့ပေဟု ရင်ထဲမှာ မှတ်ယူထားမိပါသည်။

ကော်ဖီခိုင်းရောက်တော့ မေမေက ရောက်နှင့် နေခဲ့ပါပြီ။ အိုက်မောင်က ဖိပ်ရိရို အိပ်ရ၍ ထင်ပါသည် အခု ထိ မနိုးနိုင်သေး၍ အိုက်မောင်တော့ ပါမလာခဲ့ပါ။

သူတို့ကော်ဖီခိုင်းရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ မေမေက ထရပ်လိုက်သည်။

ခွက်ထဲတွင် ကော်ဖီက တစ်ဝက်တိတိကျန်နေသေးတာကို သူ တွေ့လိုက်ပါသော်လည်း မေမေက သူ့ကို နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

သူ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာဟု ယေဘုယျအားဖြင့် တွေးကြည့်လို့ရပေမယ့် ခမ်းဖောင်ကို မကြည်ဖြူနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်နေခဲ့ပါသည်။

—ရွှေသွယ်—

လူပတ်ဝန်းကျင်က ဓလေ့ကို ဘာမှမနားမလည်တဲ့ ခမ်းဖောင်ကြောင့် သူက ခမ်းဖောင်ကို အားနာရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ခမ်းဖောင်က မေမေ့ရဲ့အပြုအမူတွေကို ဘာမှသိပုံမပေါ်၍ တော်ပါသေးသည်။

ရိုးသားတဲ့ခမ်းဖောင်က ပြုံးပြလိုက်သည်ကို မသိကျိုးနွံပြုကာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့လို့ပါ။

ခမ်းဖောင်က မျက်နှာပျက်သွားရပြီး . . .

“ရှင့်မေမေက အစောကြီးစားတယ်နော်”

“မေမေက အိပ်ရာအစောကြီးထကျင့်ရှိတယ်”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

“ရှင့်မေမေက မပြုံးတတ်ဘူးနော်”

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုပါပဲ။ မင်းနဲ့တွေ့မှ အရမ်းကို ပြုံး

တတ်လာတာ”

“ရှင့်”

—ရွှေသွယ်—

သူ့အပြောစကားကို သူမ သိပ်သဘောကျသွားပါ
တယ်ဆိုတာ သူ သိပါသည်။

သူမနဲ့လက်ထပ်ရတော့မှာ ဖြစ်ရမည်ဖြစ်သော်
လည်း သူ့စိတ်တွေက လေးပင်၍ မနေခဲ့ပါ။

သူမကိုလက်ထပ်မည်ဖြစ်သော သူ့စိတ်ကို သူ
နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရပါသည်။ သူ့ကို အရာရာတိုင်းကို အလေး
အနက် စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သူက တစ်ဘဝလုံးအတွက်
ဖြစ်တဲ့ ဒီလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဘာကြောင့် ခုလိုပေါ့ပေါ့တန်
တန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရပါသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူလည်း သူ နား
မလည်နိုင်ပါ။

သို့သော် ထိုလက်ထပ်ခြင်းအတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ
ခက်ခဲမနေဘူးဆိုတာတော့ သူ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရပေလိမ့်
မည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေ ခုလို သူ့ကိုဆန္ဒပြ
နေတာကို သူ့ရင်ထဲက ထိခိုက်မိပေမယ့် အတိုင်းထက်
အလွန်တော့ ဝမ်းမနည်းမိလို့ပါပဲ။

— သူ့အား —

သူ့ကို အားကိုးယုံကြည်တဲ့ ထိုမျက်ဝန်းလေး
ကြောင့် သူ့မှာ ခွန်အားသစ်တွေ တိုးပွား၍နေခဲ့ရပါပြီလေ။

— သူ့အား —

လက်ထပ်ပြီး ပြန်လာတဲ့နီးမောင်နှံဖို့ ထုံးစံ
အတိုင်း တစ်ဦးတည်းသာရှိတဲ့ မိခင်ကို ကန်တော့ရန်
အတွက် မေမေရှိရာ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ လာခဲ့သည်တွင်
မေမေက အလုပ်အားဘူးဟု အကြောင်းပြပြီး သူတို့ကို
ထွက်မတွေ့၍ သူမ ခမ်းမောင်ကို အားနာနေရပါသည်။

သို့သော် သူ့ရဲ့ခမ်းမောင်ကတော့ ထိုလူမှုရေးကိစ္စ
ရပ်များကို ဘာမှသိပုံမပေါ်ဘဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ။ မေမေ့ရဲ့
ပညာသားမိမိ ပစ်ပယ်ချက်တွေကို ခမ်းမောင် မသိလေ
သူက ခမ်းမောင်ကို ပို၍အားနာနေမိလေပါပဲ။

—ရွှေသွယ်—

ထို့ကြောင့်ပင် ခမ်းမောင်ကို လက်ဆွဲခေါ်ကာ
အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး . . .

“ခမ်းမောင် နားဦးနော်”

“ကျွန်မ မပင်ပန်းပါဘူး”

“ကိုယ့် ဓကလေး မေမေနဲ့စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

ဟုသာဆိုပြီး သူက ထွက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

မေမေ့ကို သူတစ်ခုခုပြောမှဖြစ်တော့မည်ဟု
ယူဆမိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သူမ မေမေရှိရာ စာကြည့်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး
ယဉ်ကျေးမှုအရသာ တံခါးချက်ကို နှစ်ချက်ဆင့်ခေါက်ပြီး
ခွင့်ပြုချက်ကို စောင့်မနေတော့ပါဘဲ တွန်းဖွင့်ဝင်လာခဲ့
တော့ မေမေ့ကို စာကြည့်စားပွဲတွင် ခပ်မတ်မတ်ကလေး
တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မင်း ဘယ်တုန်းက ဒီလိုကလေးကချေအတတ်တံမျိုး
တွေ တတ်လာတာလဲ”

“မေမေကရော ဘယ်တုန်းက လူမှုရေးခေါင်းပါး

—ရွှေသွယ်—

သွားတာလဲ”

“မင်း ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“မေမေက အဲလောက်ထိ မညံ့ပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ ငါ မင်းကို တည့်တည့်ပဲပြော
မယ်။ မင်းဧည့်သည်တွေက ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ အဲဒါ မင်း
ကိစ္စပဲ”

“ဘာသဘောလဲ မေမေ”

“လက်ထပ်စာချုပ်ဆိုတာ စာရွက်ထဲမှာ ဘောပင်
နဲ့ ခြစ်လိုက်ရုံလေးပါ”

“မေမေ ဘာတွေတွေ့နေသလဲ”

“ငါက မင်းရဲ့အမေပါ မင်းရှုပ်လွှာ။ မင်းကိုယ်မင်း
ပိုင်သလို ငါကလည်း မင်းကို တစ်ဝက်ပိုင်တယ်”

မေမေစကားက သိပ်ကိုထူးဆန်းနေ၍ သူ နား
မလည်နိုင်ပါ။

“ငါ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ငါ့ရွေးမဟာ အဲဒီလိုခပ်ညံ့
ညံ့ တောသူမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

— ဖျာသာ —

“ဈာ”

“အေး . . . မင်းလည်း မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်လာခဲ့
ပြီးပြီဆိုတော့ ငါလည်း ငါ လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ရတော့မယ်”

“မေမေ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“လီဇာကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တဲ့ ငါက အသိအမှတ်
မပြုဘဲနဲ့တော့ အဲဒီတောသူမဟာ မင်းရဲ့ပွဲတက်မယား
မဖြစ်လာပါဘူး”

“မေမေ”

“မှတ်ထား . . . မင်းရှုပ်လွှာ။ ငါ အဲဒီမိန်းကလေး
ကို အသိအမှတ် မပြုနိုင်ဘူး”

“မေမေလည်း သိထားပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း
ခမ်းဖောင်ကလွဲလို့ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်လုံးထဲထားမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်မလာခင် ပြန်ရှုပ်သိမ်း
လိုက်ပါ”

“မင်းက ငါ့ကို မိခင်တစ်ယောက်လို တန်ဖိုးမထား
ပေမယ့် မင်းဟာ ငါ့သားပါ မင်းရှုပ်လွှာ။ မင်းဘဝကို ငါ့

— ဖျာသာ —

ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်”

“မေမေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါ။ အမေဆိုတဲ့
ခေါ်ဆိုချက်ကလွဲရင် မေမေနဲ့သားကြားမှာ ဒီထက်ပတ်
သက်ဆက်နွယ်မှုမျိုး ရှိနေလို့လား”

ဟု သူက အေးစက်စက်ပြောပစ်ပါလျှင် မေမေ့ရဲ့
စူးရှအကြည့်တစ်ခုကို လက်ခံရရှိလိုက်ပါသည်။ ဘာမှား
သွားလဲ မေမေ။ ကျွန်တော့်စကားက ဘာမှားသွားသလဲ။
ငွေကြေးတွေ၊ အချိန်တွေကို လုနေတဲ့ မေမေနဲ့သားကြား
မှာ မိသားစုဆိုတဲ့ နွေးထွေးမှုတို့က ဘယ်တုန်းကရှိခဲ့ဖူးလို့
လဲ။ ကျောင်းနေစဉ်ကလည်း စာချည်းပဲ စာ။ အရွယ်ရောက်
လာပြန်တော့လည်း ပညာသင်ဆက်သွားရ။ တစ်ခေါက်
တစ်ခါ ပြန်မာပြည်ကို ပြန်လာခဲ့ရပြန်တော့လည်း မေမေနဲ့
အတူ ထမင်းပိုင်းမှာတောင် ဆုံခဲ့ဖူးလို့လား။ အနည်းဆုံး
တော့ ဖေဖေက နွေးထွေးမှုပေးခဲ့လို့သာ အခုချိန်ထိ လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်မျိုး ရှိနေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

“မင်း ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

— ထူးသော —

“ခမ်းဖောင်ကို အဲလိုကြီး မဆက်ဆံပါနဲ့”

“ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပါ။ ဘယ်လိုနေပါလို့ မင်းမှာ
ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး မင်းရပ်လွှာ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ မေမေ့စကားက ယုတ္တိရှိသွား
သည်မို့ သူက ငြိမ်သက်သွားရပြန်ပါသည်။

“မင်းသိက္ခာနဲ့ ငါ့သိက္ခာကို ခွဲကွက်လို့ ငါက ဘာမှ
မပြောဘဲနေတာ။ အဲဒါကို မင်းသဘောပေါက်ပါ”

“မေမေလည်း သိထားပေးပါ။ ကျွန်တော်ဟာ
မိခင်ကို ဆိုးနွဲ့နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ ပြီး
တော့ လောကမှာ မင်းရပ်လွှာရဲ့မိန်းမက နန်းခမ်းဖောင်
တစ်ယောက်ပဲ။ စုလည်း သူမပဲ။ နောင်နှစ်တွေမှာလည်း
သူမပဲ။ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုသာ ရိုရိုသေသေပင် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာ
ခဲ့ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ပြင်းပြတဲ့ ခံစားချက်ကြီးကြီး
က နေရာယူ၍ နေခဲ့ပါပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင် တံခါးရွက်ကြီးကိုဖို့၍ ငြိမ်သက်စွာ

— ထူးသော —

“ဟား . . . ဟား . . . မင်း ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ ရယ်ရတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမခေါင်းလေးကို ပုတ်လာတော့ သူမမှာ ပို၍ရင်ခုန်သွားရပါသည်။

“မင်းလိုမိန်းကလေးနဲ့ ရလိုလက်ထပ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် အိပ်မက်တောင်မမက်ခဲ့ဘူး”

“ရှင် နောင်တရနေတာလား”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုမေးရတာလဲ”

“ရှင်က ချောတယ်။ ပြီးတော့ လူတွေအများကြီး နဲ့လည်းနေရတယ်။ ကောင်းကောင်းလည်းနေတယ်။ ကြာလာလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားငယ်လာတယ်။ အဲလိုဖြစ်မိတိုင်း ရှင့်ကို အားနာမိတယ်။ ကျွန်မလည်း မတွေ့တတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရသလဲလို့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျွန်မတွေ့ကြည့်မိတယ်။ ရှင်ကပဲ ကျွန်မကို ကောင်းပေးနေတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲလို့။ ဒါပေမယ့် တွေးမရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“မင်း ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်သလား”

“ကျွန်မလုပ်ပေးလို့ရတာရှိလို့လား”

“ကိုယ် ဘာပြောပြောရလား”

“အင်း”

“ကိုယ့်ကိုလူအများရှေ့ရောက်ရင် . . .”

“လူအများရှေ့”

“ကိုယ်ကပွဲတို့ ဘာတို့ တက်ရလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီခါကျရင် မင်းလည်း လိုက်ရလိမ့်မယ်။ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးလေး၊ အဲတော့ လူအများရှေ့မှာ ကိုယ့်ကို ရှင်လို့ပြောမယ့်အစား တစ်ခုခုပြောင်းပြီး ပြောကြည့်ပါလား”

“မသိလို့မေးတာပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ကျွန်မဆိုတဲ့နေရာမှာ ခမ်းဖောင်လို့ ပြောပြီး ကိုယ့်ကို ကိုကိုဖြစ်ဖြစ်၊ အစ်ကိုဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ကြည့်ပါလား”

“ဟုတ် . . . ကိုကိုလို့ပြောင်းခေါ်ကြည့်ပါ့မယ်”

“ဘာကြောင့် အဲလိုရွေးလိုက်တာလဲ”

“မသိဘူး။ ခေါ်လို့ကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ”

“ကိုယ် မင်းကို ခဏလောက်ဖက်ထားချင်တယ်။
ရမလား”

ဟု ခွင့်တောင်းလာသော သူမ၏လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ် ခင်ပွန်းကြောင့် သူမမှာ ရှက်ပြုံးလေးပြုံးဖြစ်
လိုက်ပါသည်။

လောကမှာ ကိုယ့်ဇနီးကို ကိုယ်ဖက်ထားခွင့်
တောင်းတာ သူမ၏ခင်ပွန်းတစ်ယောက်တည်း ရှိမည် ထင်
ပါရဲ့။

“မင်းနဲ့ခုလိုလေးနေရတာ ကိုယ့်အတွက် သိပ်ကို
ခွေးထွေးရပါတယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သေချာမှုမရှိလို့ မင်းကို
တစ်ခုခုမပြောနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ့်ကို နား
လည်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“ရှင်က သိပ်ကောင်းတဲ့လူပါ။ ခမ်းမောင်အတွက်
အကောင်းဆုံးလူပါ။ ဒါကြောင့် မမကြီးက ရှင်နဲ့ ခမ်းမောင်
ကို ပေးလွှတ်ခဲ့တာထင်တယ်”

“သူတို့ကို သတိရနေသလား”

•—•—•—•—•

သူမ ပြန်မဖြေပါ။ တိတ်ဆိတ်၍နေခဲ့ပါသည်။

“တစ်နေ့နေ့တော့ ကိုယ်နဲ့မင်း အတူတူ ယျာ
ယျားကို သွားကန်တော့ရအောင်”

“ရှင်”

“ယျာယျားက အသက်ကြီးပြီလေ။ ကိုယ်တို့တွေ
က အလျော့ပေးရမှာပေါ့”

“ယျာယျားကို နားလည်လေးစားတဲ့အတွက် ရှင်
ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခမ်းမောင်က ရှင်ဆီမှာ အခု
ကြည်နူးနေရတယ်။ ဘာနဲ့မှမတူအောင်ပဲ။ မမကြီးနဲ့ မမ
လေးလည်း ခမ်းမောင်လိုပဲ နေချင်ကြမှာပေါ့နော်။ ချစ်တဲ့
လူနဲ့အတူလေ”

ဟုပြောတဲ့သူမရဲ့စကားက သူ့နုလုံးသားထဲထိ နှစ်
ဝင်သွားရပါသည်။

မမကြီးက အရာရာကို စိတ်မဝင်စားတော့ပေ
မယ့် မမလေးအတွက်တော့ . . .”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ ခမ်းမောင်”

•—•—•—•—•

“ရှင်”

“ခမ်းလိပ်ပေးတဲ့လိပ်စာအတိုင်း ကိုယ် ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ အိမ်ထောင်ကျသွားတာ ကလေးတောင် ရနေပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာ သျှိုခမ်းက တကယ်ပဲမရှိတော့ဘူးထင်လို့ ကိုယ် ဘာမှမပြောခဲ့တော့ဘူး။ ဘာမှထူးမှာမှ မဟုတ်တာပဲ”

ဟူသော သူ့စကားတွေက ကြော့ကွဲမှုတွေ စိန်ခင် နေရပါသည်။

သူ သျှိုခမ်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာ အမှန်ပါ။

အကယ်၍ သျှိုခမ်းနဲ့ခမ်းလိပ်သာ ဆန္ဒရှိခဲ့မယ်ဆိုသူ အချိန်မရွေးခေါ်ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးက သူ့မှာရှိနေပြီးသားပါ။

ဘာရေစက်မှန်းမသိနိုင်လောက်အောင်ပင် ထိုညီအစ်မသုံးယောက်ကို သူ သံယောဇဉ်ကြီးလှပါ၏။ ဒါဘဝ ဘဝသော ဘဝတွေက ရေစက်တွေပဲလား။

— ထူးသော —

“ဘာ”

ဟုပြောလိုက်တဲ့ ဒေါ်တိမ်ယံထိုက်ရဲ့ အသံကြီးမှာ ညံ့၍ ဟိန်းထွက်လာရပါသည်။ ဒေါ်သဖြစ်ရလွန်း၍လား မသိပါ။ သူမ နှုတ်ခမ်းများက ပြာပြီး တုန်ယင်နေရပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်ကို စောစွာပြန်လာခဲ့ပြီး ချွေးမဖြစ်သူကိုတွေ့ရန် အိမ်အကူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်၍ မကြာခင်မှာပဲ ချွေးမဖြစ်သူမှာ သူမရှေ့သို့ ဦးလေးကျိုးကာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

“မေမေ ခေါ်တယ်ဆို”

— ထူးသော —

ဟူသောအသံကိုကြားရချိန်မှာတော့ မူလသွေး
ရန်နှုန်းပင် တစ်ရာထပ်ပေါင်းထည့်လိုက်သည့်ပမာ ဆောင့်
တက်သွားရပါသည်။

“မင်း တောထဲကို မပြန်သေးဘူးလား”

“ရှင်”

“မင်းရဲ့အိမ်သားတွေ မျှော်နေကြရောပေါ့”

“ရှင်”

“မင်း . . . ဘာအကြောင်းနဲ့ မင်းရုပ်လွှာကို ခုလို
လက်ထပ်လိုက်တာလဲ”

“ရှင်”

“အဲဒီလိုပြူးကြောင်ကြောင်ပုံမျိုးနဲ့ မင်းရုပ်လွှာကို
ပဲ ပြုစားလို့ရချင်ရမယ်။ ငါ့ကိုတော့ မရဘူး။ နေစမ်းပါဦး။
မင်း မွေးကတည်းက ချက်ကြောနဲ့ရှက်ကြောများ မှားဖြတ်
ခဲ့သလား။ ငါက မင်းကို မကြည်ဖြူမှန်းသိရက်သားနဲ့ ဘာ
ကြောင့် ငါ့အိမ်မှာ ပေတေပြီး အရှက်မရှိနေနေရတာလဲ။
ငါ မင်းကို မလိုလားဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

—ရွှေသီတာ—

“ရှင်”

“မင်းက ကိုယ့်အဆင့်ကို ကိုယ်မသိဘူးလား . . .

ဟမ်။ မင်းလို အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်လူမျိုးကများ မင်းရုပ်
လွှာကို မှန်းတယ်လို့ အံ့ပါရဲ့။ မင်း မရှက်ဘူးလား . . . ဟမ်။
မင်းတို့လို တောနေတစ်ရွာလုံးရဲ့အပယ်ခံ စုန်းမျိုးက ငါ့ရဲ့
သားကို အားမနာဘူးလား . . . ဟမ်”

ဒေါ်တိမ်ယံထိုက်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြောလိုက်
တာဆိုပေမယ့် တစ်လုံးတစီခဲကြီး နားထောင်လိုက်ရတဲ့
ခမ်းစောင်ရဲ့ရှင်ထဲမှာတော့ အလုံးကြီးဆိုတက်သွားရပါ
သည်။

“မင်းဟာ ဘယ်အဆင့်မှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ
တကယ် မသိတာလား။ မျက်နှာပြောင်တိုက်တာလား . . .
ဟမ်”

သူမမျက်ဝန်းထဲမှ အရည်ကြည်တို့က ဖြတ်ခဲ၍
စီးကျလာခဲ့ရပါသည်။

“မင်းရွာကိုပြန်သင့်ပြီလို့ ငါထင်တယ်”

—ရွှေသီတာ—

“မပြန်ပါရစေနဲ့ မေမေရယ်”

“ဘာ . . . မေမေ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူက မေမေလဲ။ မင်းက ဘာမို့ ငါ့ကို အဲလိုခေါ်ရတာလဲ။ မေမေလို့ အသုံးအနှုန်းမပြောနဲ့ သူဌေးလို့ခေါ်ရင်တောင် ငါက သနတယ်။ ငါ့အိမ်မှာ ခိုင်းတဲ့အိမ်အကူက ခြောက်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒါတောင် ပညာတတ်တွေချည်းပဲ။ မင်းလိုအဆင့်မျိုး တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ သဘောပေါက်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

*အဲဒီလို သဘောပေါက်တယ်ဆိုရင် . . . ရော့ဒီမှာ ပိုက်ဆံ။ မင်းအထုပ် မင်းထုပ်ပြီး ပြန်တော့”

ဟုဆိုကာ ပိုက်ဆံတစ်ထုပ်ကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်တွင် မမျှော်လင့်ထားပါပဲ တံခါးရွက်က ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားရပါသည်။

“ဟင် . . . မင်း”

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

“မင်းက ငါ့သွေးပဲ။ ဧတနာကြောင့်မဟုတ်ရင်

—ရွှေဇယား—

ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

“အဲဒီဧတနာက ကျွန်တော့်အတွက် မလိုလို့ ပြန်ရှင်သိမ်းလိုက်ပါ မေမေ”

“ဘာ”

“ခင်းဖောင်ကို အဲဒီလိုမဆက်ဆံပါနဲ့”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိစ္စကို ငါနဲ့အတိုက်အခံ လုပ်ချင်ရတာလဲ မင်းရှင်လွှာ။ လောကမှာ မိန်းကလေး မရှားပါဘူး။ ဒီလိုစုန်းမျိုးကိုမှ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာတာ ငါ ရင်နာလို့ မဆုံးဘူး”

“ယုတ္တိမရှိတဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ သူ့ကို သိမ်ငယ်အောင် မပြောပါနဲ့ မေမေ”

“မင်းဟာ အပြုစားခံနေရပြီ မင်းရှင်လွှာ။ မင်းဆေးမိသွားပြီ။ မင်း စဉ်းစားပေးပါ။ ငါ့မျိုးဆက်ထဲမှာ စုန်းတွေ မပါစေချင်ဘူး။ မင်း သိသလား . . . သူ အိမ်ကို ရောက်လာပြီးတည်းက အိမ်အကူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို မင်းသိလို့လား။

—ရွှေဇယား—

ဟမ်၊ ကြာလာရင် ငါ့ကိုပါ ဝါးမျိုသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို မင်း
မတွေးမိဘူးလား”

“မေမေ”

“သူ့ကို ပြန်သွားပို့လိုက်ပါ”

“မပို့နိုင်ဘူး မေမေ”

“မင်းရုပ်လွှာ”

“ကျွန်တော့်ကို လူယုတ်မာတစ်ယောက် ဖြစ်
အောင် မလုပ်နဲ့ မေမေ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြန်မပို့နိုင်ဘူး”

ဟုပင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ မျက်ရည်တွေ စီး
ကျပြီး ငိုနေရှာသော သူမကို လက်ဆွဲပြီးသာ တရွတ်တိုက်
ခေါ်လာခဲ့ပါတော့သည်။

သူမမှာ စိတ်နှစ်နွှာနဲ့မှ ကပ်သေးရဲ့လားမသိပဲ သူ
ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့သာ ကသောကမျော လိုက်ပါလာခဲ့ရပါ
သည်။

သူက အခန်းထဲရောက်တော့ သူမကို ရတင်
ထက်မှာ ထိုင်စေလိုက်၏။

•—•—•—•—•

သူမက ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လိုပင် သူ ထိုင်
စေသည့်အတိုင်း ငြိမ်ပြီး ပုံပုံလေးသာ ရှိနေကာ မျက်ရည်
များသာ အဆမတန် စီးကျနေ၍ သူမကို သူ ပို၍သနားမိ
သွားပါသည်။ သူမရင်ထဲတွင် သိပ်ကိုနာကျင်ခံစားနေရပြီ
ထင်ပါရဲ့၊ ကြည့်စမ်းပါဦး မျက်နှာလေးက ဖြူဖျော့သွား
လိုက်တာ . . .

“ခမ်းဖောင်”

“ရှင် ဘာကြောင့် အဲလိုပြန်ပြောတာလဲ”

“မင်းက ကိုယ့်ဇနီးလေ”

“ခမ်းဖောင်အတွက် အဲလို ကူပြောပေးတော့ ခမ်း
ဖောင် ရင်ထဲမှာ နာတယ်”

“ခမ်းဖောင်”

“အမေလည်း အဲဒီလိုအပြောခံခဲ့ရတယ် ထင်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေက သည်းခံခဲ့ရတယ် ထင်တယ်။
သည်းခံပြီးနေလာခဲ့ရတယ် ထင်တယ်။ ပြန်ရောက်တော့
အမေက သိပ်ကို ပိန်နေခဲ့ပြီတဲ့”

•—•—•—•—•

“ကိုယ့်ကို ကတိပေးပါ၊ ခမ်းဖောင်း။ မင်း ဘယ်
တော့မှ ကိုယ့်ကိုချန်မထားပါဘူးလို့ ကတိပေးစမ်းပါ”

ဟုဆိုတော့ ခမ်းဖောင်းက သူ့ကို ကသောကမျော
လေး ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကိုထားပြီး ဘယ်ကိုမှထွက်မသွားရ
ဘူးနော်”

“ရှင်က လူယုတ်မာဖြစ်မှာစိုးလို့လား”

“ဟွန်းအွန်း”

“ရှင်က လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သိပါတယ်။
ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခမ်းဖောင်းကြောင့်
တော့ ရှင် အဲဒီလို မေမေနဲ့ စကားမများသင့်ဘူးလေ”

“ကိုယ့်ကို ကတိပေးစမ်းပါ။ ကိုယ့်ကို ချန်မထားခဲ့
ဘူးလို့ ကတိပေးစမ်းပါ”

“ရှင်”

“မင်း ကိုယ့်ကိုချန်ပြီး ထွက်သွားရင် ကိုယ် ထိ
ခိုက်ခံစားရလိမ့်မယ်။ အခု မင်းမရှိရင် ကိုယ်မနေတတ်

တော့ဘူး။ မင်း ကိုယ့်ကိုထားပြီး သွားမှာကို ကိုယ် စိုးရိမ်
နေပြီ”

ဟုပြောတော့ သူ့ကို သူမက ပြူးကြောင်ကြောင်
လေး ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းနေရတာကိုပဲ
ကြိုက်ပေမယ့် ခုတော့ မင်းနဲ့နှစ်ယောက်တူနေရတာကို
ကိုယ် ကြိုက်တတ်နေပြီ။ မင်း ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်ပျော်နေရင်
လည်း ခုတင်ပေါ်ကို ပွေ့တင်ပေးချင်တယ်။ အဲလိုလုပ်ရတာ
ကို ကိုယ် ပျော်တယ်။ မင်း မရှိရင် ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မနေ
တတ်တော့ဘူး ခမ်းဖောင်းရယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း
အံ့သြတယ်။ ကိုယ်ဟာ အဲလိုလူမျိုးဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့
ထင်မထားခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်ဘာသာတွက်ချက်ပြီး
တည်ဆောက်နေကျပါ။

အခုတော့ ကိုယ်ဟာလူသားတစ်ယောက်လို
ပျော်ရွှင်တတ်နေပြီ။ အဲဒါ မင်းကြောင့်ပါ။ ကိုယ်က ပျော်ရွှင်
မှုတွေ၊ ပီတိတွေကိုသိပ်သိတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို

အခု သိတတ်လာတာ မင်းကြောင့်ပါ။ စောစောက မေမေမှ
စကားကိုလည်း ကြားလိုက်ရရော ကိုယ် ရင်ပွင့်မတတ်
ခံစားနေရတယ်။ မင်းထွက်သွားမှာကို ကိုယ် သေမလောက်
ကြောက်တယ် ခမ်းမောင်။ ကိုယ် သိလိုက်တယ်။ တကယ်
တော့ ကိုယ် မင်းကို ချစ်မိသွားပြီ”

“ရှင်”

“ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ် ခမ်းမောင်။ ဒါကြောင့်
ဘယ်မှ ထွက်မသွားပါနဲ့”

ဟု မမျှော်လင့်ထားတဲ့အချိန်မှာ ထိုစကားမျိုးကို
ကြားရတော့ သူမရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်း မသိပါ။

ပျော်ရွှင်သွားတာလား။ ကြည်နူးသွားတာလား။
ဝမ်းနည်းသွားတာလားပင် မသိနိုင်လောက်အောင် ခံစား
ချက်တို့ ရှုပ်ထွေးသွားရပါသည်။

ငြိမ်ကျသွားသော ခမ်းမောင်ကြောင့် သူရင်ထဲက
ဝိ၍ လှုပ်ခတ်စွာ ခံစားသွားမိပါသည်။

“ခမ်းမောင် . . . ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဦးလေ”

—ရွှေသီတာ—

သူမမှာ သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက်
အောင် ဆွဲအနေမိတာ အမှန်ပါပဲ။

“တကယ်တော့ ကိုယ် မင်းကိုချစ်နေတာ ကြာပြီ
ထင်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိလိုက်ဘူး။ အခုသိလိုက်
တဲ့အချိန်မှာတော့ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်နေပြီ။ ကိုယ် မင်း
ကို အစောကြီးတည်းက ချစ်နေလို့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တာ
ထင်တယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိနေလို့ ကိုယ်လုပ်မိခဲ့တာနေမှာ။
ကိုယ် အခု မင်းကို သိပ်ကိုချစ်မိနေပြီ။ မင်းမရှိရင် ကိုယ့်
ကမ္ဘာက မလှတော့ဘူး။ အဲတော့ မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်မထား
ခဲ့ပါနဲ့။ ကိုယ် ရူးရလိမ့်မယ်။ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ် ခမ်း
မောင်”

ဟုဆိုကာ သူမရှေ့တွင် ဒူးထောက်လိုက်ပြီး တစ်
ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ . .

“ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပြန်မပြောတော့ဘူးလား”

သူမနှုတ်ဖျားက စကားသံတို့က ဆွဲအနေမိပေ
မယ့် သူမမျက်လုံးကတော့ စကားများစွာကို ပြောနေခဲ့ပါ

—ရွှေသီတာ—

သည်။ ချစ်သူ . . . ကျွန်မရဲ့မျက်လုံးတွေကို ရှင်သာ ဖတ်
တတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ရှင့်ကို ကျွန်မ အများကြီးချစ်တယ်ဆို
တာ သိလာမှာပါ။

“ဟမ် . . . ခမ်းဖောင်”

ဟု သူမလက်ကလေးကို ဖွဖွကိုင်ကာ ထပ်မေး
လာသော သူ့ကို သူမက မျက်ရည်တွေကြားမှ ပြုံးပြလိုက်
ပြီး သူမလက်များကို ကိုင်ထားတဲ့ သူလက်တွေကို ပြန်ဆုပ်
ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ထိုတဒဂ်အတွင်း သူ့စိတ်တွေဟာ ဘာ
ဖြစ်ကုန်သည် မသိတော့ပါ။

သူသိလိုက်သောအချိန်မှာတော့ ခမ်းဖောင်က သူ
ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ပျော်၍နေခဲ့ပါသည်။

သူက အိပ်ပျော်နေသော ခမ်းဖောင်ရဲ့ပါးကလေး
ကို ခပ်ဖွဖွ နှမ်းရှုပ်လိုက်ပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူ သိပ်ကို
ကြည်နူးနေရသည်ပေါ့။

သူက ရုတ်တရက်ကြီး နိုင်ငံခြားသွားရဖို့ အခြေ
အနေဖြစ်လာ၍ ခမ်းဖောင်ကို စိတ်မချနိုင်စွာပင် အိုက်
မောင်ထံ တတွတ်တွတ်နှင့် အပ်နှံနေမိပါသည်။

“အိုက်မောင် . . . ငါ ခမ်းဖောင်ကို စိတ်ချမယ်
နော်”

“အေးပါကွာ”

“ခမ်းဖောင်”

“စိတ်ချပါ ကိုကို၊ ခမ်းဖောင် ကောင်းကောင်းနေ

ပါမယ်”

ဟုဆိုသော်လည်း သူ့မှာ ဘာမှန်းမသိဘဲ စိတ်မချ
နိုင်ခဲ့ပါ။

“ကိုယ် စိတ်ချမယ်နော်”

ဟုဆိုကာ လူအများရှိသည့်ကြားမှ သူမ၏ပါးပြင်
ကို နှမ်းကာ ကားပေါ်တက်သွားသော သူမရဲ့ကိုကိုကြောင့်
သူမမှာ ကြည်နူးမိသလို ရှက်လည်း ရှက်သွားရပါသည်။

ထွက်ခွာသွားသော ကားလေးကို ဝေးကြည့်ပြီး
ခမ်းမောင်က . . .

“ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး၊ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး
ပဲ”

“ကဲ . . . အိမ်ထဲဝင်ရအောင်၊ သူ ပြန်လာလို့ နင်
တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငါ အပြောခံနေရဦးမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာသော ဧည့်ခန်းတွင်
ဒေါ်တိမ်ယံထိုက်နှင့် တွေ့ဆုံလာခဲ့ပါသည်။

“ထိုင်ပါဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမရော အိုက်မောင်ပါ ဝင်ထိုင်ဖြစ်

•—•—•—•—•

သွားကြပါသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကားတစ်စီးက ထိုးဆိုက်လာပြီး . . .

“အန်တီ”

“ဧည့် . . . မာကျူရီ”

“နေကောင်းလား”

“ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ သမီး”

“မနေ့ကပါ”

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ဟု ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသော ထိုနှစ်ယောက်ကို
ကြည့်ကာ မာကျူရီရဲ့လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး . . .

“သူက အန်တီရဲ့ခွေးမလောင်း မာကျူရီပဲ”

“ရင်”

“ဗျာ”

“လူကြီးချင်းတော့ စကားပြောထားတာ ကြာပြီ၊
နာမည်က မာကျူရီတဲ့၊ ရထားတဲ့ဂျက်ပုဒ်တွေလည်း သူ
နောက်မှာ အများကြီးပါပဲ၊ သားလိုလူက မာကျူရီလို

•—•—•—•—•

မိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ လိုက်ဖက်တာလေ။ မာကျူရီက လှတယ်။ ချမ်းသာတဲ့ဂုဏ်ရည်တူအသိုင်းအဝိုင်းကပဲ။ ဒါမှ သားရဲ့ ပွဲတက်မယားဖြစ်လေတော့မပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

အိုက်မောင်ရင်ထဲ စိတ်တိုသွားရပါသည်။

ဘာကြောင့် မင်းရှုပ်လွှာက မင်္ဂလာပွဲမလုပ်သလဲ ဟု သူ သံသယရှိနေရာမှ ဒါကြောင့်ပဲဆိုတာ ခိုင်မာသွားရပါသည်။

သူတို့မြို့သားတွေက ဒီလိုပဲလားဟု တွေးမိကာ ဒေါသဖြစ်သွားရပါ၏။

“မျိုးရိုးက နိမ့်တဲ့ ပညာမတတ် တောနေလူတန်းစားမျိုးက မာကျူရီနဲ့ ဘယ်လိုမှမနှိုင်းယှဉ်သာဘူးလေ။ အန်တီက သိပြီးသားပါ။ အန်တီချွေးမက မာကျူရီပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“အခုလို စောစောစီးစီးပေးသိတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုသာ တုံးတံတိပြောပြီး မျက်ရည်များသာ ကျ

—ရွှေသော—

နိုင်ရှာသော ခမ်းဖောင်းကို လက်ဆွဲကာ အိပ်ပေါ်သို့ ခေါ်တက်လာတော့ . . .

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ အန်တီ”

“တောကတွေပါ။ သားက သနားလို့ခေါ်လာတာ”

ဟူသော နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရတဲ့စကားသံက အိုက်မောင်ရဲ့ နှလုံးသားကို နာကျင်စေရပါသည်။

“ဘာမှငိုမနေနဲ့ ခမ်းဖောင်း။ ဒီလိုလူမျိုးတွေက ဒီအကျင့်ရှိတာ ပြောမယ့် ကြံဖူးမှသိရတယ်။ နင့်နားမှာ ငါရှိနေပါသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်ဟာ ငိုညီမလိုဖြစ်နေလို့ ငါ သိပ်မပြင်းတယ်။ ငါတို့က ခိုကိုးရာမဲ့တွေမှ မဟုတ်တာ။ ပြန်မယ်”

“အိုက်မောင်”

“ဘာလဲ . . . နင်က အပျော်မယားလုပ်ချင်သေးလို့လား။ ဟိုမှာက တရားဝင်မယ့်အနီးလောင်းက ရောက်နေပြီ။ ငါတို့က ငွေမရှိ၊ ဂုဏ်မရှိ၊ ဘာမှမသိနားမလည်သူတွေပဲ။ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ သူတို့ပြုသမျှ နုရတော့မှာပေါ့။

—ရွှေသော—

အိပ်မက်က နိုးထစမ်းပါ၊ ခမ်းဖောင်း။ အထုပ်သွားပြင်ပါ။
ငါတို့ ပြန်မယ်။ ငါတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် သိက္ခာတော့
ချမ်းသာပါသေးဟယ်”

ဟု မခံမရပ်နိုင်ပြောနေရှာသော အိုက်မောင်ကို
သူမက သူမဘက်ကနာကျင်ခံစားပေးတာမို့ ကျေးဇူးတင်မိ
ပေမယ့် သူမကတော့ ဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင်ကို
ကြေကွဲခံစားနေရပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့ သူမရဲ့ချစ်သူက လက်ထပ်မည့်သူရှိ
တယ်ဆိုတာ သူမကို မပြောရတာလဲ၊

သူမ ဝမ်းနည်းရပါသည်။

“နင်တို့ ယျာယျားကို ကြောက်လို့ မပြန်ရဲရင်
လည်း ငါနဲ့ပဲနေဟာ။ ငါ့မှာ အိမ်ရှိသားပဲ။ ငါ နင့်ကို စောင့်
ရှောက်နိုင်ပါတယ်။ နင်က ငါ့ညီမအဖြစ် မွေးစားပြီးပြီပဲ။
အစ်ကိုက ညီမကိုတော့ ရှာဖွေကျွေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခမ်းဖောင်း ယျာ
ယျားဆီကို ပြန်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယျာယျားက ခမ်းဖောင်း

—ရွှေသော—

ကို ချစ်တော့ လက်ခံမှာပါ”

ဟုသာ သူမက ယုံကြည်စွာပြောပစ်မိပါသည်။

—ရွှေသော—

“အဟင့် . . . အဟင့် . . . အဟင့်”

အသစ်စက်စက် မြေစာပုံလေးရှေ့မှာ သူမမှာ
ခေါင်းမဖော်နိုင်စွာ ငိုကြွေးနေမိပါသည်။

ဘာကြောင့် သူမကို ငယ်ကတည်းက စောင့်
ရှောက်လာခဲ့တဲ့ ယျာယျားရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကိုတောင် သူမ
မမိနိုင်ရတာလဲ။

“တကယ်တော့ ယျာယျားက နင့်ကို သိပ်ချစ်ပါ
တယ် ခမ်းဖောင်း”

“ငါ သိပါတယ် မမကြီး”

— သူမ —

“မငိုပါနဲ့တော့ဟာ။ အားလုံးက ပြီးသွားပြီပဲ။ နင်
ပြန်ရောက်လာတာ မြင်ရင် ယျာယျားက သိပ်ပျော်မှာ”

“သူ ဆုံးခါနီးကတောင် နင့်ကို ကျန်းမာရဲ့လားလို့
စိတ်ပူပြီးပြောနေခဲ့သေးတယ်”

“တကယ်တော့ နင်ထွက်သွားတာကို ယျာယျား
က သိတယ်”

“ဟမ်”

“နင်က နောက်ကိုးတောင်လှည့်ကြည့်မသွားတော့
ဘူးလို့ တဖွဖွ ပြောနေခဲ့တယ်။ ငါတို့ ယျာယျားကို အထင်
လွဲခဲ့မိတယ်”

“ယျာယျားပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ လူတွေက
ငါတို့အတွက် မကောင်းဘူးဆိုတာလေ”

“သျှိုခမ်း . . . နင် လက်ခံသွားပြီလား”

“အင်း . . . ယျာယျားက စေတနာနဲ့ပါဟာ။ ငါတို့
သိပ်ယုံကြည်ကြတဲ့ မင်းရှပ်လွှာတောင် ဒီလိုပဲဟာ။
လောကကလူတွေက ဒီလိုပါပဲနေမှာပါ”

— သူမ —

“မမလေး . . . နင့်လူ”

“ငါတို့သိပြီးပါပြီဟာ။ ယျာယျား မဆုံးခင်က
အကြောင်းစုံကို သိလိုက်ရတာ”

“ဟင်”

“တကယ်တော့ ယျာယျားက ငါတို့ကို စောင့်
ရှောက်ခဲ့တာပါ။ မင်းရုပ်လွှာကို ယုံကြည်လို့သာ နင့်ကို
ထည့်လိုက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ ယုံကြည်ခဲ့တဲ့ မင်းရုပ်လွှာ
လည်း လူထဲကလူပဲဆိုတာ ယျာယျား သိမသွားခဲ့ရဘူး”

“ကဲ . . . ပါ . . . ဒါတွေ ပြောနေလို့လည်း အပို
ပါပဲ။ ငါတို့ညီအစ်မတွေ အရင်လိုပဲ ပျော်ပျော်နေကြရ
အောင်၊ ပြန်ကြစို့။ အပက ငါတို့ကို ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေ
လိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ ပဆစ်ခွေးတုပ်ထိုင်ချကာ ငိုနေသော
ခမ်းဖောင်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်တွင် . . .

“အား . . . မူးတယ်”

ဟုသာဆိုပြီး ထိုးလဲသွားသောကြောင့် ညီအစ်မ

•—•—•—•—•

အလွမ်းသိတဲ့ကြီး

နှစ်ယောက်လုံးမှာ မျက်လုံးပြူးသွားကြပြီး . . .

“ခမ်းဖောင် . . . ခမ်းဖောင်”

ထိုအသံကို သူမ နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရပါတာ

ပါပဲ။

•—•—•—•—•

“အိုက်မောင် . . . အိုက်မောင်”

နှစ်ခါလောက် အော်လိုက်တော့ အိမ်ထဲမှာ အိုက်
မောင်မှာ ထွက်လာခဲ့ကာ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းပင် . . .

“ခွပ်”

သူ့မျက်နှာတည့်တည့် လက်သီးနှင့် ပစ်ထိုးလိုက်
၍ သူ့မှာ အုံ့သြသွားရသလို လဲကျသွားရပါသည်။

“အိုက်မောင်”

“မင်းက လက်သီးနဲ့ပဲတန်တဲ့ကောင်ပဲ။ မင်း မှတ်
ထား ဟေ့ကောင်။ ငါတို့ကို လူအတွေ့ဆိုပြီး ဧချာင်မထိုး

ချင်နဲ့။ ငါတို့က ဆင်းရဲပေမယ့် ငါတို့မှာလည်း သိက္ခာနဲ့ပါပဲ”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“လူမှားနေပြီ။ အဲဒီစကားက ငါ့ကိုပြောရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ခမ်းဖောင်ကို ပြောရမှာ။ ဒါပေမဲ့ ပြောမနေပါ
နဲ့တော့။ ခမ်းဖောင်ကို ဆက်ပြီး ဒုက္ခမပေးပါနဲ့တော့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူးကွာ”

“မင်းမှာ မာကျူရီရှိနေပြီပဲ။ ထပ်ပြီးလာမရှုပ်ပါနဲ့
တော့”

“ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ အိုက်မောင်။ အဲဒါက
မေမေ စီစဉ်တဲ့ကိစ္စပါ။ ငါ ဘာမှမသိဘူး။ ငါ တစ်ခါတည်း
အပြတ်ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ ရှင်းလည်းရှင်းခဲ့ပြီးပါပြီ”

“မင်္ဂလာမဆောင်ဘဲ ပေါင်းသင်းနေတော့ ငါ
မသင်္ကာတော့ဖြစ်မိသားပဲ။ တကယ်ပဲ . . .”

“မဟုတ်ဘူး အိုက်မောင်။ တကယ်တော့ ငါ
မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြင်ဆင်နေပါတယ်။ ငါ မင်းတို့ကို မပြော
ဖြစ်တာပါ”

“ဟမ်”

“ငါ ခမ်းဖောင်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်
အိုက်မောင်”

“ဆောရီးကွာ . . . ငါ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ မေ့သွား
တယ်”

“ငါက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲ
လက်ထပ်မယ့်လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ငါ တရားဝင်မဂ်လာပွဲ
လုပ်ဖို့ အားလုံးပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဒါပေမဲ့ . . . နန်းခမ်းလိက်က သူညီမကို မင်းနဲ့
ပြန်ထည့်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

“ယျာယျား ဆုံးသွားပြီ”

“ဘာ”

“ခမ်းဖောင်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်”

“ဘာ”

“မင်းနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ကွာ”

•—•—•—•—•

“မင်း . . . မင်း . . . တကယ်ပြောတာလား”

“ပျော်မနေနဲ့။ အဲဒါကြောင့် မင်းနဲ့ သူညီမကို
ပြန်ထည့်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူညီမရဲ့ကလေးက သူတို့
ငယ်ငယ်ကလို ခံစားရမှာ စိုးရိမ်နေမှာပေါ့”

“ငါ ခမ်းဖောင်နောက်ကို လိုက်သွားမယ်”

“နေဦး . . . ငါပါ လိုက်မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ကလေးအဖေဖြစ်ရတော့မည့် သူ
နောက် အိုက်မောင်ပါ ပြေးလိုက်လာသဖြင့် အတူတူပင်
တက်ညီလက်ညီ လာဖြစ်ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

တဝေါဝေါစီးကျနေသော ရေတံခွန်နားရောက်ချိန်
မှာတော့ တေးသီချင်းညည်းသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ထိုသီချင်းသံကို သူ သိတာပေါ့။ ဒါ သူ ပထမ
ဆုံး ဒီတောထဲမှာ ကြားဖူးတဲ့သီချင်းပဲ။ သူ ပျော်ရွှင်သွား
ကာ ထိုအသံရှင်ကို ပြေးလွှားရှာဖွေလိုက်တော့ သူ၏ ခမ်း
ဖောင်ဖြစ်နေသည့်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ထိုအသံရှင်က သူ့မိန်းမမှန်း သူ့

•—•—•—•—•

ဘာလို့မသိခဲ့တာပါလဲ။

“ခမ်းဖောင်”

“ဟင် . . . ဒါ . . . ကိုကိုအသံ”

“အိပ်မက်မက်မနေနဲ့ ခမ်းဖောင်။ လာ . . . ဂူထဲ

ပြန်ကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ ခမ်းလိင်နှင့်သျှိုခမ်းမှာ ခမ်းဖောင်ကို တွဲထူလိုက်တော့ . . .

“ခမ်းဖောင်”

“ဟင် . . . ကိုကို”

နှစ်ဦးသားမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မလွတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေခဲ့ကြပေမယ့် . . .

“ရှင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အရင်ဆုံး ဒါပဲ ပြောပါရစေ”

“ရှင် ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းပန်ပါစေ ကျွန်မတို့ ညီမကို ပြန်မထည့်နိုင်ဘူး။ ရှင် ပြန်ပါတော့”

— သွယ်သွယ် —

ဟု ခမ်းလိင်က သူ့ကိုနာကျည်းစွာ မာမာကြီး ပြောလိုက်သည်တွင် သူ့မှာ မရှက်နိုင်တော့ဘဲ မိန်းကလေး သုံးယောက်ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ပစ်မိပါသည်။

သူ့ရဲ့အပြုအမူအတွက် အားလုံးမှာ မှင်တက်နေ ကြစိုက် . . .

“ကျွန်တော် ခမ်းဖောင်ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်မိတာပါ။ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို အဲ့လောက်ထိကြီး ချစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန် တော် ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမကြည့်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားမှာ ဆယ်ရက်ပဲကြာပြီး ပြန်လာတော့ ခမ်းဖောင် ရှိမနေတော့လို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားရပါ တယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ခမ်းဖောင်မရှိလို့ မဖြစ်တော့လို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ခမ်းဖောင်ကို မစောင့်ရှောက် နိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒီတစ်ကြိမ်လေးပဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ခမ်းဖောင်ကိုသာ လက်မခံရင် ကျွန်တော်ပါ အိမ်မှာမနေတော့ဘူးလို့ မေမေ့ကို ပြောခဲ့ပြီး

— သွယ်သွယ် —

မှ ခမ်းဖောင်ကို လာခေါ်တာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်
ကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အခွင့်အရေးပေးပါ”

ဟု သူက တောင်းဆိုလိုက်တော့ အားလုံးမှာ
မှင်တက်သွားရပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝကို ခမ်းဖောင်က ရပ်ဖွဲ့မယ်ဆိုရင်
တောင် ကျွန်တော် မလွှပ်နိုင်အောင် အချစ်ကြီး၊ သံယော
ဇဉ်ကြီးနဲ့ပဲ ဖြစ်သင့်တော့ပါတယ်”

ဟုဆိုပြီး ဇနီးချောခမ်းဖောင်ကို ကြည့်ကာ . . .

“ခမ်းဖောင် ကိုယ့်ကို အဲလိုတော့ အလွမ်းသိတဲ့
ကြီးနဲ့ မရပ်ဖွဲ့ပါနဲ့။ ကိုယ် ခံစားရလွန်းလို့ ရှေးရလိမ့်မယ်။ မင်း
မရှိရင် ကိုယ် မနေတတ်တော့လို့ပါ”

“ကိုကို”

ခမ်းဖောင် . . . နှင် မမွန်တူနဲ့။ သူ မင်းကို ညာနေ
တာ”

ဟုဆိုပြီး ခမ်းလိဂ်က ညီမဖြစ်သူကို ပြန်ဆွဲထား
ချိန်မှာတော့ တစ်ချိန်လုံး အနားမှာရှိနေတဲ့ ဒေါ်အေမာန်က

—ရွှေဃာ—

မနေနိုင်တော့ဘဲ . . .

“လွှတ်ပေးလိုက်ပါ ခမ်းလိဂ်”

“အပ”

“သူတောင်းပန်နေပြီပဲ။ မိန်းကလေးတွေ ရှေ့မှာ
ယောက်ျားတစ်ယောက်က အကြောင်းမဲ့သက်သက် ခူး
ထောက်ပါ့မလား။ တို့တစ်တွေ သူ့ကို ဒီတစ်ခါထပ်ပြီး ယုံ
ကြည်ကြရအောင်လား။ တို့တစ်တွေ မရတဲ့ ပြီးပြည့်စုံတဲ့
ဘဝကို တို့တွေရဲ့မျိုးဆက်ကို ပေးကြရအောင်လား”

ဟူသော ဒေါ်အေမာန်ရဲ့ ပြောစကားအဆုံးမှာ
တော့ ဆွဲကိုင်ထားတဲ့လက်များမှာ ပြေလျော့စပြုလာခဲ့ရပါ
သည်။

ထိုအခါမှာတော့ ခမ်းဖောင်မှာ အချုပ်အနှောင်မှ
လွတ်သွားသော ငှက်တစ်ကောင်နယ် ချစ်သူရဲရင့်ခွင်ထဲသို့
ပြေးဝင်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကို”

သူကလည်း ချစ်သူလေးကို နွေးထွေးစွာ ဖွဲ့မကပ်

—ရွှေဃာ—

ကြီးဆိုလိုက်ပြီး . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အပ”

ဟု လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်ပေမယ့် လူ

အားလုံးမှာ သူတို့ကို ကျောခိုင်းသွားခဲ့ပါသည်။

“သိပ်လွမ်းတာပဲ ခမ်းဖောင်ရယ်”

“ခမ်းဖောင်ရောပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုချန်ထားရတာလဲ”

“ဝမ်းနည်းလွန်းလို့”

“နောက်ဆို ကိုယ့်ကို အဲလိုကြီးချန်မထားရဘူး

နော်”

“အင်း”

“ခမ်းဖောင်က အဲလိုလုပ်သွားတာ ကိုယ်က
အလွမ်းသမားကြီးဖြစ်ရတော့မလို့ နည်းနည်းပဲလိုတယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ ကိုကိုကို အလွမ်းတွေ
မပေးပါဘူး”

“အချစ်ရော”

— ဂျွနီယာ —

“အများကြီးပေးမှာပေါ့”

“ကိုယ်တို့ကလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟင် . . . ကိုကို ဘယ်လိုသိသလဲ”

“အိုက်မောင်ပြောတာလေ”

“အိုက်မောင်က ဒါမျိုးဆို သိပ်သွက်၊ ဒါနဲ့များ
ကိုကိုကို ဒေါသဖြစ်ပြန်လောက်သေးတယ်”

“ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှမခွဲကြတော့ဘူးနော် ခမ်း
ဖောင်”

“အင်း”

“ညတွေဆို ကြယ်တွေကိုလည်း အတူကြည့်
မယ်။ ပြီးရင် အတူတူအိပ်ရာဝင်မယ်။ အတူတူအိပ်ရာ ထ
မယ်။ အတူတူထမင်းစားမယ်။ ကိုယ်ဝန်လေးနဲ့ ခမ်းဖောင်
ရဲ့လက်ကိုဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမယ်။ ခမ်းဖောင်က
နာကျင်နေရင် ကိုယ်က အားပေးမယ်။ ပြီးတော့ သားနဲ့
ကိုယ်နဲ့ ဘောလုံးကန်ကြမယ်”

“အို . . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

— ဂျွနီယာ —

၃၁၂

မယ်ခိုင်

ဟု ရှက်ဝံ့လေး ခမ်းစောင်က ပြောလာချိန်မှာ
တော့ သူက ခမ်းစောင်ရဲ့ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်ကာ
ဦးခေါင်းလေးကို ငုံ့မွှေးလိုက်ပြီး . . .

“သိပ်ချစ်တယ် ခမ်းစောင်ရယ်”

တဲ့လေ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ
မယ်ခိုင်

